www.praphansarn.com

John Steinbeck

ไข่มุกมหาภัย

THE PEARL

สายธาร แปล

www.praphansarn.com

ไข่มุกมหาภัย
The Pearl

จอห์น สไตน์เบค : ประพันธ์

สายธาร : แปล

พิมพ์ครั้งแรก 2514
ฉบับเสมือนครั้งแรก 2561

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
National Library of Thailand Cataloging in Publication Data
จอห์น สไตน์เบค.
ไข่มุกมหาภัย. -- กรุงเทพฯ : ประพันธ์สาส์น, 2561.
160 หน้า.

1. นวนิยายอังกฤษ. I. สายธาร, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

823
ISBN (e-book) 978-616-510-804-1

ราคา 119 บาท

จัดทำและจำหน่ายโดย

บริษัท สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น จำกัด
222 (บุษราคัม เทอเรส สาย 2) ถนนพุทธมณฑล สาย 2
แขวงศาลาธรรมสพน์ เขตทวีวัฒนา กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0 2448 0312, 0 2448 0658-9 โทรสาร 0 2448 0393
www.praphansarn.com

ผู้ก่อตั้ง	:	สุพล เตชะธาดา
คณะกรรมการบริหาร	:	พิสุทธิ เลิศวิไล, ทพ.อดิเรก ศรีวัฒนาวงษา, บุญเลิศ สีอุไรย์, ศักดิ์ชัย จิราธิวัฒน์, อาทร เตชะธาดา
กรรมการผู้จัดการ	:	อาทร เตชะธาดา
ผู้จัดการสำนักพิมพ์	:	อังคณา วงศ์วิเศษไพบูลย์
บรรณาธิการ	:	ชฎาพรรณ บุญสิงห์
จัดแบบปกและรูปเล่ม	:	นพพร คงสอน, สมพงษ์ แซ่ปึง
พิสูจน์อักษร	:	พัดชา เพ็ชรรุ่งเรือง

www.praphansarn.com
สนับสนุนเว็บไซต์โดย

Bangkok Bank
ธนาคารกรุงเทพ

John Steinbeck

ไข่มุกมหาภัย

THE PEARL

สายธาร แปล

คำนำสำนักพิมพ์

สายธาร...นามปากกาของนักแปลชั้นบรมครู ผู้ฝากผลงานแปลไว้กับบรรณพิภพมากมาย โดยเฉพาะกับหนังสือวรรณกรรมที่ได้รับการยกย่องว่าอยู่ในระดับขั้น “คลาสสิก”

สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์นเล็งเห็นว่าผลงานที่มีคุณค่าเช่นนี้ควรจะถูกนำมาตีพิมพ์สู่สายตาของผู้อ่านเหมือนครั้งอดีตที่ผ่านมา โดยในปี พ.ศ. 2561 นี้ สำนักพิมพ์จึงได้ตัดสินใจหยิบผลงานของสายธารมาตีพิมพ์อีกครั้งและในจำนวนจำกัด

วรรณกรรมชุด “สายธาร” ฉบับพิมพ์พิเศษ จำนวน 29 เรื่อง (31 เล่ม) ที่จัดพิมพ์ขึ้นในครั้งนี้ ได้เลือกเฟ้นผลงานระดับคลาสสิกจากนักเขียนชื่อก้องโลก อาทิ *เฒ่าทะเล* (เออร์เนสต์ เฮมิงเวย์), *ใต้ทะเล 20,000 โยชน์* (จูลส์ เวิร์น), *เจน แอร์* (ชาร์ล็อต บร็องเต้), *ไข่มุกมหาภัย* (จอห์น สไตน์เบ็ค), *นิยายแห่งสองนคร* (ชาร์ลส์ ดิคเก้นส์), *ทรัพย์ในดิน* (เพิร์ล บั๊ค), *การผจญภัยของทอม ซอว์เยอร์* (มาร์ค ทเวน), *โมบี้ดิ๊ค* (เฮอร์แมน เมลวิลล์), *มองเตคริสโต* (อเล็กซานเดอร์ ดูมาส์), และ*ฟาร์มสัตว์* (จอร์จ ออร์เวลล์) เป็นต้น

โดยผลงานวรรณกรรมสุดคลาสสิกในชุดนี้จะทำให้ท่านผู้อ่านได้เสพอรรถรสของทุกตัวอักษรจากปลายปากกาอันละเมียดของนักประพันธ์ได้อย่างมีสีสัน เพราะทุกเล่มที่

คัดสรรมานั้นแฝงด้วยเนื้อหาที่หลากหลายและทรงคุณค่า ทั้งวรรณกรรมอันเป็นแบบฉบับแห่งการต่อสู้ที่มีความเด็ดเดี่ยว การผจญภัยที่เหนือจินตนาการ เรื่องราวของชายผู้รักดอกไม้ดั่งชีวิต การเสียสละอันยิ่งใหญ่ ความสัมพันธ์อันงดงาม ความรักอันบริสุทธิ์ และความผูกพันของครอบครัว

"หลากรส" คงเป็นคำนิยามที่อธิบายวรรณกรรม "สายธาร" ชุดนี้ได้เป็นอย่างดี ซึ่งแน่นอนว่าเมื่อผ่านสำนวนการแปลอันเป็นเอกลักษณ์ของสายธารแล้ว วรรณกรรมชุดนี้ย่อมมิได้มีคุณค่าในตัวเองเท่านั้น ทว่าสำนวนแปลของนักแปลชั้นครูนับเป็นคุณค่าอีกประการหนึ่งเช่นกัน

ทางสำนักพิมพ์ขอขอบคุณทายาทของนักแปลไว้ ณ ที่นี้ ที่ได้อนุญาตให้นำวรรณกรรมชุดนี้มาจัดพิมพ์อีกครั้ง หวังเป็นอย่างยิ่งว่า นอกจากท่านผู้อ่านจะได้เสพอรรถรสและความเพลิดเพลินจากเนื้อหาของหนังสือแต่ละเล่มแล้ว ยังจะได้เห็นรูปแบบการใช้ภาษาตามแบบฉบับของนักแปล "รุ่นเก่า" เฉกเช่นสายธารเลือกใช้ซึ่งหาได้ยากเต็มทีในโลกของวรรณศิลป์ วรรณกรรมชุด "สายธาร" ฉบับพิมพ์พิเศษจึงนับเป็นอีกหนึ่งชุดวรรณกรรมที่ควรค่าแก่การครอบครองอย่างยิ่ง

ด้วยความปรารถนาดี
สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

คำนำทายาทผู้แปล

"สายธาร" เป็นนามปากกาหนึ่งในหลายนามปากกาที่คุณพ่อ "วีระ สังข์สุวรรณ" ใช้ในงานหนังสือ โดยนามปากกา "สายธาร" จะใช้ในงานแปลหนังสือภาษาอังกฤษ รวมถึงหนังสือซึ่งกระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้เป็นหนังสืออ่านนอกเวลาสำหรับนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษา โดยคุณพ่อมีความตั้งใจว่าการแปลหนังสืออ่านนอกเวลาจะเป็นการช่วยนักเรียนให้มีความเข้าใจในรูปประโยคและคำศัพท์ได้ดีขึ้น คุณพ่อมีความภูมิใจว่าได้รับคำชมจากอาจารย์ท่านหนึ่งของคณะอักษรศาสตร์ จุฬาฯ ท่านได้กล่าวชมงานแปลของคุณพ่อในรายการวิทยุว่าเป็นงานแปลที่ถูกต้อง สละสลวย ใช้เครื่องหมายวรรคตอนได้ถูกต้องเหมาะสม

งานแปลหนังสือของคุณพ่อมีทั้งหมด ๒๙ เรื่อง ต้องขอขอบคุณ คุณอาทร เตชะธาดา เจ้าของสำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น ที่มองเห็นคุณค่าและประโยชน์ของงานแปลชุดนี้ พยายามรวบรวมและทยอยจัดพิมพ์ ทำให้นามปากกา "สายธาร" กลับมาปลุกกระแสผู้ร่วมสมัยที่ชื่นชอบสำนวนการแปลของท่าน รวมถึงเป็นที่รู้จักของคนรุ่นใหม่ในปัจจุบันอีกโสตหนึ่ง

พรทิพย์ สังข์สุวรรณ ห่านตระกูล

บทที่ 1

คิโน่รู้สึกตัวตื่นขึ้นเมื่อใกล้รุ่ง ดวงดาวยังคงปรากฏอยู่ และอรุณรุ่งเพิ่งจะทอแสงสลัวๆ ณ ขอบฟ้าเบื้องล่างด้านบูรพาทิศเท่านั้น เสียงไก่ขันแว่วมาเป็นครั้งคราว และพวกหมูที่ตื่นแต่เช้าตรู่ ได้พร้อมที่จะเริ่มการขุดคุ้ยอันไม่หยุดหย่อนของพวกมันตามกองกิ่งไม้กันแล้ว เพื่อจะหาดูว่ามีสิ่งใดหลงเหลือไว้ให้กินกันบ้างหรือไม่ ภายนอกกระท่อมซึ่งอยู่ระหว่างหมู่ไม้ทูน่า, ฝูงนกตัวน้อยๆ ส่งเสียงร้องและกระพือปีกอยู่เกรียวกราว.

คิโน่ลืมตาขึ้น, สิ่งแรกที่เขามองดูคือประตูซึ่งมีลำแสงรูปสี่เหลี่ยมสาดทอดเข้ามา และแล้วจึงมองไปยังลังไม้ที่แขวนไว้อันเป็นที่ซึ่งโคโยติโต้นอนอยู่. และในที่สุดเขาหันหน้าไปยังวานน่า, ภรรยาของเขา, ผู้ซึ่งนอนอยู่บน

เสื่อข้างๆ ตัวเขา, ผ้าคลุมผมสีฟ้าของหล่อนคลุมอยู่เหนือจมูกและทรวงอกพาดเลยไปถึงก้นกบ. วานน่าลืมตาอยู่แล้วเช่นเดียวกัน. เท่าที่คิโน่จำได้ ไม่เคยปรากฏว่าดวงตาคู่นั้นหลับอยู่ในขณะที่เขาตื่นขึ้นมา. ดวงตาสีเข้มทั้งคู่ของหล่อนส่องแสงเป็นประกายเล็กน้อยราวกับดวงดาว. หล่อนกำลังจ้องมองดูเขาอยู่เหมือนดังที่เคยมองดูอยู่เสมอๆ ในขณะที่เขารู้สึกตัวขึ้นมา.

คิโน่ได้ยินเสียงสาดซ่าเบาๆ ของเกลียวคลื่นในยามเช้าที่ชายหาด. มันช่างวิเศษเหลือเกิน - คิโน่ปิดเปลือกตาลงอีกครั้งเพื่อฟังสำเนียงแห่งดนตรีของเขา บางทีอาจมีเขาเพียงคนเดียวที่ทำเช่นนี้ และบางทีพวกพ้องของเขาทั้งหมดอาจจะทำเช่นเดียวกัน. ครั้งหนึ่งพวกพ้องของเขาเคยเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในการสร้างสรรค์เสียงเพลง, จนกระทั่งทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาเห็น หรือคิด หรือทำ หรือได้ยินจะกลายเป็นเสียงเพลงไปหมดสิ้น. นั้นเป็นเวลานานมาแล้ว. เพลงเหล่านั้นยังคงมีอยู่, คิโน่รู้จักมันดี, แต่ไม่มีเพลงใหม่ๆ มาเพิ่มเติม. นั่นไม่ได้หมายความว่าปราศจากเพลงส่วนตัว ขณะนี้ในสมองของคิโน่ก็มีเพลง, ชัดเจนนุ่มนวล, และถ้าหากเขาจะสามารถเอ่ยถึงมันได้, เขาก็ปรารถนาที่จะเรียกมันว่าเพลงแห่งครอบครัว.

ผ้าห่มนอนคลุมอยู่เหนือจมูกของเขาเพื่อป้องกันเขาจากความชื้นของอากาศ. สายตาของเขาตวัดไปยัง

เสียงลั่นเอี๊ยดข้างตัว. เป็นเสียงลุกขึ้นของวานน่า. เกือบจะไม่มีเสียงเลยทีเดียว. ด้วยเท้าอันหยาบกระด้างและเปลือยเปล่าหล่อนตรงไปยังลังไม้ที่แขวนไว้ อันเป็นที่ซึ่งโคโยติโต้นอนหลับอยู่. หล่อนชะโงกลงไปพลางเอ่ยวาจาปลอบประโลม. โคโยติโต้มองดูอยู่ชั่วขณะแล้วก็ปิดเปลือกตาหลับต่อไป.

วานน่าตรงไปยังเตาไฟ ซึ่งขุดเป็นหลุมลงไป คุ้ยถ่านขึ้นมาและพัดให้ไฟลุกโพลงขึ้นในขณะที่หล่อนหักกิ่งไม้โยนเข้าไป.

ตอนนี้คิโน่ลุกขึ้น พลางกระชับผ้าห่มคลุมขึ้นไปถึงศีรษะ, จมูก และช่วงไหล่ทั้งสอง. เขาสอดเท้าทั้งสองข้างเข้าไปในรองเท้าแตะ และออกไปข้างนอกเพื่อเฝ้ามองดูอรุณรุ่ง.

ภายนอกกระท่อมเขาลงนั่งยองๆ กระชับปลายผ้าทั้งสองข้างเข้ามาไว้ที่เข่าทั้งสอง. เขามองเห็นเกล็ดเมฆน้อยๆ เป็นหย่อมๆ มีแสงเป็นประกายลอยสูงอยู่ในอากาศเหนืออ่าว. แพะตัวหนึ่งเข้ามาใกล้ทำจมูกฟุดฟิดพลางจ้องมองดูเขาด้วยนัยน์ตาสีเหลืองนวลอันเย็นชาของมัน. เบื้องหลังของเขากองไฟของวานน่าลุกเป็นเปลวโชติช่วงส่งลำแสงลอดรอยโหว่ของกระท่อม และส่งแสงที่เป็นประกายระยิบระยับรูปสี่เหลี่ยมลอดประตูออกไป. แมลงเม่าหลงฝูงโผผวาเข้าหาแสงไฟ. เสียงเพลงแห่งครอบครัว

เริ่มขึ้นในบัดดลนั้นเองจากเบื้องหลังของคิโน่. และจังหวะของเพลงแห่งครอบครัวคือเสียงบดของโม่ ซึ่งวานน่าบดข้าวโพดเพื่อทำข้าวโพดทอดสำหรับเป็นอาหารเช้า.

ในตอนนี้เวลาจะรุ่งอรุณผ่านเข้ามาอย่างรวดเร็ว, เสียงระลอกคลื่น, ประกายจ้า, ความเบาหวิว, และแล้วราวกับไฟอันโชติช่วงลุกโพลงพลุ่งขึ้นมาในขณะที่ดวงอาทิตย์โผล่พ้นขึ้นมาเหนืออ่าว. คิโน่ก้มหน้าลงเพื่อให้สายตาพ้นไปเสียจากประกายอันแรงกล้า. เขาสามารถได้ยินเสียงเปาะแปะของข้าวโพดทอดจากในกระท่อม พร้อมกับได้กลิ่นของอาหารลอยมาจากกระทะ. ฝูงมดกำลังวุ่นวายอยู่บนดิน, เจ้าตัวโตสีดำมันขลับ, และตัวเล็กๆ ขะมุกขะมอมวิ่งเร็วจี๋. คิโน่มองดูพวกมันอย่างวางเฉย ในขณะที่เจ้ามดน้อยขะมุกขะมอมตัวหนึ่งพยายามหนีอย่างบ้าคลั่งเพื่อให้รอดพ้นไปจากกับทรายซึ่งเจ้ามดยักษ์ได้ขุดดักเอาไว้. สุนัขผอมโซ, ท่าทางขลาดกลัวตัวหนึ่งเข้าใกล้, และด้วยคำพูดอันนุ่มนวลของคิโน่. มันก็ขดตัวลง, สอดหางเข้ามาไว้ระหว่างขาหน้าอย่างบรรจง, และพาดคางลงอย่างประจบประแจง. มันเป็นสุนัขสีดำ มีจุดสีเหลืองทองอยู่แทนคิ้ว. มันเป็นเช้าวันหนึ่งซึ่งก็เหมือนกับเช้าวันอื่นๆ แต่ทว่ามันช่างสมบูรณ์แบบเหนือเช้าวันอื่นๆ เสียจริงๆ.

คิโน่ได้ยินเสียงลั่นเอี๊ยดของเชือกเมื่อวานน่าอุ้มโคโยติโต้ออกจากลังไม้ซึ่งแขวนอยู่เพื่อทำความสะอาด

ให้เขา หล่อนใช้ผ้าคลุมผมเสมือนดังเปลญวน เพื่อให้โคโยติโต้ได้อยู่แนบกับทรวงอกของหล่อน. คิโน่สามารถจะมองเห็นสิ่งเหล่านี้ได้โดยไม่ต้องมองมาที่เขาทั้งสองด้วยสำเนียงอันนุ่มนวล วานน่าร้องเพลงโบราณซึ่งมีเพียงสามเสียง แต่ทว่าระยะห่างระหว่างเสียงทั้งสามนั้นมีต่างๆนานาจนนับไม่ถ้วน. และทั้งหมดนี้เป็นส่วนหนึ่งของเพลงแห่งครอบครัวเหมือนกัน บางครั้งสำเนียงสูงอย่างเจ็บปวดรวดร้าวติดอยู่ในลำคอ, เสมือนจะเอ่ยออกมาว่านี้แหละคือความปลอดภัย, นี่แหละคือความอบอุ่น, นี่คือทุกสิ่งทุกอย่างบรรดามี.

ข้ามรั้วซึ่งทำด้วยกิ่งไม้ออกไปนั้น เป็นกระท่อมอื่นๆ อีกหลายหลัง, ควันไฟลอยขึ้นมาจากกระท่อมเหล่านั้นด้วย, พร้อมกันก็ได้ยินเสียงรับประทานอาหารเช้า, แต่สิ่งเหล่านั้นเป็นบทเพลงอื่นๆ, พวกหมูของเขาเหล่านั้นเป็นหมูตัวอื่นๆ, ภรรยาของพวกเขาก็ไม่ใช่วานน่า. คิโน่ยังหนุ่มแน่นและแข็งแรง ผมดำสนิทของเขาตกลงมาปรกอยู่ตามหน้าผากสีคล้ำ. ดวงตาทั้งคู่ของเขาฉายแสงแห่งความอบอุ่น ดุร้าย และเป็นประกายวาว หนวดบางๆของเขาหยาบกระด้าง. เขาลดผ้าห่มลงมาให้ต่ำกว่าระดับจมูก, เพราะอากาศอันชื้นๆ ที่เป็นพิษได้หมดไปและแสงแดดสีเหลืองเริ่มทอทาบลงไปบนกระท่อมแล้ว. ใกล้ๆกับรั้วซึ่งทำด้วยกิ่งไม้นั้นๆ พอไก่สองตัวก้มหัวเข้าเผชิญ

หน้าตั้งท่าจะต่อสู้กัน. ปีกสองข้างกางหราและขนคอพองฟู. มันคงจะเป็นการต่อสู้ที่เงอะงะงุ่มง่าม. เพราะทั้งสองตัวไม่ใช่ไก่ชน. คิโน่เฝ้ามองดูมันอยู่ครู่หนึ่ง, และแล้วก็เบนสายตาไปยังนกเขาป่าซึ่งกำลังบินอยู่เหนือชายหาดเลยขึ้นไปจนถึงเชิงเขา. ขณะนี้โลกตื่นขึ้นแล้ว. คิโน่จึงลุกขึ้นและเข้าไปในกระท่อมของเขา.

ขณะที่เขาผ่านประตูเข้าไปวานน่าก็ลุกขึ้นจากเตาไฟซึ่งลุกโพลงอยู่. หล่อนวางโคโยติโต้กลับลงไปในลังไม้ซึ่งแขวนอยู่ และแล้วหล่อนก็หวีผมอันดำสนิทของหล่อน พลางถักเป็นเปียสองข้าง แล้วผูกที่ปลายหางเปียด้วยโบบางๆ สีเขียว. คิโน่นั่งยองๆ อยู่ข้างเตาไฟ ม้วนแผ่นข้าวโพดทอดจุ่มลงไปในน้ำซอสและกินลงไป. และเขาดื่มเหล้าพลูเค่ย์นิดหน่อย นั่นคืออาหารเช้าของเขา. นั่นเป็นอาหารเช้าอย่างเดียวซึ่งเขาได้เคยรู้จักนอกเหนือไปจากอาหารในงานเลี้ยงใหญ่ฉลองเฟียสตาครั้งหนึ่งมีขนมต่างๆ ซึ่งมันเกือบจะฆ่าเขาเสียทีเดียว เมื่อคิโน่เรียบร้อยจากอาหารเช้าแล้ว, วานน่าก็กลับมาที่เตาไฟและรับประทานอาหารเช้าของหล่อน. เขาพูดคุยกันครั้งเดียว, แต่คำพูดก็ไม่เป็นสิ่งที่จำเป็นในเมื่อเป็นการปฏิบัติกันมาตามนิสัยที่เคยชินเท่านั้น. คิโน่ถอนหายใจเต็มไปด้วยความพึงพอใจและนั่นแหละคือการสนทนา.

พระอาทิตย์แผ่กระจายเอาความอบอุ่นมายัง

กระท่อม โดยการสาดแสงเป็นลำยาวเข้าไปตามรอยแยกของฝาหลายแห่งด้วยกัน. ลำแสงสาดทอดไปยังลังไม้ที่แขวนอยู่ของโคโยติโต้ และสาดไปยังเชือกซึ่งโยงลังไม้เอาไว้นั้นด้วย.

มันเป็นจุดเล็กๆ ที่เคลื่อนไหวซึ่งดึงดูดสายตาของคนทั้งสองให้ต้องหันไปยังลังไม้. คิโน่และวานน่าถูกตรึงแข็งให้อยู่ในท่าเดิม. ตามเส้นเชือกซึ่งโยงลังไม้ของหนูน้อยที่โยงลงมาจากหลังคา มีแมงป่องตัวหนึ่งกำลังเคลื่อนตัวลงมาอย่างช้าๆ. หางซึ่งมีเหล็กในของมันชูตั้งตรงอยู่เบื้องหลัง, แต่ทว่ามันสามารถจะตวัดหางกลับมาได้ในชั่วพริบตาเดียว.

คิโน่ทำเสียงครืดคราดออกมาทางจมูก เขาอ้าปากขึ้นเพื่อระงับเสียงเอาไว้. และแล้วการจ้องมองอย่างตื่นตะลึงของเขาก็หายไปพร้อมกับอาการเกร็งของร่างกาย. ภายในสำนึกของเขามีเพลงใหม่ผ่านเข้ามา, เพลงแห่งปีศาจร้าย, ดนตรีแห่งข้าศึก, ของศัตรูตนใดตนหนึ่งของครอบครัว, มันเป็นเสียงแห่งความป่าเถื่อน, ความลึกลับ, และสำเนียงแห่งภยันตราย, และภายใต้จิตสำนึกของเขา, เสียงเพลงแห่งครอบครัวก็หวีดออกมาด้วยสำเนียงอันโหยหวน.

เจ้าแมงป่องเคลื่อนตัวลงมาตามเชือกตรงมายังลังไม้ด้วยความระมัดระวัง. ด้วยอาการกลั้นใจวานน่า

พร่ำท่องเวทมนตร์อันเก่าแก่เพื่อป้องกันและต่อสู้กับปีศาจร้าย, และในที่สุดหล่อนก็สวดอ้อนวอนด้วยเสียงพึมพำลอดไรฟันที่ขบกันแน่นออกมา. แต่คิโน่เคลื่อนไหวแล้ว. เขาเคลื่อนผ่านเข้าห้องไปอย่างรวดเร็วแผ่วเบา, ปราศจากเสียงและราบเรียบ. แขนทั้งสองยื่นไปข้างหน้า, อุ้มมือคว่ำลง, นัยน์ตาจ้องจับอยู่ที่เจ้าแมงป่อง. เบื้องล่างภายในลังไม้โคโยติโต้ส่งเสียงหัวเราะและเอื้อมมือขึ้นไปยังแมงป่อง. มันสำนึกถึงอันตรายในขณะเมื่อคิโน่เกือบจะเอื้อมถึงตัว. มันหยุด, และหางของมันกระดกกลับมาอยู่เหนือหลังของมัน เหล็กในงอโค้งส่องแสงเป็นประกาย.

คิโน่ยืนนิ่งสนิท. เขาสามารถได้ยินวานน่าภาวนาเวทมนตร์อันเก่าแก่ด้วยเสียงแผ่วๆ อีก, และเขาสามารถได้ยินเสียงดนตรีปีศาจร้ายของศัตรู. เขาไม่สามารถจะขยับเขยื้อนได้จนกว่าแมงป่องจะเคลื่อนไหว. และมันกำลังใช้ความรู้สึกเพื่อค้นหาสาเหตุแห่งความตายที่กำลังคืบคลานเข้ามาหามัน. มือของคิโน่ยื่นออกไปข้างหน้าอย่างช้าๆ. เรียบราบ. เหล็กในกระตุกตั้งตรงขึ้นมา. และขณะนั้นเองโคโยติโต้ซึ่งหัวเราะอยู่ทำให้เชือกสั่นและแมงป่องตกลงมา.

คิโน่ตะครุบตัวมัน, แต่ทว่าหล่นลอดนิ้วมือของเขาไปได้, ตกลงไปบนไหล่ของหนูน้อย, ตกลงไปพร้อมกับปล่อยเหล็กใน. และแล้ว, พร้อมกับเสียงคำราม คิโน่ก็

ตะครุบตัวมันไว้ได้กำเอาไว้, ขยี้มันจนเหลวแหลกคามือ. เขาขว้างมันลงไปใช้กำปั้นทุบมันลงกับพื้นดิน, โคโยติโต้ส่งเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดอยู่ในลังไม้. แต่คิโน่ยังคงตีและบดขยี้เจ้าศัตรูร้ายจนกระทั่งมันกลายเป็นผงธุลีเหลวแหลกผสมเคล้าอยู่กับดิน. เขาแยกเขี้ยวสายตาเต็มไปด้วยประกายแห่งความแค้นเคืองและเพลงมารร้ายก็ก้องกังวานเข้ามายังโสตประสาทของเขา.

แต่ขณะนี้วานน่าอุ้มบุตรน้อยไว้ในวงแขนของหล่อนแล้ว. หล่อนพบว่ารอยแผลเริ่มช้ำแดง. หล่อนประกบริมฝีปากลงไปบนปากแผลแล้วดูดอย่างแรง ถ่มน้ำลายทิ้งแล้วก็ดูดอีก ระหว่างนั้นโคโยติโต้ก็ได้แต่ส่งเสียงกรีดร้องลั่น.

คิโน่ได้แต่ยืนดู, เขาช่วยอะไรไม่ได้, ได้แต่ยืนเกะกะอยู่เปล่าๆ.

เสียงกรีดร้องของหนูน้อยทำให้เพื่อนบ้านพากันมา ทุกคนพากันกรูออกจากกระท่อม - พี่ชายของคิโน่ วานโทมัสพร้อมกับภรรยาอ้วนตุ๊ต๊ะชื่อ อโพโลเนีย และลูกๆ อีกสี่คนพากันมาออแน่นอยู่ที่ประตูขวางทางเข้าเอาไว้, ในขณะที่คนอื่นๆ ซึ่งอยู่ข้างหลังพวกเขาพยายามจะมองเข้าไปข้างใน, และเจ้าหนูเล็กๆ คนหนึ่งถึงกับลงคลานลอดขาเข้าไปเพียงเพื่อจะดูกับเขาบ้าง, และพวกที่อยู่ข้างหน้าพากันบอกต่อๆ ไปยังคนข้างหลังว่า “แมงป่อง. เด็กถูก

มันต่อยเอา”

วานน่าหยุดพักการดูดรอยแผลชั่วครู่ ปากแผลเล็กๆ ขยายกว้างออกนิดหน่อยและรอบๆ แผลขาวซีดกว่าเดิมเนื่องจากการถูกดูด, แต่อาการบวมสีแดงขยายออกไปโดยรอบเป็นรอยนูนแข็งเต็มไปด้วยน้ำเหลือง. และพวกคนเหล่านี้ทั้งหมดรู้ดีเกี่ยวกับเรื่องของแมงป่อง. ผู้ใหญ่อาจป่วยมากเมื่อถูกต่อย, แต่หากเป็นทารกแล้วอาจจะเสียชีวิตได้โดยง่ายจากพิษร้าย. แรกทีเดียว, พวกเขารู้ว่า, จะเกิดอาการบวมมีไข้และลำคอแข็ง, และแล้วจะเป็นตะคริวที่หน้าท้อง, และแล้วโคโยติโต้อาจจะเสียชีวิตได้ถ้าหากว่าพิษร้ายเข้าไปในร่างกายมากพอ. แต่ทว่าความเจ็บปวดจากการถูกต่อยได้ค่อยๆ ทุเลาลงแล้ว. เสียงกรีดร้องของโคโยติโต้เบาลงมาก คงเหลือแต่เพียงเสียงคราง เท่านั้น.

คิโน่ประหลาดใจอยู่บ่อยๆ ในตัวภรรยาผู้แบบบางของเขาถึงความอดทนของหล่อน. หล่อน, ผู้ซึ่งเชื่อฟังนับถือสามีเต็มไปด้วยความร่าเริงและอดทน, ผู้ซึ่งสามารถทนต่อความเจ็บปวดในการคลอดบุตรได้โดยเกือบจะไม่มีเสียงครวญครางออกมาเลย. หล่อนสามารถจะทนต่อความเหนื่อยยากและความหิวโหยได้ดีกว่าคิโน่เองเสียอีก. ภายในเรือแคนูหล่อนก็ได้กระทำสิ่งที่น่าทึ่งเป็นที่สุด.

“หมอ,” หล่อนเอ่ยขึ้น. “ไปรับหมอมา.”

คำพูดได้ถูกบอกกันต่อๆ ไปในบรรดาเพื่อนบ้านที่ยืนอยู่เป็นกลุ่มในสนามเล็กๆ เบื้องหลังรั้วซึ่งทำด้วยกิ่งไม้ และพวกเขาพากันพูดซ้ำซากอยู่ในระหว่างพวกเขา. “วานน่าต้องการหมอ” เป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์, เป็นสิ่งที่แสนน่าจะจดจำเอาไว้, ต้องการหมอ. การไปตามเขามาได้จะเป็นสิ่งที่น่าทึ่งมาก. หมอไม่เคยมายังกระท่อมแถบนี้เลย. ทำไมเขาจะต้องมา, ในเมื่อเขามีงานล้นมืออยู่แล้วต่อการไปดูแลเอาใจใส่ต่อคนมั่งมีผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในบ้านหรือตึกที่ในเมือง?

“เขาคงจะไม่มา,” พวกคนในสนามหญ้าพากันพูดขึ้น.

“เขาคงจะไม่มา,” คนที่ประตูพากันเอ่ยขึ้นบ้าง, นั่นแหละคิโน่จึงได้คิด.

คิโน่บอกกับวานน่าว่า “หมอคงจะไม่มาหรอก”

หล่อนเงยหน้าขึ้นมองดูเขา, ดวงตาทั้งคู่ของหล่อนเย็นชาราวกับนัยน์ตาของนางสิงห์ นี่เป็นลูกคนแรกของวานน่า – นี่เกือบจะเป็นทุกสิ่งทุกอย่างซึ่งมีอยู่ในโลกของวานน่า. คิโน่มองเห็นความตั้งใจอันเด็ดเดี่ยวของหล่อนและแล้วเสียงดนตรีแห่งครอบครัวในลีลาอันกระด้างก็ลั่นกระหึ่มเข้าสู่โสตประสาทของเขา.

“ถ้าอย่างนั้นเราก็จะไปหาเขา,” วานน่าบอก, และด้วยมือข้างหนึ่งของหล่อน. หล่อนจัดผ้าสีฟ้าเข้มบนศีรษะ

ให้ปลายข้างหนึ่งเป็นสายโยงเพื่อรับน้ำหนักของทารกน้อย ซึ่งส่งเสียงคราง อยู่ตลอดเวลาและอีกปลายหนึ่งปิดอยู่เหนือนัยน์ตาของหนูน้อยเพื่อให้เขาพ้นจากแสงแดด. ผู้คนที่หน้าประตูผลักดันกันออกมาปะทะกับคนซึ่งอยู่ข้างหลังเพื่อที่จะให้หล่อนผ่านออกมา. คิโน่ตามหล่อนออกมาด้วย. ทั้งสองพ้นประตูรั้วออกมายังทางเกวียนและพวกเพื่อนบ้านก็พากันตามทั้งสองคนไป.

สิ่งที่เกิดขึ้นกลายเป็นธุระของเพื่อนบ้านไปด้วย. เขาพากันเดินอย่างรวดเร็วเป็นขบวนด้วยฝีเท้าอันแผ่วเบาเพื่อสู่ยังกลางใจเมือง. นำหน้าคือวานน่าและคิโน่, ถัดลงมาเบื้องหลังของทั้งสองคนคือ วาน โทมัส และอโพโลเนีย พุงใหญ่ของหล่อนกระเพื่อมไปมาเพราะการก้าวเดินอย่างรวดเร็ว, ถัดมาก็เป็นพวกเพื่อนบ้านพร้อมด้วยเด็กๆ ซึ่งพากันวิ่งตามไปข้างๆ ดวงอาทิตย์สาดแสงสีเหลืองทำให้เกิดเงาสีดำทอดไปข้างหน้าของพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงเดินย่ำไปบนเงาของตัวพวกเขาเอง.

พวกเขาพากันมาถึงยังที่ซึ่งแบ่งเขตกระท่อมกับอาคารบ้านเรือนในเมืองเริ่มตั้งต้น. เมืองซึ่งภายนอกไม่มีอะไรนอกจากกำแพงและภายในมีสวนอันร่มรื่นสายน้ำเล่นลมพลิ้ว เต็มไปด้วยดอกเฟื่องฟ้าซึ่งเลื้อยอยู่ตามกำแพงมีทั้งสีม่วง สีแดง และสีขาว. พวกเขาได้ยินเสียงนกซึ่งถูกขังอยู่ในกรงส่งเสียงร้องออกมาจากสวนลับเบื้อง

หลังกำแพง และได้ยินเสียงสายน้ำอันเยือกเย็นตกลงกระทบกับหินอันร้อนระอุ. ขบวนเดินข้ามไปตามที่ว่างเปล่าอันร้อนระอุจนตาพร่าพรายและผ่านไปยังหน้าโบสถ์. ขบวนยาวขึ้นกว่าเดิม. และบริเวณรอบนอก สำหรับผู้ที่เข้ามาร่วมขบวนใหม่อย่างรีบร้อนนั้นก็ได้รับคำบอกเล่าด้วยน้ำเสียงอันแผ่วเบาว่าหนูน้อยถูกแมงป่องต่อยได้อย่างไร. พ่อกับแม่ได้พามาหาหมอได้อย่างไร.

และพวกที่มาสมทบใหม่, โดยเฉพาะพวกขอทานจากหน้าโบสถ์ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญมากในเรื่องการเงิน, พากันมองดูกระโปรงสีฟ้าเก่าๆ ของวานน่าอย่างรวดเร็ว, มองรอยขาดบนผ้าคลุมศีรษะ, ประเมินค่าของโบสีเขียวที่ผูกเปียทั้งสองของหล่อนอยู่ คำนวณอายุของผ้าห่มและเสื้อผ้าที่ซักมาแล้วนับพันครั้งของคิโน่, แล้วก็สรุปได้ว่าทั้งสองเป็นคนยากจนแล้วต่างก็พากันไปดูว่า จะมีเรื่องตื่นเต้นอะไรเกิดขึ้นอีกบ้าง. ขอทานทั้งสี่คนที่หน้าโบสถ์รู้ทุกสิ่งทุกอย่างภายในเมือง พวกเขาเป็นคนสอดรู้สอดเห็นที่คอยเฝ้าดูสีหน้าท่าทางของบรรดาผู้หญิงในขณะที่พวกเจ้าหล่อนพากันเข้าไปสารภาพบาป, พวกเขาเห็นบรรดาผู้หญิงในขณะที่พากันเดินออกมาก็สามารถอ่านรู้ได้ว่าเป็นบาปชนิดใด. พวกเขารู้เรื่องอื้อฉาวเล็กๆ น้อยๆ ทุกเรื่องเรื่อยไปจนถึงเรื่องอาชญากรรมอันใหญ่หลวง. พวกเขานอนอยู่ในที่ของพวกเขาภายใต้ร่มเงาของโบสถ์ จนกระทั่ง

ไม่มีใครเลยที่แม้จะแอบเข้าไปแสวงหาความปลอบประโลมใจอย่างลับๆ จะสามารถรอดพ้นไปจากการสอดรู้ของพวกนี้ได้ พวกนี้พากันรู้จักหมอเป็นอย่างดี. พวกนี้รู้ถึงความรู้เท่าไม่ถึงการณ์, ความทารุณโหดร้าย, และความละโมบ, ความจะกละในสิ่งต่างๆ และบาปต่างๆ. พวกนี้รู้ตลอดจนถึงการทำแท้งที่ไม่ชำนาญของหมอและรู้เลยไปถึงเหรียญเพนนีอันเล็กๆ สีน้ำตาลที่เขาหยิบยื่นออกมา ทำทานอย่างกระเบียดกระเสียรอีกด้วย. ขอทานพวกนี้เคยเห็นศพคนไข้ของหมอถูกนำเข้าไปในโบสถ์. และ, เนื่องจากการสวดมนต์ตอนเช้าเพิ่งจะเสร็จสิ้น และการขอทานก็ไม่เป็นผลแล้วเจ้าพวกนักค้นคว้าความรู้เพื่อความสมบูรณ์จากเพื่อนร่วมโลกอย่างไม่มีที่สิ้นสุดพวกนี้จึงพากันเดินตามขบวนไป เพื่อจะดูว่าเจ้าหมออ้วนผู้เกียจคร้านจะจัดการอย่างไรกับเจ้าทารกน้อยผู้แสนจะยากจนผู้ซึ่งถูกแมงป่องต่อยเอา.

ในที่สุดขบวนอันเร่งรีบก็มาหยุดอยู่ที่หน้าประตูกำแพงหน้าบ้านของหมอ. พวกเขาสามารถได้ยินเสียงสาดกระเซ็นของน้ำและเสียงนกซึ่งอยู่ในกรงส่งเสียงร้องตลอดจนเสียงไม้กวาดยาวๆ กระทบกับพื้นหิน. และพวกเขาสามารถได้กลิ่นหอมของหมูเบคอนอย่างดี ที่ทอดเอาไว้ลอดออกมาจากในบ้านของหมอ.

คิโน่ลังเลอยู่ขณะหนึ่ง. หมอผู้นี้ไม่ใช่ชนเชื้อชาติ

เดียวกันกับเขา หมอผู้นี้เป็นชนเชื้อชาติซึ่งเคยทุบตี สร้างความอดอยาก โกงและร้ายกาจต่อพวกเขามาเกือบสี่ร้อยปี, เขาตื่นกลัว, ดังนั้นพวกชาวพื้นเมืองจึงพากันไปที่ประตูอย่างถ่อมตัว. และเหมือนดังเช่นที่เป็นอยู่เสมอๆ ขณะที่เขาเข้ามาใกล้คนหนึ่งคนใดของชนเชื้อชาตินี้, คิโน่รู้สึกว่าเขาอ่อนแอกลัว และโกรธขึ้นมาในเวลาเดียวกัน. ความกลัวและความแค้นเคืองอย่างใหญ่หลวงบังเกิดขึ้นมาพร้อมๆ เขาสามารถจะฆ่าหมอได้ง่ายเสียกว่าการที่จะต้องพูดกับหมอเสียอีก, เพราะคนในเชื้อชาติของหมอพูดกับชนเชื้อชาติของคิโน่ราวกับว่าพวกของเขาเป็นเดียรัจฉาน. และขณะที่คิโน่ยกมือขวาของเขาขึ้นจับห่วงเหล็ก สำหรับเคาะประตูกำแพงเท่านั้น, โทสะของเขาก็เพิ่มขึ้น, และเสียงกระหน่ำของดนตรีแห่งศัตรูก็ก้องเข้ามาในหูของเขา. เขากัดริมฝีปากแน่น แต่แล้วเขาก็ใช้มือซ้ายจับหมวกเอาไว้เตรียมจะถอดออก. ห่วงเหล็กถูกกระหน่ำลงไปที่ประตู. คิโน่ถอดหมวกออกและกำลังยืนคอยอยู่. โคโยติโต้ซึ่งอยู่ในอ้อมกอดของวานน่าส่งเสียงร้องครางออกมาเบาๆ, หล่อนปลอบพ่อหนูด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล. ขบวนพากันมุงใกล้เข้ามาเพื่อจะได้เห็นได้ยินอย่างชัดเจน.

หลังจากนั้น ไม่นานประตูใหญ่ก็แง้มออกมาสักสองสามนิ้ว. จากประตูที่แง้มอยู่ คิโน่สามารถมองเห็นความเขียวชอุ่มร่มรื่นของสวนและละอองน้ำพุ ชายผู้ซึ่ง

จ้องมองเขาอยู่นั้นเป็นชาติเดียวกันกับเขา. คิโน่พูดกับเขาด้วยภาษาพื้นเมือง. “ไอ้หนู - ลูกคนแรก - ถูกพิษของแมงป่อง,” คิโน่บอก. “เขาต้องการความชำนาญของผู้รักษาให้หาย”

ประตูปิดเข้าไปนิดหน่อย, และคนใช้ปฏิเสธที่จะพูดภาษาพื้นเมือง. “คอยเดี๋ยว,” เขาบอก. “ฉันจะเข้าไปบอกกับเขาด้วยตัวของฉันเอง” และเขาปิดประตูพร้อมกับลงสลัก. แสงอาทิตย์อันบาดตาสาดเงาของกลุ่มผู้คนเป็นสีดำทาบไปยังกำแพงสีขาว.

ภายในห้องนอนของเขา หมอนั่งอยู่บนเตียงสูง. เขาแต่งตัวด้วยเสื้อนอนตัดด้วยผ้าไหมสีแดงซึ่งส่งมาจากปารีส, ขณะนี้รู้สึกว่ามันจะตึงไปหน่อยที่หน้าอก ถ้าจะกลัดกระดุมเข้าไป บนตักของเขามีถาดเงินพร้อมด้วยกาเงินใส่ช็อกโกแลตและถ้วยกังไสของจีนซึ่งบางราวกับเปลือกไข่, มันเล็กกะทัดรัดเหลือเกินจนทำให้เห็นว่ามันไม่เหมาะสมกันเลยในขณะที่เขายกมันขึ้นด้วยมืออันเทอะทะของเขา, ยกมันขึ้นโดยใช้ปลายนิ้วชี้และหัวแม่มือพร้อมกับกางนิ้วอีกสามนิ้วออกไปเพื่อไม่ให้เป็นที่เกะกะ นัยน์ตาของเขาดูเสมือนว่าวางอยู่บนก้อนเนื้อเล็กๆ ปุกปุย และปากของเขาแบะยื่นด้วยความไม่พอใจ. เขากำลังอ้วนขึ้นทุกทีๆ, เสียงของเขาห้าวขึ้นเนื่องจากถูกเนื้อกดทับลงไปในลำคอของเขา. บนโต๊ะข้างๆ ตัวเขามีฆ้องเล็กๆ

จากภาคตะวันออกกับโถสำหรับใส่บุหรี่. การตกแต่งภายในห้องดูมืดมัวทึบทึม ภาพต่างๆ เป็นภาพเกี่ยวกับทางศาสนา. แม้แต่ภาพถ่ายระบายสีอันใหญ่โตของภรรยาผู้ล่วงลับไปแล้ว และสถิตอยู่ ณ สวรรค์ชั้นฟ้า ผู้ซึ่งเขาได้บริจาคเงินกองมรดกของหล่อนให้พระทำพิธีสวดวิญญาณของหล่อนขึ้นไป ชั่วระยะเวลาสั้นๆ ช่วงหนึ่ง ตัวหมอเองเคยเป็นส่วนหนึ่งของโลกอันกว้างใหญ่ไพศาลและชีวิตส่วนใหญ่ในระยะหลังนี้ มีแต่ความทรงจำใฝ่ฝันหาแต่ประเทศฝรั่งเศส เขามักจะพูดว่า, “นั่นเป็นชีวิตอันศิวิไลซ์, - ซึ่งเขาหมายความว่าแม้จะมีรายได้เพียงน้อยนิดก็ยังสามารถจะมีเมียเก็บ และรับประทานอาหารตามภัตตาคารได้, เขารินช็อกโกแลตเป็นถ้วยที่สองและบิขนมปังมาถือไว้. คนใช้ซึ่งกลับเข้ามาจากประตูใหญ่มายืนอยู่เพื่อให้เป็นที่สังเกตของนาย.

“ว่ายังไง?” หมอร้องถามขึ้น.

“เจ้าพวกอินเดียนตัวเล็กๆ กับเด็กทารก เขาบอกว่าแมงป่องต่อยเด็ก.”

หมอบรรจงวางถ้วยลงอย่างแผ่วเบาก่อนที่เขาจะแสดงอาการเกรี้ยวกราดออกมา

“นี่ข้าไม่มีอะไรที่จะทำดีกว่าการรักษาเจ้าเด็กอินเดียนซึ่งเพียงแต่ถูกแมลงต่อยอีกแล้วหรือ? ข้าเป็นหมอ, ไม่ได้เป็นสัตวแพทย์นะ”

“ครับผม, เจ้านาย” คนใช้รับคำ.

“มันมีเงินไหมล่ะ?” หมอถามขึ้น. “ไม่มีหรอก, พวกมันไม่เคยมีเงิน. ข้า, ข้าคนเดียวเท่านั้นในโลกนี้ที่ต้องทำงานโดยไม่ได้รับอะไร - ข้าเบื่อเต็มทนแล้ว. ไปดูซิว่ามันมีเงินบ้างรึเปล่า?”

ที่ประตูใหญ่หน้าบ้าน คนใช้แง้มประตูออกไปนิดหน่อยแล้วมองดูพวกผู้คนที่กำลังคอยอยู่. ในครั้งนี้เขาพูดภาษาพื้นเมือง.

“แกมีเงินรักษาเปล่า?”

คิโน่ล้วงมือเข้าไปในที่ซ่อนใต้ผ้าห่มของเขา เขาล้วงเอาห่อกระดาษซึ่งห่อไว้หลายชั้นออกมา. ค่อยๆ แก้ออกทีละชั้นๆ, จนกระทั่งในที่สุดก็มาถึงไข่มุกเม็ดเล็กๆ ผิดรูปผิดร่างจำนวนแปดเม็ดด้วยกัน, เป็นสีเทาน่าเกลียดราวกับแผลพุพอง, เม็ดแบนๆ เกือบจะไม่มีค่าอะไรเอาเสียเลย. คนใช้หยิบห่อกระดาษไปและเปิดประตูอีกครั้งหนึ่ง, แต่ในคราวนี้เขาไปไม่นาน. เขาเปิดประตูไว้กว้างเพียงพอที่จะส่งห่อกระดาษกลับคืนออกมาเท่านั้นเอง.

“หมอออกไปข้างนอกแล้ว,” เขาบอก. “เขาถูกตามไปรักษาคนไข้หนัก” แล้วเขาก็ปิดประตูเสียโดยเร็วด้วยความอับอาย.

และบัดดลนั้นเองกระแสคลื่นแห่งความอับอายก็แผ่กระจายไปทั่วในหมู่คนที่ร่วมขบวนมาด้วยกัน. พวกเขา

ค่อยๆ หายไปทีละคนสองคน. พวกขอทานพากันกลับไปยังบันไดโบสถ์, ผู้คนที่พากันมามุงดูก็พากันแยกย้ายกระจัดกระจายไป. พวกเพื่อนบ้านก็พากันจากไปด้วยเพื่อที่ว่าความอับอายของคิโน่ที่มีต่อสาธารณชนจะได้พ้นไปเสียจากสายตาของพวกเขา.

เป็นเวลานาน...ที่คิโน่ยืนนิ่งอยู่หน้าประตูโดยที่มีวานน่ายืนอยู่ข้างๆ. เขาค่อยๆ สวมหมวกอันยับยู่ยี่อย่างช้าๆ. และแล้ว, โดยไม่คาดฝัน, เขาใช้กำปั้นชกเปรี้ยงเข้าไปที่ประตูโครมใหญ่. เขาก้มลงมองดูอย่างประหลาดใจที่รอยแตกของข้อนิ้วมือและเลือดที่ไหลโกรกลงมาตามนิ้วมือของเขา.

บทที่ 2

ตัวเมืองตั้งอยู่ที่ปากแม่น้ำอันกว้างใหญ่, อาคารเก่าแก่สีเหลืองตั้งโอบรอบอยู่ตามชายหาด. และที่ชายหาดมีเรือแคนูทั้งสีขาวและสีฟ้า ซึ่งเดินทางมาจากเมืองนายาริท ถูกลากขึ้นมาเกยอยู่บนชายหาด, เรือแคนูเหล่านี้ได้รับการดูแลรักษากันมานับหลายชั่วอายุคน ด้วยการยาด้วยปูนบางๆ แข็งราวกับเปลือกหอยจนสามารถกันน้ำได้ดี สิ่งเหล่านี้ถือเป็นความลับของพวกชาวประมง มันเป็นเรือที่สูงและสง่างามกอปรด้วยหัวเรืออันงอนโค้งทางท้ายเรือและตอนกลางลำนั้นเป็นที่ตั้งเสากระโดงสำหรับกางใบรูปสามเหลี่ยม.

หาดเต็มไปด้วยทรายสีเหลืองอร่าม, แต่ตามชายน้ำเต็มไปด้วยกรวดทราย เปลือกหอยและสาหร่ายมากมาย.

พวกปูเปรี้ยวว่ิงพล่านละล้าละลังอยู่ในรูบนพื้นทราย. และตามชายน้ำตื้นๆ นั้น กุ้งตัวเล็กๆ พากันเข้าๆ ออกๆ จากที่อาศัยซึ่งอยู่ตามกองเปลือกหอยและกองทราย. ภายใต้ท้องทะเลนั้นอุดมสมบูรณ์ไปด้วยสัตว์เลื้อยคลาน สัตว์น้ำและสิ่งอื่นๆ ที่พากันงอกงามเจริญเติบโต. สาหร่ายทะเลสีน้ำตาลลอยกระเพื่อมๆ ช้าๆ ไปตามกระแสน้ำและหญ้ายาวๆ สีเขียวก็เหว่ียงไปตามสายน้ำโดยมีตัวม้าน้ำเกาะติดอยู่ตามลำต้นของมันเต็มไปหมด. ปลาโบเตเต้ตัวเป็นจุดๆ ซึ่งเป็นปลามีพิษ, ลอยตัวนิ่งอยู่ใต้พื้นน้ำที่ก้นทะเลเหนือกลุ่มสาหร่าย, และเจ้าพวกปูสีสดสวยพากันว่ิงพล่านผ่านมันไป.

บนชายหาดสุนัขและหมูหลายตัวของถิ่นนี้ซึ่งหิวโซพากันขุดคุ้ยอย่างไม่หยุดหย่อนเพื่อค้นหาซากปลาตายหรือซากนกทะเลที่อาจจะลอยเข้ามาในขณะที่กระแสน้ำทะเลกำลังขึ้น.

ถึงแม้ว่าจะยังเช้าอยู่มาก, แต่ก็มีหมอกเป็นภาพลวงตาเกิดขึ้นแล้ว. สภาพอากาศอันปรวนแปรไม่แน่นอนซึ่งดูเสมือนจะขยายภาพของสิ่งต่างๆ ที่มองเห็นให้ใหญ่ขึ้นนั้น บางครั้งก็บดบังทัศนวิสัยทั่วๆ ไปที่อยู่เหนืออ่าวเสียจนหมดสิ้น สิ่งต่างๆ ที่เห็นนั้นดูราวกับว่าไม่ใช่ของจริง ทัศนวิสัยที่มองเห็นอยู่ก็เชื่อถือไม่ได้, จนกระทั่งดูราวกับว่า บนผืนแผ่นดินและในห้วงสมุทรนั้นทำให้

มองเห็นชัดแจ้งราวกับในฝัน. มันอาจจะเป็นเพราะว่าพวกชาวประมงแห่งเวิ้งอ่าวแห่งนี้เชื่อถือในสิ่งที่เกี่ยวกับภูตผีและความเพ้อฝัน, แต่พวกเขากลับไปเชื่อสายตาของพวกเขาเองในเมื่อเขาพากันมองดูออกไปในระยะไกลซึ่งช่วงระยะหนึ่งจะมองเห็นไม่ชัดเจน. ข้ามปากอ่าวไปยังอีกฝั่งหนึ่งนั้นหมู่ต้นโกงกางขึ้นอยู่มองเห็นชัดเจน มันมองเห็นเป็นจุดเล็กๆ ในอาณาบริเวณที่จำกัด, ในขณะที่กลุ่มต้นโกงกางอีกด้านหนึ่งมองดูราวกับว่าเป็นกลุ่มหมอกสีเขียวเข้มเลอะเทอะ ส่วนหนึ่งของฝั่งที่ห่างไกลออกไปนั้นรางเลือนไปในแสงวับวาวซึ่งมองดูราวแผ่นน้ำ. ไม่มีความแน่นอนอะไรเลยในสิ่งที่มองเห็นด้วยตา, ไม่มีอะไรมาพิสูจน์ได้ว่า สิ่งที่ท่านเห็นนั้นอยู่ที่นั่นหรือว่าไม่ได้อยู่ที่นั่น. และผู้คนแห่งเวิ้งอ่าวนี้คาดว่าทุกแห่งหนเป็นเหมือนกันหมด, และมันก็ไม่ได้เป็นของแปลกสำหรับพวกเขา. หมอกซึ่งมีสีราวกับสีของทองแดงลอยตัวอยู่เหนือสายน้ำ, แสงอาทิตย์อันร้อนแรงในตอนเช้าส่องลงมากระทบกับสายหมอกทำให้เกิดอาการเต้นระยับจนนัยน์ตาพร่าพราย

หมู่กระท่อมของชาวประมงอยู่เหนือชายหาดขึ้นไปทางด้านขวาของตัวเมือง, และบรรดาเรือแคนูทั้งหลายถูกลากขึ้นมาเกยหาดอยู่ด้านหน้าของบริเวณแถบนี้.

คิโน่และวานน่าพากันเดินอย่างช้าๆ ลงมายังชายหาดและตรงไปยังเรือแคนูของคิโน่, ซึ่งเป็นของ

สิ่งเดียวอันมีค่าที่เขามีอยู่ในโลกนี้, มันแสนจะเก่า. ปู่ของคิโน่นำมันมาจากเมืองนายาริท, และเขาได้มอบให้กับพ่อของคิโน่และดังนั้นมันจึงตกทอดมาถึงคิโน่. มันได้กลายมาเป็นทรัพย์สินและแหล่งอาหารโดยทันที. เพราะว่าผู้ชายคนหนึ่งนั้นเป็นหลักประกันให้ผู้หญิงได้ว่าหล่อนจะมีอาหารรับประทานแน่นอน. มันเป็นเสมือนกำแพงในการต่อต้านกับความอดอยาก. และทุกๆ ปีคิโน่จะตกแต่งเรือแคนูของเขาใหม่โดยการยาด้วยปูนบางๆ แข็งคล้ายเปลือกหอยโดยวิธีที่เป็นความลับและเป็นวิธีที่ตกทอดมาถึงเขาโดยการถ่ายทอดของพ่อ. ขณะนี้เขามาถึงเรือแคนูและสัมผัสหัวเรือด้วยอาการนุ่มนวลดังที่เขาได้กระทำอยู่เป็นนิจ. เขาวางหินเครื่องช่วยในการดำน้ำและตะกร้าพร้อมกับเชือกสองเส้นไว้บนพื้นทรายข้างเรือแคนู. และเขาพับผ้าห่มของเขาวางไว้ทางหางเรือ.

วานน่าอุ้มโคโยติโต้ให้นอนลงบนผ้าห่ม, และหล่อนคลุมตัวเขาไว้ด้วยผ้าคลุมผมของหล่อนเพื่อที่ว่าแสงอาทิตย์อันร้อนแรงจะได้ไม่ส่องมาถูกตัวเขา. ขณะนี้เขานิ่งเงียบไปแล้ว, แต่อาการบวมที่ไหล่ของเขายังคงบวมขึ้นเรื่อยๆ บวมขึ้นไปจนถึงคอและใต้ใบหูและใบหน้าของเขาก็บวมเป่งพร้อมทั้งมีอาการไข้ด้วย. วานน่าลุยน้ำทะเลลงไป หล่อนรวบรวมสาหร่ายสีน้ำตาลชนิดหนึ่งทำเป็นแผ่นบางๆ ชิ้นๆ ซึ่งจะใช้เป็นยาพอกแผล, และจาก

ยานี้หล่อนได้เอาไปให้พอกไหล่ที่บวมของทารก, ซึ่งมันจะดีสำหรับการรักษาและบางทีอาจจะดีกว่าการรักษาของหมอเสียอีก. แต่การรักษาแบบนี้ไม่เป็นที่ยอมรับของบรรดานายแพทย์ เพราะว่ามันเป็นของง่ายๆ และไม่ต้องเสียอะไรเลย. ที่หน้าท้องของโคโยติโต้ไม่เป็นตะคริว บางทีอาจจะเป็นเพราะว่าวานน่าได้ดูดเอาพิษร้ายออกมาเสียได้ทันเวลา, แต่ทว่าหล่อนไม่ได้ถ่ายถอนเอาความกังวลเกี่ยวกับบุตรคนแรกของหล่อนออกมาได้เลย. หล่อนไม่ได้สวดอ้อนวอนเพื่อให้ทารกน้อยกลับคืนสติขึ้นมาโดยตรง - แต่หล่อนได้สวดอ้อนวอนว่าขอให้เขาทั้งสองได้พบไข่มุกสักเม็ดหนึ่งซึ่งสามารถจะนำเอามาจ้างหมอเพื่อรักษาทารกได้, เพราะจิตใจของคนเรานั้นไม่มั่นคงเช่นเดียวกันกับภาพลวงตาที่เกิดขึ้นในเวิ้งอ่าวแห่งนี้.

ตอนนี้คิโน่และวานน่าได้ช่วยกันดันให้เรือแคนูเลื่อนไปตามชายหาดลงสู่ทะเลแล้ว, เมื่อหัวเรือลอยอยู่ในน้ำ, วานน่าก็ปีนลงไปในเรือ, ขณะที่คิโน่ดันให้ท้ายเรือลงไปในน้ำพลางเดินลุยไปข้างๆ เรือจนกระทั่งเรือลอยลำเต็มที่และสั่นสะเทือนเพราะแรงปะทะของกระแสคลื่นที่สาดซัดเข้ามา และแล้วโดยการร่วมแรงกันอย่างถูกจังหวะวานน่าและคิโน่ก็ช่วยกันใช้พายใบคู่พายเรือออกสู่ท้องทะเล, และเรือแคนูก็แหวกสายน้ำไปอย่างรวดเร็วจนได้ยินเสียงสาดซ่าของน้ำที่แตกอยู่ทางหัวเรือ. พวกนัก

งมหอยมุกคนอื่นๆ ได้พากันออกสู่ทะเลนานแล้ว. เพียงไม่นานนัก คิโน่ก็สามารถมองเห็นพวกเขาเป็นกลุ่มอยู่ในสายหมอก, พวกเขากำลังแล่นเรืออยู่เหนือบริเวณของหอยมุก.

แสงอาทิตย์ส่องลอดสายน้ำลงไปยังก้นทะเล ซึ่งหอยมุกที่มีขนเต็มเกาะติดแน่นอยู่กับกรวดทราย, ก้นทะเลเกลื่อนไปด้วยเปลือกหอยแตกๆ, ซึ่งเปิดอ้าอยู่ : ณ ที่นี้คือท้องทะเลซึ่งได้เคยช่วยกษัตริย์แห่งประเทศสเปนให้ได้มีอำนาจอันยิ่งใหญ่ตลอดทวีปยุโรปนับย้อนหลังไปหลายปี, โดยช่วยเหลือให้พระองค์ได้มีค่าใช้จ่ายในการสงครามของพระองค์, และได้ช่วยในการตกแต่งโบสถ์ซึ่งสร้างขึ้นเพื่อประโยชน์ทางวิญญาณของพระองค์. หอยมุกสีเทาซึ่งมีขนปุกปุยเหมือนกับชายครุยอยู่ที่เปลือก, ตัวเพรียงเกาะอยู่รอบๆ ตัวหอยมุกและยังมีพืชทะเลบางชนิดติดอยู่ด้วยประปราย ปูตัวเล็กๆ พากันไต่ยั้วเยี้ยอยู่บนตัวมัน. และอุบัติเหตุอาจจะเกิดขึ้นกับหอยมุกพวกนี้ได้, เม็ดทรายเล็กๆ อาจจะหลุดเข้าไปฝังอยู่ในกล้ามเนื้อและเข้าไปรบกวนมันจนกระทั่งมันต้องคายเอาหินปูนออกมาหุ้มห่อเม็ดทรายนั้นเอาไว้เพื่อป้องกันตัวของพวกมันเอง, แต่เมื่อเริ่มขึ้นมาครั้งหนึ่งแล้ว. ก้อนเนื้อนั้นก็จะเคลือบเอาวัตถุแปลกปลอมต่อไปเรื่อยๆ จนกว่าจะหลุดลอยตามกระแสน้ำไปหรือจนกว่าตัวหอยจะถูกทำลายไป นับเป็น

เวลาหลายศตวรรษมาแล้วที่มนุษย์เราได้พากันลงไปงมเอาหอยมุกขึ้นมาจากท้องทะเลและชำแหละมันออก, ค้นหาเม็ดทรายที่ถูกเคลือบแล้ว. ฝูงปลาต่างๆ ซึ่งอาศัยอยู่ในท้องทะเลมักจะอยู่ในแถบที่นักแสวงหาหอยมุกชอบโยนหอยทิ้งลงไปในทะเล เพื่อที่จะคอยแทะเนื้อหอยที่ส่งแสงเป็นประกายเป็นเหยื่อ. แต่ว่าไข่มุกเกิดขึ้นได้จากอุบัติเหตุ, และการค้นพบไข่มุกสักเม็ดก็นับว่าเป็นโชค. นับว่าเป็นการปลอบใจจากพระเจ้าหรือเทพเจ้าต่างๆ หรือไม่ก็จากทั้งสองสิ่งนั่นทีเดียว.

คิโน่มีเชือกสองเส้น, เส้นหนึ่งผูกติดกับหินที่มีน้ำหนักมาก ส่วนอีกเส้นหนึ่งนั้นผูกติดกับตะกร้า. เขาถอดเสื้อกางเกงออก, วางหมวกของเขาไว้ที่ท้องเรือแคนู. ท้องทะเลราบเรียบราวกับผิวของน้ำมัน. เขาถือหินไว้ในมือข้างหนึ่งส่วนตะกร้านั้นอยู่ในมืออีกข้างหนึ่ง. เขาหย่อนเท้าลงไปข้างเรือก่อนแล้วน้ำหนักของก้อนหินก็พาเขาดิ่งลงไปสู่ก้นทะเล. ฟองน้ำผุดพลั่งขึ้นมาทางเบื้องหลังของเขาจนกระทั่งแผ่นน้ำใสราบเรียบและเขาสามารถมองเห็น. เบื้องบน, ผิวน้ำเป็นระลอกน้อยๆ สว่างจ้าราวกับแผ่นกระจก, และเขาสามารถมองเห็นท้องเรือแคนูวางทาบสนิทอยู่กับแผ่นน้ำ.

คิโน่เคลื่อนไหวไปด้วยความระมัดระวังจนกระทั่งท้องน้ำไม่มีสิ่งปิดบังเพราะโคลนหรือทราย. เขาผูกขาข้าง

หนึ่งของเขาไว้กับห่วงที่หินส่วนมือก็ทำงานอย่างรวดเร็ว, ตัดตัวหอยให้หลุดออก, บ้างก็เพียงตัวเดียว, บ้างก็หลุดออกมาเป็นพวง. เขาใส่มันไว้ในตะกร้าของเขา ในที่บางแห่งพวกหอยเกาะติดอยู่กับตัวอื่นๆ จนกระทั่งมันพากันหลุดออกมาเป็นกลุ่มใหญ่ก็มี.

ในปัจจุบันนี้พรรคพวกของคิโน่ได้ร้องเพลงกันมามากแล้วเกี่ยวกับทุกสิ่งทุกอย่างที่ได้เกิดขึ้นและทุกสิ่งที่เป็นอยู่ขณะนี้. พวกเขาได้สร้างสรรค์เพลงขึ้นมาสำหรับฝูงปลาทั้งหลาย, สำหรับท้องทะเลที่บ้าคลั่งและสำหรับท้องทะเลที่สงบราบคาบ, สำหรับแสงสว่างและความมืดมิดตลอดจนกระทั่งสำหรับพระอาทิตย์และพระจันทร์, และเพลงต่างๆ เหล่านั้นฝังลึกอยู่ในวิญญาณของคิโน่และพวกพ้องของเขาทั่วกัน - ทุกๆ เพลงที่ได้ถูกสร้างสรรค์ขึ้นมา, แม้แต่บางเพลงซึ่งได้หลงลืมไปแล้วก็มี. และในขณะที่เขาบรรจุหอยลงในตะกร้านั้นในตัวของคิโน่ก็มีเสียงเพลงวนเวียนอยู่, เสียงกระหน่ำของเพลงนั้น ก็คือเสียงเต้นของหัวใจของเขาในขณะที่สูบฉีดออกซิเจนในช่วงเวลาแห่งการกลั้นลมหายใจของเขา, และสำเนียงอันไพเราะเพราะพริ้งของเพลงก็คือน้ำทะเลสีเขียวเข้ม และพวกสัตว์ทะเลที่พากันวิ่งพล่านอยู่ไปมารวมตลอดไปถึงฝูงปลาที่ฉวัดเฉวียนโฉบแวบเข้ามาแล้วก็ผ่านไป. แต่ภายใต้เสียงเพลงเหล่านี้ยังมีเพลงลับๆ ชนิดหนึ่งสอดแทรกอยู่ภายใน,

เกือบจะไม่ได้ยิน, แต่มันก็อยู่ที่นั่นเสมอ, หวานซึ้งแนบสนิทอยู่อย่างลับๆ, ซุกซ่อนอยู่จนเกือบจะกลายเป็นเสียงประสานเลยทีเดียว, และนี่เป็นเพลงแห่งไข่มุก, ที่อาจจะได้มาเพราะหอยมุกตัวที่ถูกโยนลงสู่ตะกร้านั้นอาจจะมีไข่มุกบรรจุอยู่ด้วยสักเม็ดหนึ่ง. โอกาสเป็นสิ่งที่ขัดแย้งกับมันอยู่, แต่ความมีโชคและปวงเทพเจ้าก็อาจจะสนับสนุน. และภายในเรือแคนูเหนือเขาขึ้นไปนั้นคิโน่รู้ดีว่าวานน่ากำลังสวดมนต์ภาวนา. ดวงหน้าของหล่อนสงบนิ่งและกล้ามเนื้อของหล่อนเกร็งเพื่อบังคับให้โชคลาภมาสู่, เพื่อจะกระชากเอาโชคลาภให้หลุดมาจากหัตถ์แห่งปวงเทพ, เป็นเพราะว่าหล่อนต้องการความมีโชคเพื่อไหล่อันบวมเป่งของโคโยติโต้. และเป็นเพราะว่าความต้องการนั้นสูงและความปรารถนานั้นมหาศาล สำเนียงอันลึกลับที่ไพเราะแห่งไข่มุกอาจจะเข้มแข็งกว่าเดิมสำหรับเช้าวันนี้. บทเพลงบางตอนทั้งหมดนั้นแว่วมาอย่างชัดเจนนุ่มนวลคลุกเคล้ามากับเสียงแห่งใต้ห้วงสมุทร.

คิโน่, ยังหนุ่มแน่นเต็มไปด้วยพละกำลังและความทระนง, เขาสามารถจะดำน้ำอยู่ได้นานกว่าสองนาทีโดยไม่มีอาการเครียดแต่อย่างใด, จนกระทั่งเขาสามารถทำงานได้อย่างสุขุมเยือกเย็น, เลือกแต่เฉพาะหอยที่ตัวใหญ่ที่สุดเพราะพวกมันถูกรบกวน, เปลือกหอยจึงปิดสนิทแน่น. ทางขวามือของเขาห่างออกไปนิดหน่อยมี

โขดหินซึ่งเต็มไปด้วยกรวดทรายโผล่ขึ้นมา, มันถูกคลุมไว้ด้วยหอยตัวเล็กๆ ซึ่งยังไม่พร้อมที่จะนำเอาไป. คิโน่ขยับตัวไปยังโขดหิน. และแล้ว, ข้างโขดหินนั่นเอง, ภายใต้ชะง่อนหินที่ยื่นล้ำออกมา, เขาเห็นหอยตัวหนึ่งใหญ่มากวางอยู่ตามลำพังเพียงตัวเดียว, ไม่ถูกคลุมปกปิดด้วยการเกาะติดของหอยตัวอื่นๆ. เปลือกหอยอ้าเผยออกนิดหน่อย, เพราะว่าชะง่อนหินป้องกันเจ้าหอยโบราณตัวนี้เอาไว้, และภายในกล้ามเนื้อที่มองดูเหมือนปากมนุษย์นั้น คิโน่มองเห็นแสงสว่างแวบเดียวราวกับภูตผีวาบจ้าขึ้น, และแล้วเปลือกหอยก็ปิดสนิทลง. หัวใจของเขาเต้นแรงเป็นจังหวะอย่างหนักแน่น และแล้วสำเนียงอันไพเราะของเพลงแห่งไข่มุก - ซึ่งอาจจะได้มาก็กรีดแหลมเข้าสู่โสตประสาทของเขา เขางัดเอาตัวหอยให้หลุดออกมาอย่างช้าๆ และถือมันแนบกระชับแน่นไว้กับหน้าอกของเขา. เขาเตะเท้าให้หลุดจากห่วงเชือกที่ก้อนหิน, แล้วร่างของเขาก็ทะยานลิ่วขึ้นสู่ผิวน้ำ ผมสีดำขลับของเขาเป็นประกายอยู่กลางแสงแดด. เขาตรงไปยังข้างเรือแคนูแล้ววางหอยลงไปในท้องเรือ.

วานน่าช่วยขึนเรือไว้ไม่ให้เอียงในขณะที่เขาปีนขึ้นมาบนเรือ. นัยน์ตาของเขาส่งประกายวาวเต็มไปด้วยความตื่นเต้น, แต่อย่างละมุนละม่อมเขาค่อยๆ ดึงเอาก้อนหินขึ้นมา, และแล้วก็เอาตะกร้าบรรจุหอยขึ้นมาพลางยกขึ้น

มาบนเรือ. วานน่ารู้ซึ้งถึงความตื่นเต้นของเขา, และหล่อนแกล้งทำเป็นหันไปมองทางอื่นเสีย. มันไม่เป็นการดีเลยที่ประสงค์ในสิ่งหนึ่งสิ่งใดมากจนเกินไป. บางครั้งมันจะขับไล่ไสส่งเอาตัวโชคดีไปเสีย. เราต้องอยากได้มันเพียงพอดีๆ, และเราต้องรู้จักผ่อนหนักผ่อนเบาให้มากต่อพระเจ้าหรือปวงเทพเจ้าทั้งหลาย. แต่กระนั้นวานน่าก็ยังต้องถึงกับกลั้นลมหายใจ. คิโน่ง้างมีดพกสั้นๆ แต่แข็งแรงของเขาออกมาอย่างเยือกเย็น. เขามองดูที่ตะกร้าพลางก็ฝันถึงโชคลาภ. บางทีมันอาจจะเป็นการดีกว่าในการที่จะผ่าเจ้าหอยตัวนั้นเป็นตัวสุดท้าย. เขาหยิบเอาหอยตัวเล็กๆ ออกมาจากตะกร้า, ตัดกล้ามเนื้อของมันออก, ค้นหาตามซอกเนื้อ, และโยนมันทิ้งน้ำไป. และแล้วราวกับว่าเขาเพิ่งจะเห็นเจ้าหอยตัวใหญ่ตัวนั้นเป็นครั้งแรก เขานั่งยองๆ ลงบนท้องเรือ, หยิบเอาหอยขึ้นมาพลางตรวจดู, ตามกลีบเปลือกหอยส่งแสงเป็นสีดำสลับสีน้ำตาล, และมีตัวเพรียงเพียงไม่กี่ตัวเท่านั้นที่เกาะติดอยู่กับเปลือกของมัน. ถึงตอนนี้คิโน่ชักลังเลเสียแล้วในการที่จะผ่ามันออก. อะไรที่เขาได้เห็น, เขารู้ว่ามันอาจจะเป็นเพียงเงาสะท้อนของแสง, ชิ้นเล็กๆ แบนๆ ของเปลือกหอยที่บังเอิญหลุดเข้าไปหรืออาจจะเป็นเพียงภาพลวงตาทั้งหมด. ภายในเวิ้งอ่าวแห่งนี้ความไม่แน่นอนของแสงต่างๆ ส่วนใหญ่มักจะเป็นภาพลวงตาเสียมากกว่าจะเป็นของจริง.

แต่ว่าสายตาของวานน่าจ้องมองเขาอยู่และหล่อนคอยไม่ได้. หล่อนวางมือลงไปบนศีรษะของโคโยติโต้ซึ่งมีผ้าคลุมอยู่. “ผ่ามันออกซิ,” หล่อนพูดอย่างแผ่วเบา.

คิโน่สอดมีดของเขาเข้าไปในเปลือกหอยอย่างชำนาญ จากสัมผัสที่มีดเขารู้สึกว่ากล้ามเนื้อของมันตึงเขม็ง เขาเปลี่ยนระดับใบมีดทำให้กล้ามเนื้อเผยออกและเปลือกหอยก็แยกออกจากกัน. ส่วนเนื้อที่มองดูเสมือนปากมนุษย์นั้นบิดเบี้ยวกระตุกไปมาแล้วก็แน่นิ่ง. คิโน่เลิกก้อนเนื้อขึ้น, และนั่นยังไง มันวางอยู่นั่น, ไข่มุกมหึมา, สวยสมบูรณ์ราวกับดวงจันทร์. มันเข้ากับแสงสว่างและสะท้อนแสงเรืองรองออกมาอย่างงดงาม. ขนาดของมันใหญ่ราวกับไข่นกนางนวล. มันเป็นไข่มุกที่ใหญ่ที่สุดในโลก.

วานน่าแทบจะไม่หายใจ หล่อนร้องครางออกมาเบาๆ สำหรับคิโน่นั้นสำเนียงอันลึกลับที่แสนจะเพราะพริ้งของเพลงแห่งไข่มุก ที่อาจจะได้มาดังก้องกังวานขึ้นมาอย่างชัดเจนแสนจะสวยสดเป็นที่สุด, มันแสดงออกถึงความไพเราะ ความอบอุ่น และความน่ารัก, แสงอันโชติช่วงและความอิ่มเอมในหัวใจของชัยชนะ. บนผิวหน้าของไข่มุกมหึมาเม็ดนั้นเขาสามารถมองเห็นความฝันของเขาเป็นรูปร่างขึ้นมา. เขาหยิบเอาเม็ดไข่มุกขึ้นมาจากซากเนื้อที่กำลังตายไปทีละน้อยๆ นั้นขึ้นมากำเอาไว้ในอุ้งมือ. เขา

หมุนมันไปรอบๆ แล้วก็ได้พบว่าความกลมกลึงของมันนั้นสมบูรณ์เป็นที่สุด. วานน่าเข้ามาใกล้ๆ พลางจ้องมองดูไข่มุกในมือของเขา. และมันเป็นมือข้างที่เขาต่อยประตูบ้านของหมอ, รอยแตกของนิ้วมือกำลังกลายเป็นสีขาวปนเทาเพราะถูกน้ำทะเล.

โดยสัญชาตญาณวานน่าเข้าไปที่โคโยติโต้ซึ่งนอนอยู่บนผ้าห่มของผู้เป็นพ่อ. หล่อนหยิบยาพอกซึ่งทำด้วยสาหร่ายทะเลขึ้นมาและมองดูที่หัวไหล่. “คิโน่” หล่อนร้องด้วยเสียงอันสั่นเครือ.

เขามองผ่านไข่มุกของเขาไป, และได้เห็นว่าอาการบวมกำลังหายไปจากไหล่ของหนูน้อย, พิษร้ายกำลังหายไปจากร่างกายของทารก. และแล้วกำมือของคิโน่ก็บีบไข่มุกแน่นและอารมณ์ของเขาก็กระเจิง. เขาแหงนหน้าส่งเสียงร้องลั่นออกมา. นัยน์ตามองช้อนขึ้นสู่เบื้องบนส่งเสียงกรีดก้องแล้วทั้งร่างของเขาก็สงบนิ่ง พวกผู้ชายในเรือแคนูลำอื่นๆ พากันมองอย่างงุนงง. และแล้วต่างก็คว้าพายจ้ำลงไปในน้ำพายเรือแข่งกันมุ่งตรงไปยังเรือแคนูของคิโน่ทันที.

บทที่ 3

ตัวเมืองทั่วๆ ไปนั้นเป็นสิ่งซึ่งเปรียบเสมือนอาณานิคมของสรรพสัตว์ทั้งหลาย. เมืองทั่วๆ ไปนั้นมีระบบประสาทมีศีรษะและมีไหล่มีขา เมืองเมืองหนึ่งนั้นเป็นสิ่งหนึ่งซึ่งแยกออกมาจากเมืองอื่นๆ, จนกระทั่งเห็นได้ว่าไม่มีเมืองสองเมืองที่มีความละม้ายคล้ายคลึงกัน. และเมืองแต่ละแห่งก็มีอารมณ์เช่นมนุษย์เรา. ข่าวคราวเดินทางผ่านไปตามเมืองต่างๆ อย่างไรออกจะเป็นความลึกลับอยู่สักหน่อยไม่เป็นการง่ายนักในอันที่จะแก้ปัญหาเรื่องนี้ ข่าวต่างๆ รู้สึกเหมือนว่าจะเดินทางไปได้เร็วกว่าพวกเด็กเล็กๆ ที่พากันวิ่งทะยานไปส่งข่าวด้วยตัวเองเสียอีก, มันเร็วเสียยิ่งกว่าพวกผู้หญิงที่พากันส่งเสียงข้ามรั้วไปเสียด้วยซ้ำ.

ก่อนที่คิโน่และวานน่ารวมทั้งชาวประมงคนอื่นๆ จะพากันมาที่กระท่อมของคิโน่นั้น, ประสาทและชีพจรของเมืองสั่นสะเทือนไปด้วยข่าวคราวเสียแล้ว - คิโน่ได้พบกับไข่มุกแห่งโลก. ก่อนที่เจ้าหนูน้อยหลายคน ซึ่งหอบฮักจนพูดไม่ออกจะบอกออกมาได้นั้น, บรรดาพวกแม่ๆ ของพวกเขาก็รู้ข่าวเสียก่อนแล้ว. ข่าวคราวเรื่องนี้โฉบไปทั่วหมู่กระท่อมเหล่านั้น, มันถูกซัดไปเหมือนกระแสคลื่นที่เป็นฟองกระจายไปทั่วตลอดจนเข้าไปถึงยังเขตเมืองซึ่งเต็มไปด้วยอาคารบ้านเรือน. มันกระจายไปถึงบาทหลวงซึ่งกำลังเดินอยู่ในสวน, มันทำให้สายตาของท่านแสดงถึงความคิดอันรอบคอบและจำได้ว่าจะต้องซ่อมแซมโบสถ์เป็นบางอย่าง. ท่านออกจะสงสัยอยู่ครามครันว่าไข่มุกเม็ดนั้นควรจะมีค่าสักเท่าไรกัน. และท่านก็ชักจะสงสัยเสียแล้วว่าท่านได้ทำพิธีทางศาสนาเกี่ยวกับการตั้งชื่อให้กับบุตรของคิโน่หรือเปล่า, หรือว่าได้ทำพิธีแต่งงานให้กับเขาหรือเปล่า. ข่าวเรื่องนี้กระจายไปตามบรรดาเจ้าของร้านขายของต่างๆ, พวกเจ้าของร้านพากันมองดูที่เสื้อผ้าของผู้ชายซึ่งขายไม่ดีนักไปตามๆ กัน.

ข่าวเรื่องนี้ได้กระจายไปถึงหมอซึ่งกำลังนั่งอยู่กับหญิงผู้หนึ่งที่ไม่ได้เจ็บป่วยอะไรมากนักนอกเหนือไปจากโรคชรา, ซึ่งทั้งตัวของหมอและคนไข้เองก็ไม่ยอมรับในเรื่องนี้. และเมื่อรู้แน่ชัดแล้วว่าคิโน่เป็นใคร, ตัวหมอ

ให้รู้สึกฉุนเฉียวและสุขุมเยือกเย็นขึ้นมาในเวลาเดียวกัน. “เขาเป็นคนไข้ของฉัน,” หมอเอ่ยขึ้น. “ฉันรักษาลูกของเขาตอนที่ถูกแมงป่องต่อย.” และนัยน์ตาของเขาเหลือกขึ้นไปเหนือกระพุ้งเนื้อใต้ตานิดหน่อยพลางเขาก็คิดถึงปารีส. เขาจำห้องๆ หนึ่งซึ่งเขาได้เคยพักอยู่ที่นั่นได้ว่า มันเป็นห้องที่ใหญ่และเป็นที่ซึ่งแสนจะหรูหรา, และเขายังจำได้ถึงผู้หญิงหน้าเครียดซึ่งอยู่กับเขาและเขาคิดว่าหล่อนเป็นหญิงสาวที่สวยและใจดี, แม้ว่าเจ้าหล่อนจะไม่มีคุณสมบัติทั้งสามประการนั้นเลยก็ตาม. หมอมองผ่านคนไข้ด้วยโรคชราไปและมองเห็นตัวของเขาเองกำลังนั่งอยู่ในภัตตาคารที่ปารีส และคนเดินโต๊ะเพิ่งจะกำลังเปิดขวดเหล้าไวน์อยู่พอดี.

ข่าวคราวเรื่องไข่มุกมาถึงเจ้าพวกขอทานที่หน้าโบสถ์เร็วก่อนที่คนอื่นๆ จะรู้. ข่าวนี้ทำให้พวกเขาพากันหัวเราะคิกคักกันนิดหน่อยด้วยความยินดี, เพราะพวกเขารู้ว่าไม่มีการให้ทานอะไรในโลกนี้จะเหมือนกับการให้ทานของคนจนๆ ผู้ซึ่งได้ประสบโชคอย่างกะทันหัน.

คิโน่ได้พบไข่มุกแห่งโลก. ภายในเมือง, ภายในสำนักงานเล็กๆ, ที่มีพวกผู้ชายซึ่งคอยรับซื้อไข่มุกจากพวกชาวประมง. พวกเขาพากันนั่งอยู่ที่เก้าอี้จนกระทั่งมีคนนำไข่มุกเข้ามาและแล้วพวกเขาก็จะพากันส่งเสียงขึ้นมาอย่างตื่นเต้นราวกับอาการกระต็อกของแม่ไก่ตอนออกไข่

พยายามตะโกนต่อสู้ คุกคาม จนกระทั่งสามารถต่อรองราคาลงมาได้ต่ำที่สุดเท่าที่พวกชาวประมงจะสามารถยืนหยัดอยู่ได้. แต่หากทว่าราคาต่ำกว่านั้นลงไปพวกเขาก็ไม่กล้าที่จะต่อรองลงไปอีกเพราะมันเคยบังเกิดมาแล้ว สำหรับชาวประมงผู้หมดหวังเรื่องราคาไข่มุกได้บริจาคไข่มุกทั้งหลายของตนเพื่อทำบุญเกี่ยวกับศาสนาไปเสีย. และเมื่อการจัดซื้อเสร็จสิ้นลงแล้ว, พวกพ่อค้าเหล่านี้ก็จะนั่งอยู่ตามลำพัง และนิ้วมือของพวกเขาจะลูบคลำอยู่ที่ไข่มุกอย่างไม่หยุดนิ่ง. และพวกเขาปรารถนาที่จะได้เป็นเจ้าของไข่มุกเหล่านั้น เพราะอันที่จริงแล้วไม่ใช่ว่ามีนักซื้อไข่มุกหลายคนหรอกมีเพียงคนเดียวเท่านั้น, และคนคนนี้จัดตัวแทนออกไปตามสำนักงานซึ่งแยกกันอยู่เพื่อที่จะทำการแข่งขันเรื่องราคาในระดับที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง. ข่าวนี้ได้มาถึงพวกเขาเหล่านี้เหมือนกัน, นัยน์ตาของพวกเขาหรี่ลงอย่างใช้ความคิดและความรู้สึกร้อนวูบวาบที่ปลายนิ้วมือนิดหน่อย, และพวกเขาพากันคิดว่าเจ้านายของพวกเขาคงจะไม่มีชีวิตอยู่ไปจนชั่วกัปชั่วกัลป์เป็นแน่ ใครสักคนหนึ่งก็คงจะได้รับตำแหน่งนี้แทน. และแต่ละคนพากันคิดว่าถ้าเผื่อตนเองมีเงินทุนสักหน่อยก็จะได้ตั้งต้นชีวิตใหม่เสียที.

ผู้คนทุกประเภทพากันกระตือรือร้นสนใจเรื่องของคิโน่มากขึ้นทุกที - คนซึ่งจ้องจะขายของ คนซึ่งจ้องจะขอ

ให้ช่วยเหลือ. คิโน่ได้พบไข่มุกแห่งโลก. กลิ่นหอมของไข่มุกกับกลิ่นสาบของมนุษย์และความกังขาอันมืดมนเมื่อมาผสมคลุกเคล้ากันเข้าแล้วก็ระเหยหายไป จะคงเหลือก็แต่เพียงตะกอนแห่งความเพ้อฝันเท่านั้นเอง. ทุกตัวตนเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องกับไข่มุกของคิโน่อย่างฉับพลัน, สำหรับทุกคนนั้น ไข่มุกของคิโน่กลายมาเป็นความฝัน, ความเพ้อฝัน, โครงการ, แผนการ, อนาคต, ความปรารถนา, ความต้องการ, ความโลภหลง, ความหิวโหย, มีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ยืนหยัดอยู่บนทางสายนี้และนั่นคือคิโน่ จนกระทั่งเขาต้องกลายมาเป็นศัตรูของทุกๆ คนอย่างแปลกประหลาด, ข่าวนี้เป็นต้นเหตุให้บังเกิดสิ่งที่ดำทะมึนและเลวร้ายอย่างเหลือหลายขึ้นภายในเมือง, ตะกอนสีดำนั้นเปรียบเสมือนดังแมงป่อง, หรือเสมือนดังความหิวโหยท่ามกลางกลิ่นอาหาร, หรือคล้ายกับความเปล่าเปลี่ยวเมื่อไม่ได้ความรักมาดังใจ. ถุงยาพิษประจำเมืองได้เริ่มผลิตเอาพิษร้ายออกมา, และทั่วบริเวณตัวเมืองราวกับว่าเกิดอาการบวมฉุเต็มไปด้วยน้ำเหลืองเพราะความกดดัน.

แต่ว่าคิโน่ และวานน่าไม่ได้รู้เกี่ยวกับเรื่องต่างๆ เหล่านี้เลย. เพราะว่าทั้งสองมัวแต่รู้สึกสุขสบายและตื่นเต้น ทั้งสองคิดว่าทุกคนคงมีส่วนร่วมในความเบิกบานกับเขาด้วย. วาน โทมัส และ อโพโลเนีย เป็นอย่างที่เขา

สองคนคิด, และทั้งสองคนก็เป็นส่วนหนึ่งของโลกด้วย. ในตอนบ่าย, เมื่อพระอาทิตย์ลับไปจากภูเขาทางปลายแหลมและกำลังจะจมลงไปในท้องทะเลไกลโพ้นนั้น คิโน่กำลังนั่งยองๆ อยู่ในกระท่อมของเขาโดยมีวานน่านั่งอยู่ข้างๆ. และภายในกระท่อมก็แออัดไปด้วยเพื่อนบ้าน. คิโน่ถือไข่มุกเม็ดมหึมาไว้ในมือของเขา, ดูเสมือนว่ามันช่างอบอุ่นและมีชีวิตชีวาเหลือเกิน ในขณะที่มันอยู่มือของเขา. และเสียงดนตรีแห่งไข่มุกได้ผสมกลมกลืนกันเข้ากับเสียงเพลงแห่งครอบครัว จนกระทั่งเสมือนหนึ่งว่าแต่ละเพลงต่างก็ช่วยกันสร้างสรรค์ความงดงามให้แก่กันและกัน. พวกเพื่อนบ้านพากันมองดูไข่มุกซึ่งอยู่ในมือของคิโน่พลางก็พากันคิดด้วยความประหลาดใจว่าโชคลาภอันยิ่งใหญ่เยี่ยงนี้มาสู่คนหนึ่งคนใดได้อย่างไรกัน.

และ วาน โทมัส, ผู้ซึ่งนั่งยองๆ อยู่ทางด้านขวามือของคิโน่เนื่องจากเขาเป็นพี่, ได้ถามขึ้นมาว่า “ตอนนี้ก็กลายมาเป็นคนร่ำรวยแล้ว แกจะทำยังไงต่อไป?”

คิโน่มองดูที่ไข่มุกของเขา. ส่วนวานน่านั้นรีบเหลือบสายตาลงต่ำทำทีจัดผ้าคลุมผมลงมาปิดหน้าให้เรียบร้อย ทั้งนี้เพื่อจะซ่อนเอาความตื่นเต้นไว้ไม่ให้คนอื่นได้เห็น. และในประกายแสงอันเจิดจ้าของไข่มุกนั้น ภาพต่างๆ ซึ่งคิโน่เคยคิดเห็นมาแล้วในอดีตแต่ต้องระงับเอาไว้เพราะมันเป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้นั้นก็ผุดขึ้นมาใหม่. จากเม็ดไข่มุกนั้น

เขามองเห็นภาพของวานน่า โคโยติโต้ และตัวของเขาเอง ยืนและนั่งคุกเข่าอยู่หน้าแท่นบูชาสูงๆ, และขณะนี้เขาสามารถจะจ่ายเงินสำหรับการแต่งงานของเขาได้แล้ว. เขาจึงเอ่ยขึ้นมาอย่างแผ่วเบาว่า, “เราจะแต่งงานกัน - ภายในโบสถ์.”

บนผิวหน้าของไข่มุกเขามองเห็นว่า แต่งตัวอย่างไร วานน่ามีผ้าคลุมผมใหม่ที่แข็งเพราะความใหม่ กระโปรงใหม่เอี่ยม, และเบื้องล่างจากกระโปรงยาวลงไปนั้น คิโน่สามารถมองเห็นว่าหล่อนสวมรองเท้าด้วย. มันเป็นภาพอยู่ในไข่มุก - ภาพที่เกิดขึ้นเป็นประกายโพลงอยู่ในนั้น ตัวของเขาเองแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าสีขาวใหม่เอี่ยม, และเขาถือหมวกใบใหม่ - ไม่ใช่ทำด้วยฟาง แต่ตัดเย็บด้วยสักหลาดสีดำอย่างดี - และเขาเองก็สวมรองเท้าด้วยเหมือนกัน - ไม่ใช่รองเท้าแตะแต่เป็นรองเท้าผูกเชือกเสียด้วย แต่โคโย-ติโต้ - เขาแหละสำคัญ - สวมชุดกะลาสีสีน้ำเงินจากสหรัฐ พร้อมกับสวมหมวกนายเรือใบเล็กๆ เหมือนกับที่คิโน่เคยได้เห็นครั้งหนึ่งเมื่อมีเรือสำราญมาแวะจอดที่ปากอ่าว ภาพทั้งหมดนี้คิโน่มองเห็นจากไข่มุก ซึ่งส่องแสงเป็นประกายเม็ดนั้น, และเขาพูดขึ้นว่า, “เราจะซื้อเสื้อผ้าใหม่.”

และแล้วสำเนียงดนตรีแห่งไข่มุกก็กังวานขึ้นคล้ายกับเสียงของกลุ่มทรัมเป็ตก้องเข้ามาในโสตประสาทของเขาอีก.

และทันใดนั้นจากผิวของไข่มุกสีเทาอันน่ารัก ก็มีสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ซึ่งคิโน่ต้องการปรากฏขึ้นมา. มันคือฉมวกแทงปลาอันหนึ่งซึ่งเขาควรจะได้มาแทนอันเก่าที่หายไปเสียปีหนึ่งเต็มๆ มาแล้ว, ฉมวกเหล็กอันใหม่ซึ่งมีห่วงเหล็กติดอยู่ที่ปลายด้ามด้วย. และ - หัวใจของเขาเกือบจะขึ้นไม่ถึงทีเดียวที่จะใฝ่ฝันมากมายถึงขนาดนั้น - ปืนเล็กยาวไรเฟิลแต่ทำไมจะไม่ล่ะ, เพราะเขาร่ำรวยมากแล้วนี่นา? และคิโน่ก็ได้เห็นตัวของเขาเองในไข่มุก, คิโน่กำลังถือปืนคาร์ไบน์วินเชสเตอร์. มันเป็นฝันกลางวันอันเฟื่องที่สุดและมันแสนจะสำราญ. ริมฝีปากของเขาขยับเขยื้อนอย่างลังเลในเรื่องนี้. “ปืนไรเฟิลสักกระบอกหนึ่ง.” เขาเอ่ยขึ้น “บางทีปืนไรเฟิลสักกระบอกหนึ่ง.”

ราวกับว่า ปืนไรเฟิลเพียงกระบอกเดียวจะทำลายอุปสรรคทั้งมวลลงได้หมด. นี่เป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้และถ้าหากเขาสามารถที่จะคิดถึงการมีปืนไรเฟิลสักกระบอกหนึ่งก็จะเสมือนหนึ่งว่า เขาสามารถที่จะเดินทะลุขอบฟ้าออกไปและแล้วก็รีบเดินต่อไปได้อีก. เพราะกล่าวกันเอาไว้ว่ามนุษย์เราไม่เคยพอใจในสิ่งใด, หากว่าท่านให้สิ่งหนึ่งแก่พวกเขา - พวกเขาจะยังคงต้องการสิ่งอื่นๆ มากขึ้นไปอีก. และคำกล่าวที่ว่านั้นเป็นไปในทำนองเหยียดหยาม, แต่ที่จริงนั้นมันเป็นส่วนหนึ่งของความชำนาญอันยิ่งใหญ่ของมนุษย์เรา และมันเป็นสิ่งที่ทำให้มนุษย์เราเหนือกว่า

บรรดาสัตว์ทั้งปวง ซึ่งพวกมันต่างก็พากันพอใจเฉพาะแต่ในสิ่งที่พวกมันมีอยู่.

บรรดาเพื่อนบ้านทั้งหลาย, นั่งแออัดอย่างเงียบสงบอยู่ภายในกระท่อม, พยักหน้าไปตามความคิดเพ้อฝันของเขาและชายคนหนึ่งซึ่งอยู่หลังสุดก็พึมพำขึ้นมาว่า, “ปืนไรเฟิลกระบอกหนึ่ง, เขาอยากจะมีปืนไรเฟิลสักกระบอกหนึ่ง.”

แต่เสียงดนตรีแห่งไข่มุกได้กำลังหวีดหวิวแสดงถึงชัยชนะระรัวอยู่ในสมองของคิโน่. วานน่าเงยหน้าขึ้นดวงตาของหล่อนเบิกกว้างที่ได้เห็นความกล้าหาญ และมโนภาพของคิโน่. และราวกับว่าขณะนี้ภายในตัวของเขาเต็มไปด้วยพลังไฟฟ้าแรงสูงในเมื่อขอบฟ้าได้ถูกทลายลงแล้ว. ภายในไข่มุกเขามองเห็นภาพของโคโยติโต้กำลังนั่งอยู่ที่โต๊ะเล็กๆ ภายในโรงเรียน, เหมือนดังที่ที่คิโน่ได้เคยเห็นมาครั้งหนึ่งเมื่อมองผ่านประตูเข้าไป. และโคโยติโต้แต่งตัวโดยการสวมเสื้อแจ็กเกต, และเขามีผ้าผูกคอทำด้วยไหมผืนโตผูกอยู่บนคอเสื้อสีขาว. ยิ่งกว่านั้นโคโยติโต้กำลังเขียนหนังสือลงบนกระดาษแผ่นใหญ่ชิ้นหนึ่ง. คิโน่มองดูเพื่อนบ้านของเขาอย่างดุร้าย. “ลูกของฉันจะต้องไปโรงเรียน.” เขาบอก. พวกเพื่อนบ้านพากันนั่งนิ่ง วานน่ากลั้นหายใจโดยฉับพลัน นัยน์ตาของหล่อนเป็นประกายขณะที่หล่อนเฝ้ามองดูเขาอยู่และหล่อนรีบก้มลงมองดู

โคโยติโต้ ซึ่งอยู่ในวงแขนของหล่อนอย่างรวดเร็วราวกับจะดูว่าสิ่งนี้จะเป็นไปได้หรือไม่.

แต่สีหน้าของคิโน่แสดงออกมาอย่างชัดเจนถึงว่าเขาได้คาดการณ์ล่วงหน้าไว้แล้ว. “ลูกชายของฉันจะต้องเขียนหนังสือ จะต้องรู้ว่าจะเขียนหนังสืออย่างไร. และลูกชายของฉันจะต้องทำเลข, และสิ่งต่างๆ เหล่านี้แหละที่จะทำให้เราเป็นอิสระเพราะว่าเขารู้จักมัน - เขาจะต้องรู้และจากเขานี่แหละพวกเราก็จะได้รู้ด้วย.” และจากไข่มุกคิโน่มองเห็นภาพตัวเขาเองและวานน่านั่งยองๆ อยู่ข้างกองไฟเล็กๆ ที่ในกระท่อม ในขณะที่โคโยติโต้กำลังอ่านหนังสือเล่มโต. “นี่คือสิ่งที่ไข่มุกจะสามารถทำได้,” คิโน่บอก. และในชีวิตของเขา เขาไม่พูดออกมาหลายๆ คำพร้อมๆ กันเลย. ในทันใดนั้นเองเขาก็รู้สึกกลัวการพูดของเขาเองขึ้นมา. มือของเขากำไข่มุกเอาไว้จนมิดชิดจนไม่มีแสงสาดไปที่มันได้. คิโน่เกิดความกลัวขึ้นมาเหมือนกับความสลัวแล้วพูดว่า “ฉันจะ,” ออกมาโดยไม่รู้ว่าจะทำได้หรือเปล่า?

ขณะนี้พวกเพื่อนบ้านรู้ว่าพวกเขาได้รู้เห็นเป็นพยานในสิ่งมหัศจรรย์อันยิ่งใหญ่. พวกเขารู้ว่าเวลาจะเริ่มกำหนดวันในปัจจุบันจากไข่มุกของคิโน่, และพวกเขาจะพากันถกเถียงถึงชั่วโมงนี้กันต่อไปอีกหลายปีทีเดียว. ถ้าหากสิ่งต่างๆ เหล่านี้เกิดขึ้นแล้วก็ผ่านไป, พวกเขาก็จะพากัน

เล่าว่าคิโน่ท่าทางเป็นอย่างไร เขาพูดอย่างไร ดวงตาของเขาฉายแสงออกมาในลักษณะไหน, และพวกเขาจะพากันพูดว่า, “คิโน่เปลี่ยนแปลงไปแล้ว. อำนาจบางอย่างทำให้เขาเปลี่ยนไป, นั่นคือจุดเริ่มต้น. ท่านเห็นไหมเล่าว่าเขากลายเป็นผู้ยิ่งใหญ่ได้อย่างไร, เริ่มจากตอนนี้แหละ. และฉันได้เห็นมันกับตาของฉันเองทีเดียว.”

และถ้าหากว่าแผนการของคิโน่ไม่ประสบผลสำเร็จ พวกเพื่อนบ้านกลุ่มเดียวกันนั่นแหละจะพากันพูดว่า “เริ่มแล้วยังไงล่ะ ความบ้าโง่ๆ เข้าเขาเสียแล้วจนกระทั่งทำให้เขาพูดอะไรโง่ๆ ออกมา. พระผู้เป็นเจ้าทรงรักษาเราให้รอดพ้นจากสิ่งเหล่านี้. ถูกแล้ว. พระผู้เป็นเจ้าทรงลงโทษคิโน่เพราะเขาทรยศต่อสิ่งที่ดำเนินไปตามวิถีทางของมัน. ท่านคงเห็นแล้วซีว่าอะไรเกิดขึ้นกับเขาบ้าง. และตัวฉันเองได้เห็นด้วยตาของฉันเองทีเดียว ในขณะที่เขากลายเป็นคนที่ปราศจากความนึกคิด.”

คิโน่ก้มลงมองดูมือที่กำอยู่และมองเห็นข้อนิ้วมือซึ่งเขาต่อยประตูกำลังตกสะเก็ดและรู้สึกตึงๆ.

ขณะนี้เวลาสายัณห์กำลังคืบคลานเข้ามาแล้ว วานน่าจัดผ้าคลุมผมของหล่อนเป็นเปลญวนเล็กๆ เพื่อรับน้ำหนักของพ่อหนูน้อยมาแขวนอยู่ที่ระดับสะโพกของหล่อน, แล้วหล่อนก็ตรงไปยังเตาไฟซึ่งขุดเป็นหลุม คุ้ยถ่านขึ้นจากกองขี้เถ้าและหักกิ่งไม้สองสามอันโยนเข้าไป

พลางพัดไฟจนลุกโชน. เปลวไฟเต้นยิบยับขึ้นจับตามใบหน้าของพวกเพื่อนบ้าน. พวกเขาทุกคนรู้ว่าพวกเขาควรจะกลับไปกินข้าวที่บ้านของพวกเขาเสียที, แต่พวกเขาก็ลังเลในการที่จะจากไป.

เกือบจะมืดสนิทแล้ว, แสงไฟของวานน่าสาดเงาไปตามฝากระท่อมในขณะที่มีเสียงกระซิบกระซาบผ่านต่อๆ กันมาจากปากหนึ่งมายังอีกปากหนึ่ง “คุณพ่อกำลังมา บาทหลวงกำลังมา.” พวกผู้ชายพากันถอดหมวกออกจากศีรษะและพากันถอยออกไปพ้นประตู, พวกผู้หญิงพากันดึงผ้าคลุมผมลงมาปิดหน้าเหลือบสายตาลงต่ำ. คิโน่และวาน โทมัส พี่ชายของเขา, ยืนขึ้น. บาทหลวงเดินเข้ามา - ท่านเป็นบุคคลที่อายุมาก ผมขาว ผิวเหี่ยวย่น นัยน์ตาคมเหมือนเด็กหนุ่ม. ท่านพิจารณาคนเหล่านี้เสมือนดังว่าพวกเขาเป็นเด็กๆ, และท่านก็ปฏิบัติต่อพวกเขาเหมือนพวกเด็กๆ.

“คิโน่,” ท่านเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงอันแผ่วเบา, “ชื่อของเจ้าตั้งขึ้นตามชื่อของวิรุษผู้ยิ่งใหญ่ - และคุณพ่อองค์ยิ่งใหญ่แห่งศาสนา.” ท่านทำเสียงให้คล้ายกับกำลังอวยพร. “พระองค์ผู้ซึ่งมีชื่อเหมือนกับเจ้าทำให้ทะเลทรายหมดอานุภาพและทำให้พวกของเจ้าใจอ่อนโยนขึ้น, เจ้าไม่รู้เลยเชียวหรือ? ในหนังสือก็ยังมีกล่าวไว้เช่นนี้.”

คิโน่ก้มลงมองดูที่ศีรษะของโคโยติโต้ซึ่งอยู่ที่ระดับ

สะโพกของวานน่าอย่างรวดเร็ว. สักวันหนึ่งใจของเขาคิด, เด็กน้อยคนนั้นจะต้องรู้ว่าอะไรต่ออะไรบ้างที่อยู่ในหนังสือและสิ่งใดบ้างที่ไม่ได้อยู่ในหนังสือ. เสียงแห่งดนตรีได้หายไปจากตัวของคิโน่ระยะหนึ่งมาแล้ว, แต่ขณะนี้, อย่างแผ่วเบา, ช้าๆ, สำเนียงอันไพเราะเพราะพริ้งของอรุณรุ่ง, ดนตรีแห่งปีศาจร้าย, ดนตรีแห่งศัตรูได้หวนกังวานกลับมาอีก, แต่สำเนียงของมันแผ่วอ่อนระโหย. และคิโน่มองหาในหมู่เพื่อนบ้านของเขาเพื่อจะดูว่าใครคนหนึ่งอาจจะนำเอาเสียงเพลงนั้นเข้ามา.

แต่ทว่าบาทหลวงพูดขึ้นมาอีก. “พ่อได้รู้มาว่าเจ้าพบกับโชคลาภอันมหาศาล, ไข่มุกเม็ดมหึมา.”

คิโน่แบมือออกและยื่นมันออกมา, บาทหลวงอ้าปากนิดหนึ่งด้วยความงามและขนาดของไข่มุกและท่านพูดต่อไปว่า, “พ่อคิดว่าเจ้าคงจำได้ว่าควรขอบคุณต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า, ลูกของพ่อ, ขอบคุณต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งทรงประทานสมบัติชิ้นนี้ให้แก่เจ้า, ขอให้เจ้าจงสวดอ้อนวอนเพื่อขอคำแนะนำสำหรับอนาคตของเจ้า.”

คิโน่พยักหน้าโดยไม่พูดอะไรออกมา, วานน่าเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงอันแผ่วเบา. “ลูกจะทำค่ะ, คุณพ่อ. เราจะแต่งงานกันเดี๋ยวนี้. คิโน่เขาบอกว่าอย่างนั้น.” หล่อนมองไปยังเพื่อนบ้านเสมือนหนึ่งจะขอคำยืนยัน, และพวกเขา

เหล่านั้นพากันพยักหน้าอย่างเงียบขรึม.

บาทหลวงเอ่ยขึ้นอีกว่า, “ช่างน่ายินดีเสียจริงๆ ที่ความคิดชิ้นแรกของเจ้าเป็นความคิดอันประเสริฐ. ขอให้พระผู้เป็นเจ้าจงคุ้มครองเจ้า, เด็กๆ ของพ่อ.” แล้วท่านก็หันกลับจากไปอย่างเงียบๆ, และผู้คนก็ให้ทางท่านผ่านออกไป.

แต่มือของคิโน่เริ่มกำไข่มุกแน่นอีกครั้งหนึ่ง, และเขาชำเลืองไปรอบๆ ด้วยความสงสัยในแง่ร้าย, เพราะเสียงเพลงแห่งปีศาจร้ายได้กังวานเข้ามาอยู่ในโสตประสาทของเขาอีก, เสียงหวีดแหลมขัดแย้งกันกับเสียงดนตรีแห่งไข่มุก.

พวกเพื่อนบ้านต่างก็ค่อยๆ พากันเลี่ยงกลับไปยังบ้านของพวกเขา, วานน่านั่งยองๆ ลงที่ข้างกองไฟยกหม้อดินซึ่งใช้ต้มถั่วตั้งลงไปเหนือเปลวไฟน้อยๆ จากกองไฟ. คิโน่ก้าวตรงไปยังประตูพลางมองออกไปข้างนอก. และดั่งที่เคยเป็นอยู่ตลอดมา เขาสามารถได้กลิ่นควันไฟลอยมาจากที่หลายแห่งด้วยกัน, และเขาสามารถมองเห็นดวงดาวสลัวๆ เขารู้สึกถึงความชื้นของอากาศในยามราตรีจนเขาต้องยกผ้าขึ้นมาปิดจมูกเอาไว้. สุนัขผอมๆ ตัวหนึ่งเดินเข้ามาหาเขากระดิกหางทักทายจนสั่นไปทั้งตัวดูเสมือนดั่งธงซึ่งสะบัดโบกไปมาอยู่ท่ามกลางสายลม. คิโน่ก้มลงมองดูมัน, แต่ราวกับว่าเขามองไม่เห็นมัน, ขณะนี้เสมือน

หนึ่งว่าตัวของเขาผ่านพ้นออกไปนอกขอบฟ้า และไปถึงยังที่ซึ่งมีความหนาวเย็นและว้าเหว่ซึ่งอยู่นอกขอบฟ้า. เขารู้สึกว่าเขาเปล่าเปลี่ยวและขาดผู้ปกปักรักษาคุ้มครอง, และเสียงกรีดปีกของจิ้งหรีด เสียงระรัวของกบและอึ่งอ่าง ฟังดูเสมือนหนึ่งว่าพวกมันได้นำเอาเพลงแห่งภูตผีปีศาจร้ายติดเข้ามาด้วย. คิโน่รู้สึกสะท้านนิดหน่อยเขาดึงผ้าห่มให้กระชับแน่นกับจมูกของเขาเข้ามาอีก. เขายังคงถือไข่มุกอยู่ในมือ, กำแน่นไว้ในอุ้งมือ, เขารู้สึกว่ามันอุ่นและเกลี้ยงเกลาเมื่อสัมผัสกับมือของเขา.

เบื้องหลังของเขาคิโน่ได้ยินเสียงวานน่าตบขนมเบาๆ ก่อนที่หล่อนจะวางขนมเหล่านั้นลงไปในกระทะดินเผา, คิโน่รู้สึกถึงความอบอุ่นและความมั่นคงของครอบครัวซึ่งอยู่ข้างหลังเขา, เสียงเพลงแห่งครอบครัวล่องลอยมาจากเบื้องหลังของเขา เสียงของมันฟังดูคล้ายกับเสียงกรนของลูกแมวเล็กๆ. แต่ขณะนี้โดยที่ได้กล่าวมาแล้วว่าอนาคตของเขาจะเป็นอย่างไร เขาได้สร้างมันขึ้นมาแล้ว. แผนการเป็นสิ่งที่จริงจัง, สิ่งต่างๆ ที่วางโครงการเอาไว้ก็จะต้องประสบด้วย. แผนการที่วางไว้และมองเห็นแน่ชัดแล้วจะเป็นของจริงที่ผสมผสานไปกับความจริงอื่นๆ ไม่เคยที่จะถูกทำลายลง แต่ทว่าก็อาจจะถูกโจมตีได้ง่ายๆ. เช่นนี้อนาคตของคิโน่เป็นเรื่องจริง, แต่เมื่อได้วางรากฐานไว้แล้ว, ก็มีอำนาจอื่นที่วางรากฐานไว้

เพื่อที่จะทำลายมันลงได้เหมือนกัน, และเขาก็รู้ถึงสิ่งนี้, ดังนั้นเขาจึงจำต้องเตรียมการเพื่อประสบกับการจู่โจม. และคิโน่ก็รู้ถึงเรื่องนี้ด้วยเหมือนกัน - ในเรื่องที่ว่าเทพเจ้าทั้งหลายไม่ทรงพอพระทัยในแผนการของมนุษย์เรา, ปวงเทพเจ้าทั้งหลายไม่พอพระทัยในความสำเร็จนอกเสียจากว่ามันจะเกิดขึ้นโดยความบังเอิญ เขารู้ดีว่าปวงเทพเจ้าทรงพากันแก้แค้นพวกมนุษย์ถ้าหากว่าพวกเขาประสบความสำเร็จด้วยการพยายามกระทำด้วยตัวของพวกเขาเอง. ดังนั้นคิโน่ก็รู้สึกหวาดกลัวในแผนการต่างๆ. แต่เขาก็ได้สร้างแผนการขึ้นมาแล้ว, เขาไม่มีวันที่จะสามารถทำลายมันลงได้. และสำหรับการที่จะต้องเผชิญหน้ากับการโจมตี, คิโน่ก็ได้กำลังเตรียมสร้างเกราะป้องกันตัวเองไว้แล้วสำหรับการที่จะออกไปเผชิญโลก. ทั้งตาและใจของเขากำลังสอดส่ายหาถึงอันตรายก่อนหน้าที่มันจะปรากฏออกมา.

ขณะที่กำลังยืนอยู่ที่ประตูนั้น, เขามองเห็นคนสองคนเดินใกล้เข้ามา, คนหนึ่งในสองคนถือตะเกียงซึ่งส่องแสงกระทบกับพื้นดินและขาของคนทั้งสองมาด้วย. ทั้งสองผ่านประตูรั้วกระท่อมของคิโน่ซึ่งเปิดทิ้งไว้แล้วก็เข้ามายังประตูกระท่อม. และคิโน่มองเห็นว่าคนหนึ่งคือหมอ ส่วนอีกคนหนึ่งคือคนใช้คนเดียวกันกับที่ออกมาเปิดประตูเมื่อเช้านี้. รอยแตกบนข้อนิ้วมือของคิโน่ร้อนวูบวาบขึ้น

มาทันทีเมื่อเขาเห็นว่าทั้งสองเป็นใคร.

หมอร้องบอกออกมาว่า. “ตอนที่แกไปเมื่อเช้าวันนี้นั้นฉันไม่อยู่. แต่ตอนนี้, พอว่างฉันก็รีบมาดูลูกของแกทันที.”

คิโน่ยืนอยู่ที่ประตู, เขายืนขวางเอาไว้, นัยน์ตาของเขาฉายแสงแห่งความเกลียดชังและแค้นเคืองออกมาและเขาก็นึกหวาดกลัวไปพร้อมๆ กัน, เพราะนับเป็นเวลาร้อยๆ ปีมาแล้วที่ความตกเป็นเบี้ยล่างได้ฝังลึกอยู่ในตัวของเขา.

“ตอนนี้เด็กเกือบจะหายดีอยู่แล้ว,” เขาพูดห้วนๆ

หมอยิ้ม, แต่ว่านัยน์ตาของเขาซึ่งวางแปะอยู่บนกระพุ้งเนื้อใต้ตานั้นไม่ได้ยิ้มตามไปด้วย.

เขาพูดต่อไปว่า “นี่แน่ะเพื่อนยาก บางครั้งพิษของแมงป่องมันจะบังเกิดผลขึ้นมาอย่างประหลาดๆ บางทีอาจจะดูราวกับว่าอาการดีขึ้น, และแล้วโดยไม่คาดฝัน - พึ่บ” พร้อมๆ กันเขาเม้มริมฝีปากและทำเสียงคล้ายระเบิดออกมาเบาๆ เพื่อแสดงให้เห็นว่ามันจะเกิดอาการขึ้นมาอีกได้รวดเร็วอย่างไร, แล้วเขาก็เลื่อนกระเป๋าหมอสีดำใบเล็กๆ ไปจนกระทั่งแสงไฟส่องไปถูก, เพราะเขารู้ว่าชนชาติของคิโน่นั้นหลงใหลในเครื่องมือการช่างและให้ความเชื่อถือเป็นอย่างมาก. “บางครั้ง” หมอคงพูดต่อไปอีกด้วยน้ำเสียงอันเยือกเย็น, “บางครั้งอาจจะมีอาการ

ขาลีบหรือตาบอดหรืออาการหลังโกง, โอ. ฉันรู้สึกถึงการต่อยของแมงป่อง, เจ้าเพื่อนยาก. และฉันสามารถจะเยียวยามันได้.

คิโน่บังเกิดความหวาดกลัวขึ้นมาจนความแค้นเคืองและความเกลียดชังเริ่มจะละลายลงไปและกลายเป็นความหวาดกลัวที่เขาไม่รู้, แต่บางทีหมออาจจะรู้. และเขาไม่สามารถที่จะเสี่ยงโดยเอาความโง่เขลาที่มีอยู่ในตัวเขาอย่างแน่นอนนั้นไปต่อสู้กับความรู้ของคนคนนี้ซึ่งเขาอาจจะมีอยู่ได้. เขาได้ถูกวางกับดักเหมือนดังที่พวกพ้องของเขาได้เคยถูกมาแล้ว, และจะเป็นอย่างนั้นจนกระทั่ง, มันก็เป็นอย่างที่เขาพูดไว้, พวกเขาแน่ใจว่าสิ่งต่างๆ ที่อยู่ในหนังสือต้องอยู่ในหนังสือจริงๆ. เขาไม่สามารถจะเสี่ยงได้ต้องไม่เสี่ยงกับชีวิตหรือหลังที่ควรตรงของโคโยติโต้. เขายืนหลบไปข้างหนึ่งยอมให้หมอและคนใช้ของเขาเข้าไปภายในกระท่อม.

วานน่าลุกขึ้นจากกองไฟและถอยหลังห่างออกไปในขณะที่หมอเข้ามา, และหล่อนคลุมหน้าของทารกน้อยด้วยชายผ้าคลุมผมของหล่อน และเมื่อหมอตรงไปที่หล่อนพร้อมกับยื่นมือออกไปข้างหน้า, หล่อนกอดทารกน้อยเอาไว้แน่นและมองไปทางคิโน่ซึ่งยืนอยู่โดยที่มีแสงไฟส่องเป็นเงาระยับอยู่บนใบหน้าของเขา.

คิโน่พยักหน้า, นั่นแหละหล่อนจึงยอมให้หมออุ้ม

ทารกน้อยเอาไป.

“ส่องไฟที,” หมอร้องบอก, และเมื่อคนใช้ยกไฟส่องให้สูงขึ้น, หมอมองดูที่แผลบนไหล่ของหนูน้อยอยู่ชั่วขณะหนึ่ง. เขานิ่งคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็เลิกหนังตาของเด็กขึ้นพลางมองดูที่ลูกนัยน์ตา. เขาพยักหน้าในขณะที่โคโยติโต้ดิ้นรนขัดขืน.

“มันเป็นเหมือนอย่างที่ฉันคิดไว้.” เขาบอก. “พิษหลบในเสียแล้วและมันจะออกฤทธิ์ในไม่ช้านี้แหละ, มา, มาดูซิ” เขาดึงหนังตาให้ปิดลงมา. “เห็นไหมมันเป็นสีเขียวคล้ำ” คิโน่มองดูด้วยความกังวล, เห็นว่ามันเป็นสีเขียวคล้ำนิดหน่อยจริงๆ. และเขาก็ไม่เคยรู้มาว่าปกติมันจะเป็นสีอย่างนั้นหรือเปล่า. แต่กับดักได้วางเอาไว้แล้ว. เขาจะเสี่ยงไม่ได้เสียแล้ว.

นัยน์ตาของหมอซึ่งอยู่บนกระพุ้งเนื้อใต้ตานั้นมีน้ำหล่อเลี้ยงเยิ้มอยู่. “ฉันจะให้อะไรสักอย่างหนึ่งแก่เขาเพื่อที่จะลองพยายามไล่พิษออกมา,” เขาบอกแล้วก็ส่งทารกให้กับคิโน่.

และแล้วเขาก็หยิบเอาขวดผงสีขาวใบเล็กๆ และแคปซูลนิ่มๆ ออกมาจากกระเป๋ายา. เขาเอาผงสีขาวใส่ลงไปในแคปซูลแล้วก็ปิดจนแน่น, และเอาแคปซูลอีกอันหนึ่งสวมทับอันแรกลงไปแล้วปิดสนิทอีกครั้งหนึ่ง. เขาทำมันอย่างชำนาญ. เขารับเอาทารกมาและหยิกริมฝีปากล่าง

ของเด็กจนต้องอ้าปากขึ้น. เขาใช้นิ้วอ้วนๆ ของเขาสอดแคปซูลเข้าไปจนถึงจุดที่ทารกไม่สามารถจะถ่มออกมาได้, แล้วเขาก็หยิบเอาเหยือกเหล้าพูลเค่ย์ขึ้นมาจากพื้น เอามาให้โคโยติโต้ดื่มเข้าไป, เท่านั้นก็เรียบร้อย เขามองดูที่ลูกนัยน์ตาของทารกอีกพลางเม้มริมฝีปากดูเหมือนว่าเขากำลังใช้ความคิดอยู่.

ในที่สุดเขาก็ส่งทารกคืนให้กับวานน่า, ส่วนเขาเองหันไปทางคิโน่. “ฉันคิดว่าพิษจะออกฤทธิ์ภายในชั่วโมงนี้,” เขาบอก. “ยาอาจจะช่วยให้เด็กพ้นจากความเจ็บปวดได้, แต่ฉันจะกลับมาภายในหนึ่งชั่วโมง. บางทีฉันมาทันเวลาที่ช่วยเขาไว้ได้แล้ว.” เขาถอนหายใจลึกๆ แล้วก็ออกจากกระท่อมไป. และคนใช้ของเขาก็ถือตะเกียงเดินตามเขาไปด้วย.

ตอนนี้วานน่าอุ้มทารกไว้ใต้ผ้าคลุมผมของหล่อน หล่อนจ้องมองดูเขาอย่างเต็มไปด้วยความกังวลและหวาดกลัว, คิโน่เดินเข้ามาหาหล่อน, เขาเลิกผ้าคลุมผมออกและมองดูที่ทารก. เขาเลื่อนมือของเขาเปิดดูที่ใต้เปลือกตา, และนั่นเองทำให้เขาเห็นว่าไข่มุกยังคงอยู่ในมือของเขา. และแล้วเขาก็เดินไปที่หีบซึ่งอยู่ที่ข้างฝากระท่อม ล้วงเศษผ้าชิ้นหนึ่งขึ้นมาจากในหีบ. แล้วห่อไข่มุกด้วยผ้าชิ้นนั้น, แล้วก็ตรงไปยังมุมกระท่อมพลางใช้มือขุดหลุมเล็กๆ ที่พื้นดิน, เขาใส่ไข่มุกลงไปในหลุม ปิดมันเอาไว้

พร้อมทั้งเกลี่ยพื้นกลบเกลื่อนร่องรอยของที่แห่งนั้นจนเรียบร้อยและแล้วเขาก็ไปที่กองไฟซึ่งวานน่ากำลังนั่งยองๆ อยู่, จ้องมองดูหน้าทารกน้อยอยู่เงียบๆ.

หมอกลับเข้าไปในบ้านของเขา, นั่งลงบนเก้าอี้และมองดูนาฬิกา. พวกคนใช้นำเอาช็อกโกแลตนมหวานและผลไม้นิดหน่อยซึ่งเป็นอาหารของเขาเข้ามา, และเขาจ้องมองดูอาหารมื้อนั้นด้วยความไม่พอใจ.

ภายในกระท่อมของเพื่อนบ้านเรื่องราวที่จะนำมาซึ่งการสนทนาเป็นเวลาอีกนานแสนนานก็คือการถกเถียงกันเป็นครั้งแรกเพื่อจะดูว่าเรื่องราวจะเป็นอย่างไรกันต่อไป. พวกเพื่อนบ้านต่างอวดกันและกันโดยเอาหัวแม่มือของพวกเขาออกมาแสดงให้เห็นว่าไข่มุกเม็ดใหญ่เท่าไหน. และพวกเขาพากันออกท่าออกทางแสดงถึงว่าไข่มุกน่ารักอย่างไร, นับตั้งแต่นี้ต่อไปพวกเขาจะพากันเฝ้ามองดูคิโน่และวานน่าอย่างใกล้ชิดที่สุดเพื่อจะคอยดูว่าความร่ำรวยจะล้างสมองของเขาทั้งสองหรือไม่, เพราะส่วนมากความร่ำรวยมักจะเปลี่ยนนิสัยคนได้. ทุกๆ คนรู้ดีว่าทำไมหมอจึงมา. เขาเป็นคนที่เสแสร้งทำอะไรไม่เก่งนักและใครๆ ก็เข้าใจในตัวเขาดี.

ณ ปากน้ำฝูงปลาเล็กๆ ที่มีประกายแวววาวพากันเบียดเสียดยัดเยียดและแหวกว่ายจนน้ำแตกกระจายเพื่อหนีฝูงปลาใหญ่ที่ว่ายน้ำไล่ตามจับพวกมันกิน. และภายใน

กระท่อมหลายคนต่างก็ได้ยินเสียงเฟี้ยวของปลาตัวเล็กๆ และเสียงกระทบจนน้ำแตกกระจายเมื่อปลาใหญ่กระทบน้ำขณะที่การฆ่าเหยื่อยังคงดำเนินไปเรื่อยๆ. ความชื้นเริ่มระเหยขึ้นจากอ่าวและกลายเป็นหยดน้ำเค็มตกลงไปบนพุ่มไม้ บนต้นกระบองเพชร และต้นไม้เล็กๆ อื่นๆ โดยทั่วไป. พวกหนูกลางคืนพากันวิ่งวุ่นอยู่ตามพื้นดินโดยมีพวกนกเหยี่ยวกลางคืนตัวเล็กๆ คอยตามล่าพวกมันอยู่อย่างเงียบๆ.

สุนัขผอมสีดำซึ่งมีจุดสีเพลิงอยู่เหนือดวงตามาที่ประตูบ้านของคิโน่พลางมองเข้าไปภายใน. มันกระดิกหางอย่างแรงมากเสียราวกับว่าส่วนก้นของมันแทบจะหลุดออกไปจากตัวในขณะที่คิโน่ชำเลืองมองดูมัน, มันหยุดกระดิกหางเมื่อคิโน่หันไปทางอื่น. เจ้าหมาน้อยไม่ได้เข้าไปในกระท่อม, แต่มันเฝ้ามองอยู่อย่างเอาใจใส่จนเกือบจะเสียสติในขณะที่คิโน่กินถั่วจากจานเล็กๆ โดยใช้ข้าวโพดทอดกวาดเสียจนเกลี้ยงแล้วก็กินลงไปซ้ำยังล้างคอด้วยการดื่มเหล้าพูลเค่ย์ซ้ำลงไปเสียด้วย.

หลังจากกินเสร็จแล้วและกำลังมวนบุหรี่อยู่นั้น วานน่าก็ร้องเรียกเขาขึ้นด้วยน้ำเสียงอันแหลมคม “คิโน่” เขาชำเลืองมองไปยังหล่อนแล้วก็ลุกขึ้นตรงไปที่หล่อนอย่างรวดเร็วเพราะเขาเห็นความตระหนกในดวงตาของหล่อน. เขายืนอยู่ข้างหล่อนกำลังก้มมองลงไปแต่แสงไฟ

สลัวมาก เขาจึงใช้เท้าเตะกองกิ่งไม้เข้าไปยังหลุมเตาไฟ เพื่อให้ไฟลุกมากขึ้น, และแล้วเขาก็มองเห็นใบหน้าของโคโยติโต้ได้. ใบหน้าของทารกน้อยแดงก่ำ คอของเขากำลังเต้นตุบๆ ที่ริมฝีปากของเขามีเสมหะข้นๆ ไหลออกมานิดหน่อย. อาการชักกระตุกที่กล้ามเนื้อหน้าท้องเริ่มเกิดขึ้น, ทารกน้อยกำลังไม่สบายมาก.

คิโน่คุกเข่าลงข้างภรรยาของเขา. “ถ้ายังงั้นหมอก็คงรู้จริงๆ,” เขาพูดขึ้น, แต่เขาพูดเพียงเพื่อจะปลอบใจตัวเองและภรรยาของเขา, เพราะว่าในใจของเขารู้สึกหนักอึ้งเต็มไปด้วยความสงสัยในแง่ร้าย เขายังคงจำผงสีขาวได้. วานน่านั่งโยกไปโยกมาข้างโน้นทีข้างนี้ทีปากก็พร่ำบ่นเสียงเพลงแห่งครอบครัวสั่นๆ ออกมาราวกับว่ามันจะสามารถช่วยปัดเป่าอันตรายให้พ้นไปเสียได้, ส่วนเจ้าหนูน้อยซึ่งอยู่ในวงแขนของหล่อนนั้นอาเจียนออกมาพร้อมกับชักกระตุกตัวงอ ขณะนี้ความลังเลบังเกิดขึ้นกับคิโน่และเสียงเพลงแห่งปีศาจร้ายก็ระรัวเข้ามาในสมองของเขาอีกจนเสียงของมันเกือบจะกลบเสียงเพลงของวานน่าเสียสิ้น.

หมอดื่มช็อกโกแลตเสร็จเรียบร้อยแล้วก็นั่งแทะเศษขนมปังหวานที่ตกหล่นอยู่. เขาเช็ดมือด้วยผ้าเช็ดมือ. มองดูนาฬิกา, ลุกขึ้น. และหยิบกระเป๋าใบเล็กๆ ของเขาขึ้นมา.

ข่าวการป่วยของทารกน้อยกระจายไปอย่างรวดเร็วในระหว่างกระท่อมหนึ่งไปยังอีกกระท่อมหนึ่ง, เพราะความเจ็บไข้ได้ป่วยนั้น เป็นเรื่องสำคัญรองลงมาจากความหิวโหยในบรรดาหมู่คนจน. บางคนกล่าวออกมาอย่างเบาว่า, “ความมีโชคดี, เห็นไหมล่ะ, มันนำเอาเพื่อนที่ขมขื่นมาให้ด้วย.” และพวกเขาพากันพยักหน้าแล้วลุกขึ้นเพื่อไปยังกระท่อมของคิโน่, พวกเพื่อนบ้านพากันเดินเอาผ้าปิดจมูกมาเป็นกลุ่มๆ จนพวกเขาพากันเข้ามาอัดแน่นอยู่ในกระท่อมของคิโน่อีกครั้งหนึ่ง. พวกเขาพากันยืนและจ้องดู และพวกเขาพากันออกความเห็นเกี่ยวกับความโศกเศร้าซึ่งมาเกิดขึ้นพร้อมๆ กันในเวลาเดียวกับความยินดีปรีดา, และพวกเขาพากันพูดว่า, “ทุกอย่างอยู่ในหัตถ์แห่งพระผู้เป็นเจ้า.” หญิงชราพากันนั่งยองๆ ลงข้างๆ วานน่า พยายามจะช่วยเหลือถ้าหากว่าพอจะช่วยได้ แต่ถ้าหากพวกเขาช่วยไม่ได้ก็จะปลอบประโลมหล่อน.

แล้วหมอก็เข้ามาอย่างรีบร้อน, คนใช้ของเขาตามติดเข้ามาด้วย. เขาไล่พวกหญิงชราราวกับไล่ไก่ เขาอุ้มเด็กมาตรวจพลางลองแตะดูที่ศีรษะ, “พิษร้ายออกฤทธิ์แล้ว, ฉันคิดว่าฉันจะเอาชนะมันได้, ฉันจะพยายามอย่างดีที่สุด,” เขาร้องขอน้ำ, เขาใส่แอมโมเนียลงไปในแก้วน้ำสามหยด, ง้างขากรรไกรของเด็กน้อยขึ้น แล้วกรอกน้ำ

แก้วนั้นลงไป เด็กน้อยสำลักพลางส่งเสียงกรี๊ดต่อการปฏิบัติเช่นนั้น, ส่วนวานน่านั้น จ้องมองดูเขาด้วยนัยน์ตาที่ไม่เหมือนตามนุษย์. หมอกล่าวพึมพำออกมาในขณะที่กำลังทำการรักษาว่า. “ออกจะโชคดีอยู่สักหน่อย ที่ฉันรู้เกี่ยวกับพิษร้ายของแมงป่องถ้าไม่อย่างนั้นล่ะก็” แล้วเขาก็ยักไหล่เพื่อแสดงให้เห็นว่าอะไรจะเกิดขึ้น.

แต่สำหรับคิโน่นั้นเขายังคงสงสัยในแง่ร้ายอยู่, เขาไม่สามารถจะเบนสายตาไปเสียจากกระเป๋าที่เปิดอยู่ของหมอรวมทั้งขวดผงสีขาวซึ่งอยู่ที่นั้นด้วย. อาการชักกระตุกค่อยๆ สงบลงและเจ้าหนูก็รู้สึกว่าค่อยทุเลาลง โดยที่ยังอยู่ภายในอ้อมแขนของหมอนั่นเอง. และแล้วโคโยติโต้ก็ถอนหายใจลึกๆ แล้วก็เลยหลับไป เพราะเขารู้สึกเหนื่อยเป็นอย่างมากเนื่องจากอาการอาเจียน.

หมอส่งเจ้าหนูน้อยไปยังอ้อมแขนของวานน่า. “เขาจะหายแล้วล่ะตอนนี้น่ะ” เขาบอก “ฉันชนะการต่อสู้ครั้งนี้แล้ว” วานน่ามองดูเขาอย่างบูชา.

ขณะนี้หมอกำลังปิดกระเป๋ายาของเขา. เขาถามขึ้นว่า, “แกคิดว่าจะสามารถชำระเงินได้เมื่อไร?” เขาพูดด้วยน้ำเสียงที่แสดงถึงความปรานีอยู่.

“เมื่อฉันขายไข่มุกแล้ว ฉันจะจัดการจ่ายให้หมอ,” คิโน่บอก.

“แกมีไข่มุกหรือ? ไข่มุกดีไหม?” หมอถามขึ้นอย่าง

สนใจ.

และแล้วเสียงของพวกเพื่อนบ้านก็ประสานกันขึ้นมา. “เขาได้พบไข่มุกแห่งโลก,” พวกเขาพากันร้องบอก, และพวกเขาพากันจรดนิ้วหัวแม่มือเข้ากับนิ้วชี้เพื่อแสดงให้เห็นว่าไข่มุกใหญ่แค่ไหน.

“คิโน่จะกลายเป็นคนร่ำรวยแล้ว,” พวกเขาพากันบอกอย่างอื้ออึง, “มันเป็นไข่มุกที่ไม่เคยมีใครได้เคยเห็นเหมือนอย่างนี้มาก่อนเลย”

ท่าทางของหมอออกจะประหลาดใจอยู่ไม่น้อย, “ฉันไม่รู้เรื่องนี้เลย, แกเก็บไข่มุกไว้ในที่ปลอดภัยแล้วหรือ? บางทีแกอาจจะอยากให้ฉันเก็บไว้ในตู้เซฟของฉันก็ได้.”

นัยน์ตาของคิโน่หรี่ลงจนเกือบจะหลับ, แก้มทั้งสองของเขาเครียดเขม็ง. “ฉันเก็บมันไว้ปลอดภัยดีแล้ว,” เขาบอก “พรุ่งนี้เมื่อขายได้แล้วฉันจะจ่ายเงินให้หมอ.”

หมอยักไหล่, และดวงตาอันชุ่มฉ่ำของเขาไม่ยอมละไปจากนัยน์ตาของคิโน่เลย. และเขาคิดว่าคิโน่อาจจะมองไปยังที่ซึ่งไข่มุกถูกฝังเอาไว้. “มันจะเป็นการน่าอายมากทีเดียวที่จะให้มันถูกขโมยไปเสียก่อนที่แกจะสามารถขายมันได้.” หมอบอก, และเขาเห็นสายตาของคิโน่ตวัดอย่างไม่ตั้งใจไปยังพื้นใกล้กับเสาข้างกระท่อม.

เมื่อหมอไปแล้ว และพวกเพื่อนบ้านทั้งหมดก็พากัน

กลับไปบ้านของพวกเขาอย่างเสียไม่ได้แล้ว, คิโน่ก็นั่งยองๆ ลงข้างๆ แสงเรืองๆ ของถ่านในเตาไฟและฟังเสียงต่างๆ ของยามค่ำคืน, เสียงสาดซ่าเบาๆ ของระลอกคลื่นเล็กๆ ที่ฝั่งทะเลและเสียงเห่าของฝูงสุนัขจากระยะไกล, เสียงลมพัดผ่านหลังคากระท่อมไปเบาๆ และเสียงสนทนาแผ่วๆ ของเพื่อนบ้านในกระท่อมของพวกเขาในละแวกนี้ เพราะว่าพวกชาวบ้านเหล่านี้มักจะไม่หลับสนิทกันตลอดคืน, มักจะตื่นขึ้นเป็นบางครั้งพูดคุยกันนิดหน่อยแล้วก็หลับไปอีก. หลังจากนั้นสักครู่หนึ่งคิโน่ก็ลุกขึ้นและเดินไปที่ประตูกระท่อมของเขา.

เขาสูดกลิ่นสายลมและเงี่ยหูฟังเสียงแปลกปลอมต่างๆ ตลอดจนเสียงคลานที่ดังขึ้น, นัยน์ตาของเขาสอดส่ายไปในความมืด, เพราะเสียงเพลงแห่งปีศาจร้ายแว่วเข้ามาสู่สมองของเขา. เขารู้สึกดุร้ายและหวาดกลัว. หลังจากที่เขาสำรวจดูเวลากลางคืนโดยการสัมผัสทางประสาทของเขาแล้ว เขาก็ตรงไปยังเสาข้างกระท่อมอันเป็นที่ซึ่งเขาได้ฝังไข่มุกเอาไว้, เขาขุดเอามันขึ้นมานำไปยังเสื่อที่เขานอน, และภายใต้เสื่อที่เขาขุดหลุมเล็กๆ ขึ้นอีกหลุมหนึ่งที่พื้นดินและฝังไข่มุกลงไปพร้อมกับกลบเอาไว้อีกชั้นหนึ่ง.

ฝ่ายวานน่า ซึ่งกำลังนั่งอยู่ข้างหลุมเตาไฟ, เฝ้าดูเขาด้วยนัยน์ตาอันเต็มไปด้วยคำถาม, และเมื่อเขาฝังไข่มุก

เรียบร้อยแล้วหล่อนก็ถามเขาว่า. “เธอกลัวใครกัน?”

คิโน่คิดค้นเพื่อหาคำตอบที่เป็นจริง, และในที่สุดเขาก็บอกว่า, “ทุกคน.” และเขารู้สึกว่ามีเกราะป้องกันอันแข็งแรงกำลังเข้าล้อมรอบตัวเขาเอาไว้.

หลังจากนั้นเพียงชั่วครู่ทั้งสองก็ล้มตัวลงนอนอยู่ด้วยกันบนเสื่อ, คืนนี้วานน่าไม่ได้ให้พ่อหนูน้อยนอนในลังไม้, แต่ประคองเขาไว้ในอ้อมแขนของหล่อนโดยใช้ผ้าคลุมผมของหล่อนคลุมหน้าของเขาเอาไว้. และแล้วแสงสุดท้ายของถ่านซึ่งคุแดงอยู่ในหลุมเตาก็มอดหมดไป.

แต่ภายในสมองของคิโน่กำลังร้อนเป็นไฟ, แม้แต่ในเวลาที่หลับอยู่, เขาฝันว่าโคโยติโต้สามารถอ่านหนังสือได้แล้ว, ซึ่งเป็นการทำให้พวกของเขาคนหนึ่งสามารถบอกถึงความเป็นจริงของสิ่งต่างๆ ได้. และภายในความฝันของเขานั้น, เขาเห็นโคโยติโต้กำลังอ่านหนังสือเล่มใหญ่เท่าบ้าน, ตัวหนังสือก็ใหญ่ราวกับสุนัข, คำต่างๆ ในหนังสือพากันควบเล่นอยู่ในหนังสือ. และแล้วความมืดก็แผ่กระจายไปทั่วหน้าหนังสือ, และพร้อมๆ กับความมืดนั้นเองเจ้าเสียงดนตรีแห่งความชั่วร้ายก็ตามติดเข้ามาด้วยอีก, คิโน่พลิกกายทั้งๆ ที่ยังหลับอยู่, ขณะที่เขาพลิกตัว. วานน่าก็ลืมตาขึ้นในความมืด. และแล้วคิโน่ก็พลันรู้สึกตัว, เขานอนหูผึ่งอยู่ในความมืด.

แล้วที่มุมกระท่อมก็มีเสียงซึ่งเบาที่สุดดังขึ้น

มันอาจจะเป็นเพียงเสียงที่เกิดขึ้นจากความนึกคิด, การเคลื่อนไหวลับๆ ล่อๆ, เสียงฝีเท้ากระทบพื้นดิน, เสียงแมวกรนซึ่งเกือบจะไม่ได้ยินเพราะการพยายามจะกลั้นหายใจ. คิโน่กลั้นหายใจเพื่อพยายามจะฟังเสียงนั้น. และเขารู้ว่าไอ้เจ้าสิ่งดำๆ ไม่ว่าจะเป็นอะไรก็ตามซึ่งอยู่ในกระท่อมขณะนี้ก็กำลังพยายามกลั้นหายใจเพื่อจะคอยฟังเขาอยู่เหมือนกัน. ชั่วขณะหนึ่งไม่มีเสียงอันใดดังมาเลยจากมุมกระท่อม. ดังนั้นคิโน่คิดว่าเขาเพียงแต่ได้ยินเสียงนั้นเกิดขึ้นจากมโนภาพของเขาเองเท่านั้น. แต่แล้ววานน่าก็เอื้อมมือมาสะกิดเขาเป็นการเตือน, และแล้วเสียงนั้นก็ดังขึ้นมาอีก, เสียงแผ่วๆ ของฝีเท้าบนพื้นดินแห้งๆ และเสียงขุดคุ้ยที่พื้นดินด้วยมือ.

และตอนนี้ความหวาดกลัวก็โถมเข้าสู่คิโน่, และในความกลัวนั้นบังเกิดความเดือดดาลขึ้นมาด้วย, มันเกิดขึ้นมาเหมือนดังที่เขาเคยรู้สึกเสมอมา. คิโน่ล้วงมือลงไปในอกเสื้ออันเป็นที่ซึ่งเขาแขวนมีดไว้กับเชือก, และแล้วเขาก็กระโดดออกไปเหมือนแมวที่กำลังโกรธจัด, กระโดดเข้าไปพร้อมกับแทงและถ่มน้ำลายไปยังเจ้าสิ่งที่ดำทะมึนซึ่งเขารู้ว่ามันอยู่ที่มุมกระท่อม. เขาสัมผัสเข้ากับผ้า, แทงสวบเข้าไปด้วยมีดแต่ผิด, เขาจึงแทงซ้ำเข้าไปอีกและรู้สึกว่ามีดทะลุผ่านผ้าเข้าไป, และแล้วราวกับสายฟ้าแลบเขาถูกตีเปรี้ยงเข้าที่กลางศีรษะรู้สึกราวกับว่าหัวแทบจะระเบิด

ด้วยความเจ็บปวดรวดร้าว. มีเสียงวิ่งเตลิดไปทางประตู และมีเสียงวิ่งอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็เงียบหายไป.

คิโน่รู้สึกว่ามีเลือดอุ่นๆ ไหนลงมาตามหน้าผากของเขา, และเขาสามารถได้ยินเสียงเรียกของวานน่า. "คิโน่ - คิโน่," น้ำเสียงเต็มไปด้วยความตื่นตระหนก. และแล้วความเยือกเย็นก็กลับมาสู่ตัวเขาอีกครั้งหนึ่งอย่างรวดเร็วเหมือนโทสะที่เคยเกิดขึ้น, เขาบอกว่า. "ฉันไม่เป็นไรแล้ว. ไอ้สิ่งนั้นมันไปแล้ว."

เขาคลำหาทางกลับไปยังเสื่อที่นอน. วานน่ากำลังจัดการกำกองไฟอยู่แล้ว. หล่อนคุ้ยถ่านออกจากขี้เถ้าตัดเปลือกข้าวโพดชิ้นเล็กๆ ใส่ลงไปพัดจนไฟติดเป็นเปลวจนกระทั่งประกายแสงเต้นระยับไปทั่วกระท่อม วานน่านำเอาเศษเทียนบูชาเล็กๆ ออกมาจากที่ซ่อนจ่อเข้าที่เปลวไฟแล้วนำเอาไปปักไว้บนหินหน้ากองไฟ หล่อนทำทุกอย่างอย่างรวดเร็ว, ร้องเพลงเบาๆ อยู่ในลำคอขณะที่เคลื่อนไหวไปมา. หล่อนจุ่มปลายผ้าคลุมผมลงไปในน้ำและเช็ดเลือดจากรอยแผลที่หน้าผากให้คิโน่. "ไม่เป็นไรหรอก." คิโน่บอก, แต่ดวงตาและน้ำเสียงของเขาแข็งกระด้างและเย็นชา ความเกลียดชังทวีขึ้นในใจของเขาทีละน้อยๆ.

พอมาถึงตอนนี้ความเคร่งเครียดซึ่งได้ค่อยๆ เพิ่มขึ้นในตัวของวานน่าได้ขึ้นถึงจุดเดือดแล้วและหล่อนไม่

สามารถจะอดกลั้นไว้ได้อีกต่อไป, “สิ่งนี้เป็นปีศาจร้าย,” หล่อนร้องออกมาด้วยน้ำเสียงอันแตกพร่า. “ไข่มุกเม็ดนี้เหมือนตัวบาป มันจะทำลายเรา,” เสียงของหล่อนสั่นระรัว. “โยนมันทิ้งไป, คิโน่. เราช่วยกันเอาหินมาทุบมันเสีย. เรามาช่วยกันฝังมันเสียแล้วก็ลืมที่ที่เราฝังมันไว้เสียด้วย. เราเอามันโยนกลับลงไปในทะเลเสียเถอะ. มันพาเอาปีศาจร้ายมาให้เรา คิโน่, สามีของฉัน, มันจะทำลายล้างเรา,” และท่ามกลางแสงไฟนั้น ริมฝีปากและดวงตาของหล่อนเต็มไปด้วยความหวาดกลัว.

แต่ใบหน้าของคิโน่นิ่งเฉยไม่เปลี่ยนแปลง, ใจและความตั้งใจของเขาก็ไม่เปลี่ยนแปลง “นี่เป็นโอกาสเพียงครั้งเดียวเท่านั้นของเรา,” เขาเอ่ยขึ้น “ลูกของเราต้องไปโรงเรียน. เขาต้องทำลายกำแพงที่ขังเราอยู่.”

“มันจะทำลายล้างเราหมดทุกคน,” วานน่าบอก. “แม้แต่ลูกของเราก็เถอะ.”

“เงียบเถอะ,” คิโน่บอก. “อย่าพูดอีกต่อไป. ตอนเช้าเราก็จะขายไข่มุกแล้ว, แล้วเจ้าปีศาจร้ายก็จะไป, จะมีเหลืออยู่ก็แต่สิ่งที่ดีงามเท่านั้น ตอนนี้นิ่งเสียเถอะ, เมียของฉัน.” นัยน์ตาที่ดำสนิทมองถมึงทึงไปยังกองไฟและเขาเพิ่งจะรู้เป็นครั้งแรกเดี๋ยวนี้เองว่าเขายังคงถือมีดอยู่ในมือ, เขายกมือขึ้นมองดูและเห็นเลือดเป็นเส้นบางๆ ติดอยู่บนใบมีด. ชั่วขณะหนึ่งที่ดูเหมือนว่าเขาทำท่าจะเช็ดมีด

กับกางเกงของเขา, แต่แล้วเขาก็พุ่งมีดลงไปบนพื้นดินแล้วเลยทำความสะอาดด้วยวิธีนั้น.

เสียงไก่ขันแว่วมาแต่ไกล อากาศเริ่มเปลี่ยนแปลง อาทิตย์อุทัยกำลังคืบคลานเข้ามา. ลมเช้าทำให้ผืนน้ำที่ปากอ่าวพลิ้วเป็นระลอกและพัดผ่านหมู่ต้นโกงกางจนเกิดเสียงหวีดหวิวราวกับเสียงกระซิบกระซาบ ระลอกคลื่นน้อยๆ โถมเข้ากระแทกชายหาดเต็มไปด้วยกรวดหินเป็นจังหวะ. คิโน่เลิกเสื่อที่ปูนอนอยู่แล้วขุดเอาไข่มุกขึ้นมาวางไว้ตรงหน้าพลางจ้องดูมัน.

ความงดงามของไข่มุก, ส่งแสงสะท้อนเป็นประกายอยู่ภายใต้แสงเทียน, มันทำให้เขาหลงในความงามของมัน. มันช่างน่ารักเหลือเกิน, อ่อนละมุนอะไรอย่างนั้น, และเสียงเพลงประจำไข่มุกก็ดังขึ้นจากตัวของมันเอง - ดนตรีแห่งคำสัญญาและความเบิกบาน, สิ่งประกันสำหรับอนาคต, ความสุขสบาย. ความมั่นคงแห่งชีวิต. ความอบอุ่นอันเรืองรองของมันเสมือนจะให้สัญญาว่าจะเป็นยาพอกเพื่อรักษาความเจ็บไข้ได้ป่วย เสมือนจะให้สัญญาว่าจะเป็นกำแพงที่กั้นความดูหมิ่นถิ่นแคลน. มันจะปิดประตูกั้นเอาความหิวโหยไว้จนหมดสิ้น. ขณะที่เขาจ้องมองดูไข่มุกอยู่นั้นดวงตาของเขาอ่อนโยนและใบหน้าก็คลายจากความเคร่งเครียด. เขาสามารถมองเห็นเงาของเทียนบูชาสะท้อนอยู่บนผิวของไข่มุก, และแล้วเสียงดนตรีแห่งห้วง

สมุทรอันเสนาะเพราะพริ้งก็แว่วมาให้เขาได้ยินอีกวาระหนึ่ง. มันเต็มไปด้วยสำเนียงของแสงสีเขียวที่กระจายอยู่เต็มท้องทะเลลึก. วานน่าแอบชำเลืองมองดูอย่างลับๆ, หล่อนเห็นเขายิ้ม. และเพราะว่าเขาทั้งสองมีความคิดอันเดียวกัน และมีจุดประสงค์อันเดียวกัน ดังนั้นหล่อนจึงยิ้มกับเขา.

และเขาทั้งสองเริ่มต้นวันใหม่นี้ด้วยความหวัง.

บทที่ 4

ออกจะเป็นการอัศจรรย์อยู่เหมือนกันถึงการสะกดรอยตัวเองและส่วนอื่นๆ ของมันทั่วๆ ไปของเมืองเล็กๆ เมืองหนึ่ง. ถ้าหากว่าพวกผู้ชายและหญิง, เด็กๆ และทารก, ต่างก็ทำและจะประพฤติตนไปในแบบแผนที่รู้กันดีอยู่ ไม่ทำอะไรให้ผิดประเพณีและไม่ผิดพ้องหมองใจกับใครๆ ไม่ทดลองทำสิ่งใดในเมื่อรู้ว่าไม่มีทางจะทำได้ ไม่เจ็บไข้หรือตกอยู่ในอันตราย ความสะดวกสบายและความสงบของจิตใจหรือความเที่ยงตรงก็คงจะเป็นเช่นนั้นเรื่อยๆ ทั่วทั้งเมือง, ดังนั้นส่วนนั้นก็จะค่อยๆ หายไปและไม่มีใครกล่าวขวัญถึงอีกเลย. แต่ถ้าหากว่าคนใดคนหนึ่งมีความคิดผิดไปจากธรรมดา ผิดไปจากที่รู้ๆ กันอยู่หรือผิดจากแบบแผนเดิมนั้นแหละประสาทของชาวเมืองก็จะ

หวั่นไหวเต็มไปด้วยอาการตื่นตระหนกและการสื่อสารติดต่อก็จะกระจายไปทั่วเมือง และแล้วทุกๆ ส่วนก็จะมีการสื่อสารติดต่อกันทั่วทุกแห่งหน.

ด้วยเหตุเช่นนี้, ดังนั้นในเมือง ลา พาซ ทั่วทั้งตัวเมืองจึงพากันรู้ตั้งแต่เช้าตรู่ว่าคิโน่กำลังจะขายไข่มุกของเขาในวันนี้. มันเป็นที่รู้กันในบรรดาเพื่อนบ้านภายในกระท่อมเหล่านั้น, เป็นที่รู้กันในบรรดาชาวประมง, เป็นที่รู้กันในบรรดาเจ้าของร้านขายของชำซึ่งเป็นคนจีน, ในโบสถ์ก็รู้เรื่องนี้, เพราะเด็กประจำแท่นบูชาต่างก็พากันกระซิบกระซาบถึงเรื่องนี้เหมือนกัน. คำกล่าวขวัญรู้ไปถึงในหมู่แม่ชี, แม้แต่พวกขอทานที่หน้าโบสถ์ก็พากันพูดถึง, เพราะพวกเขาทั้งหลายจะไปที่นั่นเพื่อที่จะคอยรับผลแห่งความโชคดีสักนิดหน่อย. พวกเด็กเล็กๆ รู้ข่าวนี้อย่างเต็มไปด้วยความตื่นเต้น, แต่ยิ่งกว่าใครอื่นแล้วบรรดาผู้รับซื้อไข่มุกก็รู้เรื่องนี้ดี. และเมื่อนั้นได้มาถึงแล้ว, ภายในสำนักงานของผู้รับซื้อไข่มุกแต่ละแห่งนั้น, แต่ละคนก็นั่งอยู่ตามลำพังคนเดียวพร้อมด้วยถาดบุกำมะหยี่สีดำใบเล็กๆ, แต่ละคนพากันใช้ปลายนิ้วมือคลึงบรรดาไข่มุกอยู่ไปมาพลางก็พิจารณาบทบาทของตนในเหตุการณ์เช่นนี้.

เป็นที่เข้าใจกันว่าบรรดาพวกนักซื้อไข่มุกนั้น จะต้องปฏิบัติงานกันชนิดต่างฝ่ายต่างทำตามลำพัง, ต่อรองราคาเพื่อต่อสู้กับคนอื่นๆ สำหรับไข่มุกที่ชาวประมงนำมา

ขาย. และครั้งหนึ่งก็เคยเป็นเช่นนั้นจริง. แต่มันเป็นวิธีที่สิ้นเปลืองเปล่าๆ, เพราะมีอยู่บ่อยๆ, เกิดความตื่นเต้นในขณะที่มีการต่อรองราคาสำหรับไข่มุกที่สวยๆ, ราคาของไข่มุกที่จ่ายให้ชาวประมงไปนั้นออกจะสูงเกินไป. เรื่องนี้ออกจะเกินสมควรไปและจะสนับสนุนให้ทำเช่นนั้นไม่ได้. ตอนนี้มีผู้รับซื้อไข่มุกอยู่เพียงรายเดียวแต่มีผู้ช่วยอยู่หลายคนด้วยกัน, และคนที่นั่งอยู่ในสำนักงานเพื่อคอยการมาของคิโน่นั้นต่างก็รู้ดีว่าควรจะเสนอราคาให้สักเท่าใด, และแต่ละคนจะใช้วิธีไหนกันบ้าง. และแม้แต่ว่าคนพวกนี้จะไม่ได้กำไรอะไรขึ้นนอกเหนือไปจากเงินเดือน, ก็ยังมีความตื่นเต้นในบรรดานักซื้อมุกพวกนี้, เพราะมักมีความตื่นเต้นในการล่าเหยื่อ, และยิ่งถ้าหากมันเป็นธุรกิจของการกดราคาให้ต่ำด้วยแล้ว, ดังนั้นเขาต้องหาความสำราญและความใส่ใจในการที่จะกดราคาลงไปให้ต่ำที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้. เพราะทุกคนในโลกของธุรกิจย่อมต้องกระทำอย่างดีที่สุดเกี่ยวกับความสามารถของเขา. และไม่มีใครที่จะทำให้น้อยกว่าความสามารถที่มีอยู่, ไม่ว่าเขาอาจจะคิดถึงอะไรและนอกเหนือไปจากอะไรที่อาจจะได้รับ, คำเยินยออะไรหรือการเลื่อนตำแหน่งอะไรก็ตาม, นักซื้อไข่มุกก็ยังคงเป็นนักซื้อไข่มุกอยู่นั่นเอง, และนักซื้อไข่มุกที่เยี่ยมที่สุดและมีความสุขมากที่สุดก็คือนักซื้อไข่มุกได้ในราคาที่ต่ำที่สุดนั่นเอง.

เช้าวันนั้นพระอาทิตย์สาดแสงสีเหลืองจ้าอย่างร้อนแรง, เผาเอาความชื้นขึ้นไปจากปากอ่าวและจากในอ่าวขึ้นไปลอยส่องแสงเป็นประกายอยู่ในท้องฟ้าจนกระทั่งอากาศเต้นไหวระยิบทำให้ทัศนียภาพเลือนรางไม่แน่นอน. ภาพที่เห็นนั้นลอยอยู่ในอากาศทางด้านทิศเหนือของตัวเมือง - ทัศนียภาพของภูเขาซึ่งอยู่ห่างออกไปไกลถึงสองร้อยไมล์, หน้าผาชันของภูเขาที่มองเห็นอยู่นั้นถูกหุ้มอยู่ด้วยหมู่ต้นสนและเต็มไปด้วยยอดเขาแหลมมหึมาสูงพ้นยอดสนขึ้นมา.

และในตอนเช้าของวันนี้พวกเรือแคนูถูกทิ้งให้เกยอยู่บนชายหาดเป็นแถว, พวกชาวประมงไม่ออกเรือไปงมหาไข่มุก, เพราะจะมีสิ่งต่างๆ มากมายเหลือเกินที่จะเกิดขึ้น, มันมีอะไรต่อมิอะไรหลายอย่างที่จะได้เห็นในขณะที่คิโน่ไปขายไข่มุกเม็ดมหึมาของเขา.

ภายในกระท่อมซึ่งตั้งอยู่ตามชายหาด บรรดาเพื่อนบ้านของคิโน่นั่งกินอาหารเช้ากันอยู่เป็นเวลานาน, พวกเขาพากันพูดว่าถ้าหากพวกเขาได้พบไข่มุกบ้างพวกเขาจะทำอะไรกัน. ชายคนหนึ่งบอกว่าเขาอยากจะให้เป็นของขวัญแด่องค์สันตะปาปาในกรุงโรม. อีกคนหนึ่งบอกว่าเขาจะจ่ายเป็นค่าทำพิธีสวดส่งวิญญาณสำหรับครอบครัวของเขาไว้สักพันปี. ส่วนอีกคนหนึ่งมีความคิดว่าเขาอาจจะนำเอาเงินมาเพื่อไปแจกให้แก่พวกคนจนในเมือง

ลา พาซ และคนที่สี่คิดแต่ในสิ่งที่ดีงาม ซึ่งคนเราคนหนึ่งสามารถจะทำได้ในเมื่อได้เงินมาจากไข่มุก, เขาจะทำบุญสุนทาน, ทำสิ่งที่เป็นประโยชน์, เขาจะช่วยเหลือทุกอย่างเท่าที่จะทำได้ในเมื่อเขามีเงิน. บรรดาเพื่อนบ้านทั้งหลายต่างก็พากันหวังว่าความมั่งคั่งซึ่งเกิดขึ้นโดยกะทันหันคงจะไม่เปลี่ยนนิสัยของคิโน่ให้ผิดไปจากเดิม. จะไม่ให้เขาประพฤติเยี่ยงคนทั้งหลาย, จะไม่เปลี่ยนให้เขากลายเป็นคนละโมบโลภมากขึ้นมา จะไม่ทำให้เขาเป็นคนที่น่ารังเกียจและเย็นชากับพวกเพื่อนบ้าน. เพราะคิโน่เป็นคนที่มีอัธยาศัยดี, มันจะเป็นสิ่งที่น่าละอายมากทีเดียวถ้าหากว่าไข่มุกเพียงเม็ดเดียวจะทำลายเขาจนหมดสิ้น. “วานน่าผู้แสนดีคนนั้น,” เขาพากันพูด. “แล้วก็โคโยติโต้พ่อหนูที่น่ารัก, แล้วก็ยังที่จะมีตามมาอีกล่ะ.” มันจะเป็นการน่าสังเวชอะไรเช่นนั้น ถ้าหากว่าไข่มุกจะทำลายพวกเขาทั้งหมดทุกคน.

สำหรับคิโน่และวานน่านั้นเช้าวันนี้เปรียบเสมือนดังรุ่งอรุณแห่งชีวิตของเขาทั้งสอง, เพียงเปรียบเทียบกับวันแรกที่ทารกน้อยได้เกิดมาดูโลกเท่านั้น. วันนี้จะเป็นวันหนึ่งซึ่งมีอิทธิพลสืบเนื่องไปถึงวันอื่นๆ ที่จะติดตามมา. ดังนั้นเขาจะพูดว่า, “มันเกิดขึ้นในเวลาสองปีก่อนที่เราจะขายไข่มุก,” หรือไม่ก็ “มันเป็นเวลานานถึงหกอาทิตย์หลังจากที่เราได้ขายไข่มุกไป.” วานน่าเฝ้าครุ่นคิดถึงแต่

เรื่องนี้, แล้วก็เลยเลิกระวังตัว, และแล้วหล่อนก็แต่งตัวให้โคโยติโต้ด้วยเสื้อผ้าซึ่งได้เตรียมไว้สำหรับใช้ในพิธีตั้งชื่อทางศาสนา, ในขณะที่บังเอิญอาจจะมีเงินสำหรับการทำพิธี. ส่วนวานน่าเองก็จัดแจงหวีผม และถักเปียพร้อมกับใช้โบสีแดงเล็กๆ สองชิ้นผูกปลายหางเปียเอาไว้, และแล้วก็บรรจงสวมชุดแต่งงาน พร้อมด้วยผ้าคาดเอว. พระอาทิตย์ขึ้นมาสูงพอดูแล้วในขณะที่ทุกคนเตรียมพร้อม. อย่างน้อยที่สุดเสื้อสีขาวอันกะรุ่งกะริ่งของคิโน่ก็ได้รับการทำความสะอาด, และนี่จะเป็นวันสุดท้ายแห่งความกะรุ่งกะริ่งของเขา. เพราะว่าพรุ่งนี้แล้ว, หรืออาจจะเป็นบ่ายวันนี้แล้วก็ได้, ที่เขาจะได้มีเสื้อผ้าใหม่เสียที.

พวกเพื่อนบ้านต่างก็พากันจ้องมองดูประตูกระท่อมของคิโน่ผ่านรอยโหว่ของพวกเขาออกมา. ทุกคนต่างก็แต่งตัวและเตรียมพร้อมอยู่เหมือนกัน. พวกเขาไม่มีความรู้สึกละอายหรือเกรงใจเลยในการที่จะร่วมไปกับคิโน่ และวานน่าในการขายไข่มุก. มันเป็นเรื่องที่คาดหวังกันอยู่แล้ว, มันจะเป็นวินาทีแห่งประวัติศาสตร์, พวกเขาคงจะคลั่งถ้าหากว่าพวกเขาจะไม่ได้ไปด้วย. มันเกือบจะเป็นสัญลักษณ์แห่งความไม่เป็นมิตรเอาเลยทีเดียว.

วานน่าใช้ผ้าคลุมผมอย่างระมัดระวัง, หล่อนจัดชายยาวซึ่งอยู่ใต้ศอกขวาของหล่อนโดยใช้มือขวารวบชายผ้าเข้ามารวมกันทำให้เกิดเป็นเปลญวนเล็กๆ อยู่ใต้แขน

ของหล่อน, และ ณ ที่นั้นนั่นเองหล่อนบรรจงวางโคโยติโต้ลงไป, โดยที่เขาสามารถจะโผล่หน้าออกมาดูทุกๆ อย่าง หรือบางทีเขาอาจจะจดจำเอาสิ่งที่ได้เห็นไว้ก็ได้. คิโน่สวมหมวกฟางใบใหญ่ลองใช้มือจับดูเพื่อให้มันเข้าที่เข้าทาง, ไม่ให้เลยไปข้างหลังหรือข้างๆ ศีรษะของเขา, เหมือนกับคนที่ยังเลือดร้อนที่ยังไม่ได้แต่งงาน, ซึ่งเป็นคนที่ยังไม่ยอมรับผิดชอบสิ่งใด, และก็ไม่ให้มันเรียบร้อยจนเกินไปเหมือนกับคนแก่, แต่เขายกขยับไปข้างหน้านิดหน่อยเพื่อแสดงให้เห็นว่า เขาเป็นคนทำงานหนักมีความเคร่งเครียดและดูกระฉับกระเฉง. มันมีสิ่งที่เกี่ยวข้องกันอยู่มากทีเดียวสำหรับผู้ที่ได้เห็นการสวมหมวกเปไปข้างหนึ่งข้างใดของผู้ชายสักคนหนึ่ง. คิโน่สอดเท้าเข้าไปในรองเท้าแตะและดึงสายของมันขึ้นมารัดที่ส้นเท้า. ไข่มุกเม็ดมหึมาถูกหุ้มห่อเอาไว้ด้วยเศษหนังกวางอันอ่อนนุ่มแต่แสนจะคร่ำคร่า มันถูกบรรจุเอาไว้ในถุงหนังเล็กๆ อีกชั้นหนึ่ง, และถุงหนังใบนั้นถูกเก็บเอาไว้ในกระเป๋าเสื้อของคิโน่. เขาบรรจงจัดผ้าห่มของเขาอย่างระมัดระวัง โดยจัดให้มันเป็นแถบยาวแล้วพาดไว้บนไหล่ซ้ายของเขา และแล้วในตอนนี้เขาทุกคนก็พร้อมกันแล้ว.

คิโน่ก้าวออกจากกระท่อมอย่างภูมิฐาน, และแล้ววานน่าก็ตามเขาออกมา, อุ้มโคโยติโต้ไว้ในวงแขน. และขณะที่พวกเขาเดินไปตามซอย ซึ่งถูกสายฝนตกลงมา

ชะล้างไปแล้วเพื่อมุ่งไปยังเมืองนั้น. พวกเพื่อนบ้านก็ร่วมติดตามเขาไปด้วย. ผู้คนพากันพรั่งพรูออกมาจากกระท่อมทุกหลัง พวกเด็กๆ ถลันออกมาจากประตูกระท่อมทุกบานราวกับถูกจับขว้างออกมา. แต่เป็นเพราะว่ามันเป็นวาระที่แสนจะเคร่งเครียด. จึงมีคนเพียงคนเดียวเท่านั้นที่เดินมากับคิโน่, ชายคนนั้นก็คือพี่ชายของเขา วาน โทมัสนั่นเอง

วาน โทมัส เตือนน้องชายของเขาว่า. “แกต้องระวังคอยดูอย่าให้พวกเขาโกงแกได้.”

“และ, ต้องระวังให้มากด้วย,” คิโน่คล้อยตาม.

วาน โทมัส พูดต่อไปว่า “เราไม่รู้ว่าที่อื่นๆ เขาให้ราคายังไงกัน, เราจะรู้ได้ยังไงกันว่าราคามันยุติธรรม, ถ้าเราไม่รู้ว่าพวกพ่อค้าให้ราคาไข่มุกอย่างไรในที่แห่งอื่นๆ.”

“นั่นก็ถูก,” คิโน่ยอมรับ, “แต่เราสามารถรู้ได้อย่างไรกัน? เราอยู่ที่นี่, เราไม่ได้อยู่ที่นั่น.”

ขณะที่เขาเดินต่อไปโดยมุ่งหน้าไปในเมืองนั้น ผู้คนพากันเดินตามมาข้างหลังเรื่อยๆ วาน โทมัส รู้สึกประหม่าเต็มที่แต่ก็ยังคงพูดต่อไปไม่ยอมหยุด.

“ก่อนที่แกจะเกิดมา, คิโน่,” เขาพูดต่อไป “พวกผู้ใหญ่พากันคิดหาทางที่จะได้เงินมากขึ้น สำหรับค่าไข่มุกของพวกเขา. เขาคิดว่ามันคงจะเป็นการดีขึ้นบ้าง ถ้ามีตัวแทนนำไข่มุกไปยังเมืองหลวง แล้วก็จัดการขายเสีย

ที่นั่น ตัวแทนก็ได้กำไรเป็นส่วนแบ่งของเขา.”

คิโน่พยักหน้าอย่างเห็นด้วย. “ฉันรู้,” เขาบอก. “มันเป็นความคิดที่ดี.”

“และแล้วเขาก็ได้ตัวแทนมาคนหนึ่ง,” วาน โทมัส เล่าต่อไป, “และพวกเขารวบรวมไข่มุกเข้าด้วยกัน. แล้วก็ส่งคนคนนั้นไป, และพวกเขาก็ไม่ได้ข่าวคราวอีกเลย ไข่มุกก็หายไปหมดด้วย. ดังนั้นเขาจึงหาคนใหม่มาอีก, ส่งเขาไปอีก, และเขาก็ไม่ได้ส่งข่าวคราวมาอีกเหมือนกัน. พวกผู้ใหญ่ก็เลยต้องเลิกวิธีนั้นและหันมาใช้วิธีเดิม.”

“ฉันรู้,” คิโน่บอก. “ฉันเคยได้ยินพ่อพูดให้ฟังถึงเรื่องนี้เหมือนกัน. มันเป็นความคิดที่ดี, แต่มันขัดกับทางศาสนา, และคุณพ่อบาทหลวงได้อธิบายไว้อย่างชัดแจ้งแล้ว. การสูญเสียไข่มุกทั้งหมดไปเป็นการลงโทษสำหรับผู้ที่พยายามที่จะตีตนออกห่างจากถิ่นฐานของตัว. คุณพ่อบาทหลวงก็ได้อธิบายอย่างชัดแจ้งเหมือนกันว่า ไม่ว่าจะเป็นผู้ชายหรือผู้หญิงก็ตาม ทุกคนเปรียบเสมือนดังทหารที่ถูกส่งลงมาโดยพระผู้เป็นเจ้า เพื่อที่จะทำการปกปักรักษาปราสาทแห่งจักรวาล. บางคนก็อยู่ในป้อมด้านหน้าและบ้างก็อยู่ลึกเข้าไปในความมืดทึบของกำแพง. แต่ทว่าแต่ละคนนั้นจะต้องยังคงซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ของเขา จะต้องไม่เที่ยวตระเวนไป. หรือมิฉะนั้นปราสาทนั้นก็จะต้องตกอยู่ในอันตรายจากการจู่โจมของนรก.”

“ฉันเคยได้ยินเขาสวดมนต์บทนี้มาแล้ว.” วาน โทมัส บอก. “เขาสวดมันทุกปีเป็นประจำ.”

พี่น้องทั้งสองคน, ยังคงพากันเดินต่อไปเรื่อยๆ ทั้งสองหรี่นัยน์ตาลงนิดหน่อย, เหมือนกับที่ปู่และปู่ทวดของพวกเขาได้กระทำมานับเป็นเวลานานถึงสี่ร้อยปี, นับตั้งแต่ครั้งแรกที่คนแปลกหน้าได้เข้ามาพร้อมกับการโต้เถียงอำนาจพร้อมด้วยดินปืนเพื่อมาสนับสนุนทั้งสองอย่าง. และตลอดระยะเวลาสี่ร้อยปีชนชาติของคิโนได้เรียนรู้การป้องกันตัวเพียงวิธีเดียวเท่านั้นคือ - หรี่นัยน์ตาลงเล็กน้อย ริมฝีปากเขม็งนิดหน่อย และการวางเฉย. ไม่มีอะไรจะมาทำลายกำแพงลงได้, และพวกเขาก็สามารถจะอยู่รอดมาได้ภายในกำแพงแห่งนั้น.

ขบวนที่ร่วมกันมานั้นรู้สึกว่าท่าทางเคร่งขรึม, เพราะพวกเขาทุกคนต่างรู้สึกซึ้งถึงความสำคัญของวันนี้เป็นอย่างดี. และถ้าหากว่าพวกเด็กๆ จะทะเลาะเบาะแว้ง, ส่งเสียงเอะอะ, หรือส่งเสียงตะโกน, แอบขโมยหมวกหรือขยี้ผมกันเล่น หรือทำเสียงขู่ฟ่อๆ ออกมาละก็, พวกผู้ใหญ่จะต้องบอกให้พวกเขาเงียบทันที. วันนี้ช่างเป็นวันที่สำคัญอย่างเหลือเกินจนกระทั่งชายชราคนหนึ่งก็ยังอุตส่าห์ออกมามองดู, โดยการให้หลานของเขาแบกขึ้นขี่คออย่างทะมัดทะแมง. ขบวนออกจากหมู่กระท่อมมาแล้วและเริ่มเข้าเขตตัวเมืองซึ่งเต็มไปด้วยตึกราม บ้านเรือน, ตัวเมืองซึ่ง

ถนนกว้างขวางออกไปนิดหน่อยและมีทางเดินเท้าแคบๆ อยู่ข้างๆ อาคารด้วย. และก็เหมือนครั้งก่อนนั่นแหละ. พวกขอทานพากันเข้ามาร่วมขบวนด้วยในขณะที่พวกเขาเดินผ่านมาถึงหน้าโบสถ์, เจ้าของร้านเครื่องชำพากันมองดูในขณะที่พวกเขาเดินผ่านไป, จนเจ้าของต้องปิดร้านแล้วเดินตามขบวนไปด้วย. พระอาทิตย์สาดแสงจ้าลงมายังถนนในตัวเมืองและแม้แต่ก้อนหินก้อนเล็กๆ ก็ยังสาดเงาของมันลงไปยังพื้นดิน.

ข่าวการใกล้เข้ามาของขบวนกระจายล่วงหน้าไปก่อนแล้ว, และภายในสำนักงานเล็กๆ ที่ทึบทึม บรรดาพ่อค้าผู้รับซื้อไข่มุกพากันนั่งวางผึ่งและระวังอยู่ในท่าที. พวกเขาหยิบกระดาษออกมาเตรียมพร้อมไว้เพื่อที่ว่าเขาจะได้แสดงทีท่าว่าเขากำลังทำงานอยู่ในขณะที่คิโน่ปรากฏกายขึ้น, และพวกเขาพากันเก็บเอาไข่มุกทั้งหมดไว้เสียในโต๊ะ, เพราะไม่เป็นการดีเลยในการที่จะเอาไข่มุกชั้นเลวมาวางเคียงข้างกับความงาม. คำกล่าวขวัญถึงความน่ารักแห่งไข่มุกของคิโน่ก็เคยเข้าหูพวกเขามาแล้ว. สำนักงานของบรรดาพ่อค้าไข่มุกรวมกันเป็นกลุ่มอยู่ในถนนแคบๆ สายหนึ่ง, ทุกแห่งมีลูกกรงที่บานหน้าต่างทุกบาน. และบานเกล็ดหน้าต่างซึ่งทำด้วยไม้เป็นส่วนหนึ่งที่บังแสงเอาไว้ จนมีแสงเพียงสลัวๆ เท่านั้นที่ลอดเข้าไปในสำนักงานได้.

ชายรูปร่างอ้วนท้วนท่าทางเชื่องช้าคนหนึ่งกำลังนั่งคอยอยู่ในสำนักงานแห่งหนึ่ง ใบหน้าของเขาอ่อนโยนเต็มไปด้วยความกรุณา, นัยน์ตาของเขาส่งประกายแห่งความเป็นมิตร. เขาเป็นผู้ที่จะกล่าวคำทักทายในตอนเช้าออกมาก่อน, เขามักจะทักทายด้วยการจับไม้จับมืออย่างมีพิธีรีตอง, เป็นคนรื่นเริงที่เต็มไปด้วยเรื่องตลกคะนอง และก็ยังเป็นผู้ที่มีใจอ่อนไหวเป็นอย่างมากในเรื่องของความเศร้าโศก, เพราะท่ามกลางเสียงหัวเราะนั้นเขาก็ยังสามารถจะจดจำถึงการสูญเสียชีวิตของป้าของท่านได้ และดวงตาของเขาจะสามารถท่วมท้นไปด้วยน้ำตาแห่งความเศร้าเสียใจในการสูญเสียของท่าน. สำหรับเช้าวันนี้เขาได้จัดวางแจกันดอกไม้ไว้ที่บนโต๊ะของเขา. เป็นดอกชบาสีเลือดหมูเพียงดอกเดียว, และแจกันดังกล่าววางไว้ข้างๆถาดไข่มุก ซึ่งบุด้วยกำมะหยี่สีดำซึ่งวางอยู่เบื้องหน้าของเขา. เขาจัดการโกนหนวดเคราเสียเรียบจนแถบจะถอนรากถอนโคนเลยทีเดียว. มือของเขาทั้งสองข้างได้ทำการทำความสะอาดเป็นอย่างดีเล็บมือก็ได้รับการขัดถูจนเป็นมันวับ. ประตูสำนักงานเปิดกว้างออกเพื่อเป็นการต้อนรับอากาศในยามเช้า. เขาส่งเสียงคลอเพลงอยู่ในลำคอในขณะที่มือขวาของเขาวุ่นวายอยู่กับการหัดเล่นกล. เขากลิ้งเหรียญกลับไปกลับมาอยู่บนข้อนิ้วมือทำให้มันปรากฏออกมา บางครั้งก็ทำให้มันหายไป. จับให้มันหมุนส่องแสงเป็น

ประกาย. เหรียญส่งแสงวับวามมองเห็นอยู่กับตาแต่ในพริบตาเดียวมันก็หายไปเสียแล้ว, และคนที่ทำอยู่ก็ไม่ได้สนใจในการกระทำของเขาเองเสียด้วยซ้ำไป. นิ้วของเขาเคลื่อนไหวไปเองโดยอัตโนมัติ, แน่นอนไม่ผิดพลาด, ในขณะที่ชายคนนั้นคลอเสียงเพลงอยู่ในลำคอและเพ่งดูออกไปนอกประตู. และแล้วเขาก็ได้ยินเสียงกระหน่ำของฝีเท้าของฝูงชนซึ่งพากันเดินใกล้เข้ามา, และนิ้วมือข้างขวาของเขาก็ทำหน้าที่ของมันเร็วขึ้นและเร็วขึ้นจนกระทั่ง, ร่างของคิโน่ตระหง่านอยู่ระหว่างประตูทางเข้า เหรียญหมุนเป็นประกายวาบแล้วก็หายไป.

"อรุณสวัสดิ์, เพื่อนรัก," ชายอ้วนเอ่ยทักทายขึ้น. "ฉันจะช่วยอะไรได้บ้างล่ะ?"

คิโน่มองเข้าไปยังความมืดสลัวในสำนักงานเล็กๆ, เพราะสายตาของเขาพร่าพรายจากแสงจ้าภายนอกมาเป็นเวลานาน. แต่ทว่านัยน์ตาของพ่อค้าไข่มุกนั้นหนักแน่นดุร้าย ไม่มีการกะพริบเลยมองดูราวกับนัยน์ตาเหยี่ยว, ในขณะที่ดวงหน้าส่วนอื่นๆ ของเขานั้นยิ้มอย่างทักทาย. และอย่างลับๆ, เบื้องหลังโต๊ะของเขานั้น, มือขวาของเขายังคงเล่นสนุกอยู่กับเหรียญ.

"ฉันมีไข่มุก," คิโน่บอก, วาน โทมัส ยืนอยู่ข้างๆ เขา และทำเสียงครืดอยู่ในจมูกนิดหน่อย. ในการพูดที่น้อยไปกว่าความเป็นจริงอย่างมากมายของคิโน่. บรรดา

เพื่อนบ้านทุกคนต่างพากันจ้องมองผ่านประตูเข้ามา, แถวของพวกเด็กเล็กๆ พากันตะกายอยู่ที่ลูกกรงหน้าต่างเพื่อมองดูข้างใน, มีเด็กเล็กๆ อีกหลายต่อหลายคนที่ถึงกับลงทุนคลานสี่ขา, เพื่อจ้องมองลอดขาของคิโน่เข้าไป,

"มีไข่มุกหรือ," พ่อค้าเอ่ยขึ้น, "โห้ย, บางทีมีคนเอามาเป็นโหลเลย. เอาล่ะ, ขอดูไข่มุกหน่อยซิ. เราจะตีราคาและจ่ายให้อย่างดีที่สุด" ส่วนนิ้วมือของเขายังคงหมุนเหรียญอยู่อย่างแรงและเร็ว.

ตอนนี้คิโน่รู้ได้ด้วยสัญชาตญาณของเขาเองถึงบทบาทที่เขาจะต้องแสดงออกมาบ้างแล้ว. เขาค่อยๆ ล้วงเอาถุงหนังออกมาอย่างช้าๆ, และค่อยๆ นำเอามันออกมาจากหนังกวางที่อ่อนนุ่มและสกปรกอย่างช้าๆ, และแล้วเขาก็ปล่อยไข่มุกยักษ์กลิ้งไปบนถาดซึ่งบุด้วยกำมะหยี่สีดำ, และทันทีนั้นสายตาของเขาก็ตวัดอย่างรวดเร็วไปยังใบหน้าของพ่อค้าไข่มุก. แต่ไม่มีสัญญาณ, ไม่มีการเคลื่อนไหว, สีหน้าไม่เปลี่ยนแปลงเลย, แต่ทว่ามือที่อยู่ใต้โต๊ะซึ่งไม่มีใครมองเห็นนั้นเสียจังหวะ เหรียญที่หมุนอยู่สะดุดเข้ากับข้อนิ้วมือและลื่นไหลลงไปอย่างเงียบๆ ตกลงไปบนหน้าตักของเขาเอง. และนิ้วมือของเขาซึ่งซ่อนอยู่หลังโต๊ะนั้นกำเข้ามาอย่างไม่รู้สึกตัว. เมื่อมือของเขาพ้นขึ้นมาจากใต้โต๊ะ. นิ้วชี้ของเขาก็ยื่นไปสัมผัสกับไข่มุกยักษ์. กลิ้งมันไปบนกำมะหยี่สีดำ. ใช้หัวแม่มือและนิ้วชี้คีบมัน

ขึ้นมาพิจารณาดูด้วยสายตาอย่างใกล้ชิดและจับมันส่องดูด้วยการหมุนไปหมุนมา.

คิโน่กลั้นหายใจ, และบรรดาเพื่อนบ้านก็พากันกลั้นหายใจเช่นเดียวกัน, และเสียงกระซิบกระซาบก็ผ่านไปยังกลุ่มคนซึ่งอยู่ทางด้านหลัง. “เขากำลังตรวจดูมันอยู่ - ยังไม่บอกราคาเลย - เขายังไม่ได้ตกลงราคากันเลย.”

พอมาถึงตอนนี้มือของพ่อค้าไข่มุกเกิดอาการเสมือนหนึ่งว่ามันเป็นคนคนหนึ่ง, มือนั้นโยนไข่มุกยักษ์กลับคืนไปยังถาด, นิ้วชี้ของเขาเขี่ยมันอย่างดูหมิ่น, และบนใบหน้าของพ่อค้าไข่มุกแสดงออกถึงความเศร้าสลดแสยะยิ้มอันเหยียดหยาม.

“ฉันเสียใจจริงๆ เพื่อนยาก,” เขาพูดขึ้น, และไหล่ของเขายกขึ้นนิดหน่อยเพื่อชี้ใช้เห็นว่าความไม่มีโชคนั้นไม่ใช่ความผิดของเขา.

“มันเป็นไข่มุกที่มีค่ามหาศาล.” คิโน่บอก.

พ่อค้าไข่มุกใช้นิ้วเขี่ยไข่มุกอย่างไม่ไยดีจนกระทั่งมันกระดอนไปและกระดอนกลับออกมาจากริมถาดกำมะหยี่อย่างเบาๆ.

“เคยได้ยินเรื่องทองเก๊บ้างไหมล่ะ,” พ่อค้าไข่มุกพูดขึ้นอีก “ไข่มุกเม็ดนี้ก็เหมือนกับทองเก๊นั่นแหละ. มันเม็ดใหญ่เกินไป. ใครจะไปซื้อมัน? ของอย่างนี้หาตลาดไม่ได้หรอก. มันเป็นแต่เพียงของที่ผิดธรรมดาเท่านั้นเอง

แหละ. ฉันเสียใจ แกคิดว่ามันเป็นของมีค่า, แต่มันเป็นแต่เพียงของประหลาดเท่านั้นเอง.”

สีหน้าของคิโน่เต็มไปด้วยความงุนงงและกังวล. “มันเป็นไข่มุกแห่งโลก,” เขาร้องขึ้น. “ไม่เคยมีใครสักคนเดียวที่เคยเห็นไข่มุกอย่างนี้.”

“ตรงกันข้ามทีเดียว,” พ่อค้าไข่มุกบอก, “มันใหญ่เกินไปเทอะทะเต็มที. มันมีความน่าสนใจอยู่ก็ตรงที่ว่าเป็นของแปลก, บางทีพิพิธภัณฑ์บางแห่งอาจจะเก็บรวบรวมสะสมเอาไว้กับพวกเปลือกหอยต่างๆ ก็ได้, ฉันให้ราคาแกได้, เออ..., พันเปโซก็แล้วกัน.”

ใบหน้าของคิโน่ดำอย่างน่ากลัวอันตราย. “มันมีค่าถึงห้าหมื่นเปโซ,” เขาร้อง “แกก็รู้ดี. แกต้องการจะโกงฉัน.”

และพ่อค้าไข่มุกได้ยินเสียงบ่นพึมพำจากหมู่คนในเมื่อได้ยินราคาของเขา. และเขารู้สึกสั่นเล็กน้อยด้วยความหวาดกลัว.

“อย่าเพิ่งตำหนิฉัน,” เขารีบบอกอย่างร้อนรน. “ฉันเป็นเพียงผู้ประเมินราคาเท่านั้น. ลองถามคนอื่นๆ ดูบ้างก่อน. ไปที่สำนักงานของเขาแล้วเอาไข่มุกของแกให้เขาดู - หรือถ้าจะให้ดีล่ะก็, เรียกเขามาที่นี่, เพื่อที่ว่าแกจะได้รู้ว่าไม่มีการสมรู้ร่วมคิดอะไรกันเลย. ไอ้หนู,” เขาร้องเรียก และเมื่อคนใช้ของเขามองผ่านเข้ามาทางประตูด้านหลัง, “ไอ้หนู, ไปที่ร้านนี้ ร้านนั้น และร้านโน้น เป็น

ร้านที่สาม. ขอร้องให้เขามาที่นี่อย่าไปบอกเขาว่ามีธุระอะไร. บอกเขาแต่เพียงว่าข้ายินดีที่จะได้พบกับเขาเท่านั้นก็พอ." พร้อมกันนั้นมือขวาของเขาก็เอื้อมไปหลังโต๊ะหยิบเอาเหรียญอีกอันหนึ่งขึ้นมาจากกระเป๋าและแล้วเงินเหรียญนั้นก็กลิ้งมาอยู่บนข้อนิ้วมือของเขา.

บรรดาเพื่อนบ้านของคิโน่พากันซุบซิบอยู่ในหมู่พวกเขา. พวกเขารู้สึกกลัวว่าบางสิ่งบางอย่างอาจจะเกิดขึ้นเช่นนี้มาล่วงหน้าก่อนแล้ว. ไข่มุกเม็ดใหญ่จริง, แต่สีของมันออกจะประหลาดอยู่. พวกเขาพากันสงสัยมาแต่แรกแล้ว. ถึงอย่างไรก็ตาม, เงินพันเปโซก็ไม่ควรจะโยนทิ้งไปเสีย. มันเป็นข้อเปรียบเทียบระหว่างความร่ำรวยกับชายคนหนึ่งซึ่งไม่ได้มั่งมีอะไรนัก. และถ้าหากคิโน่จะยอมรับเงินหนึ่งพันเปโซเอาไว้. ก็เมื่อวานนี้เองนี่นาที่เขาไม่มีอะไรเลย.

แต่คิโน่เต็มไปด้วยความอดทนและหนักแน่น. เขารู้สึกถึงการคืบคลานเข้ามาของโชคเคราะห์, เขารู้สึกราวกับว่ามีหมาป่าสักฝูงหนึ่งมาวิ่งวนอยู่รอบๆ ตัวเขา, รู้สึกเหมือนว่ามีฝูงอีแร้งมาบินวนเวียนอยู่เหนือหัวของเขา. เขารู้สึกราวกับพบว่าพวกปีศาจร้ายเข้ามาเกาะติดอยู่ตามเนื้อตามตัวของเขาและตัวเขาเองก็ไม่มีทางที่จะป้องกันตัวของเขาเองเสียด้วย. ภายในหูของเขาได้ยินแต่เสียงดนตรีแห่งปีศาจร้าย. และบนกำมะหยี่สีดำนั้นไข่มุกเม็ดใหญ่ยังคง

กลิ้งส่องแสงเป็นประกายอยู่, จนกระทั่งพ่อค้าเพชรเองก็ไม่สามารถที่จะละสายตาไปเสียจากมันได้.

ฝูงคนที่หน้าประตูเบียดเสียดกันไปมาและเปิดทางให้กับพ่อค้าไข่มุกอีกสามคนผ่านมา. ตอนนี้เสียงผู้คนสงบเงียบลงกว่าเดิม, พวกเขาพากันกลัวว่าจะไม่ได้ยินคำพูดทุกคำ, กลัวว่าจะพลาดไม่ได้ดูการออกท่าออกทางและสีหน้า. คิโน่เฝ้ามองจ้องอยู่อย่างเงียบๆ. เขารู้สึกว่ามีคนมาสะกิดหลังเขาเบาๆ, เขาหันไปมองก็พบกับสายตาของวานน่า, และเมื่อเขาหันกลับไปเขาก็เกิดมีกำลังใจเพิ่มขึ้น.

พวกพ่อค้าไม่ชำเลืองมองดูกันและกันหรือมองดูที่ไข่มุกเลย. ชายคนที่อยู่หลังโต๊ะพูดขึ้นมาว่า. “ฉันได้ตีราคาไข่มุกเม็ดนี้แล้ว. เจ้าของคนนี้ไม่คิดว่าราคายุติธรรมพอ. ฉันจะขอร้องให้คุณตรวจสิ่ง - สิ่งนี้, แล้วก็เสนอราคาของมันด้วย. สังเกตดูให้ดีนะ,” เขาหันไปพูดกับคิโน่, “ฉันไม่ได้บอกพวกนี้เลยว่าฉันเสนอราคาไปเท่าไร.”

พ่อค้าคนแรก, ผอมสูงกะหร่อง, ทำท่าดูราวกับว่าเขาเพิ่งจะมองเห็นไข่มุกเป็นครั้งแรก. เขาหยิบมันขึ้นมา, ใช้หัวแม่มือและนิ้วชี้จับมันให้หมุนไปหมุนมาอย่างรวดเร็ว, แล้วก็โยนมันกลับลงไปในถาดด้วยอาการเหยียดหยาม.

“อย่าเอาฉันเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ดีกว่า,” เขาพูดอย่างมะนาวไม่มีน้ำ. “ฉันจะไม่เสนอราคาใดๆ ทั้งสิ้น ฉันไม่ต้องการมันเลยสักนิด. สิ่งนี้ไม่ใช่ไข่มุก - มันเป็น

สิ่งประหลาด.” เขาพูดพลางห่อริมฝีปากบางๆ เข้าหากัน.

ตอนนี้ก็มาถึงพ่อค้าคนที่สอง. เป็นชายร่างเล็กเสียงแหลมมีสำเนียงอายๆ, เขาหยิบไข่มุกขึ้นมา, เขาตรวจสอบมันอย่างระมัดระวัง. เขาหยิบแว่นตาออกมาจากกระเป๋าและตรวจสอบมันโดยการขยาย. และแล้วก็ส่งเสียงหัวเราะออกมาเบาๆ.

“มีไข่มุกที่ทำด้วยกาวแข็งซึ่งดีกว่านี้เสียอีก,” เขาพูดขึ้น. “ฉันรู้จักสิ่งเหล่านี้ดี. ไอ้นี่มันอ่อนและคล้ายๆ กับชอล์ก, สีของมันจะเลือนและจางซีดดูไม่มีชีวิตชีวาลงไปภายในสองสามเดือน. มาดูซิ -” เขายื่นแว่นขยายให้คิโน่, บอกให้รู้ถึงวิธีใช้, และคิโน่ ผู้ซึ่งไม่เคยได้เห็นผิวหน้าของไข่มุกในขณะที่ถูกขยายให้ใหญ่. รู้สึกตกใจเป็นอันมากเมื่อได้มองเห็นผิวหน้าอันแปลกประหลาดของมัน.

พ่อค้าคนที่สามหยิบเอาไข่มุกมาจากมือของคิโน่. “ลูกค้าของฉันคนหนึ่งชอบของอย่างนี้. เขาชอบ.” เขาบอก. “ฉันจะเสนอราคาให้แก่ห้าร้อยเปโซ, และบางทีฉันอาจจะขายให้ลูกค้าของฉันได้หรอกสักหกร้อย.”

คิโน่เข้าถึงตัวเขาอย่างรวดเร็ว และฉวยเอาไข่มุกมาจากมือของเขา. เขาห่อมันด้วยหนังกวางแล้วสอดกลับเข้าไปไว้ในเสื้อเชิ้ตของเขา.

ชายคนที่อยู่หลังโต๊ะเอ่ยขึ้นว่า, “ฉันมันโง่, ฉันรู้, แต่ว่าฉันก็ยังคงยืนยันถึงการเสนอราคาในครั้งแรกของฉัน

อยู่, ฉันขอยืนยันให้ราคาหนึ่งพันเปโซ. แกทำอะไรน่ะ?" เขาร้องถามในขณะที่คิโน่เก็บไข่มุกหายไปจากสายตาของเขา

"ฉันถูกโกง," คิโน่คำรามอย่างดุร้าย. "ไข่มุกของฉันไม่เหมาะที่จะขายที่นี่. ฉันจะไป, บางทีอาจจะถึงเมืองหลวงเลยก็ได้."

ตอนนี้พวกพ่อค้าต่างก็ชำเลืองซึ่งกันและกันอย่างรวดเร็ว, พวกเขารู้ดีว่าพวกเขาแสดงละครกันหนักมากเกินไป. พวกเขารู้ดีว่าพวกเขาจะต้องถูกลงโทษทางวินัยที่ทำงานไม่สำเร็จ, และชายคนที่อยู่ที่โต๊ะได้พูดขึ้นอย่างรวดเร็วว่า, "ฉันอาจจะให้ราคาสูงถึงหนึ่งพันห้าร้อยก็ได้นะ."

แต่ทว่าคิโน่กำลังแหวกฝูงชนเดินออกไปแล้ว. เสียงพูดอันอื้ออึงนั้นเขาได้ยินเพียงแผ่วเบา, เลือดแห่งความแค้นเคืองอื้ออึงอลอยู่ในหูของเขา, เขาฝ่าฝูงคนออกไปแล้วก็เดินจากไป. วานน่าตามเขาออกมา, หล่อนเดินตามเขาไปอย่างรวดเร็ว.

ในตอนเย็น, พวกเพื่อนบ้านพากันนั่งลงกินข้าวโพดทอดกับถั่ว. พวกเขาต่างพากันถกเถียงถึงเรื่องใหญ่โตที่เกิดขึ้นในตอนเช้า. พวกเขาไม่รู้, ดูเสมือนว่ามันเป็นไข่มุกที่สวยงามสำหรับพวกเขา, แต่พวกเขาก็ไม่เคยเห็นไข่มุกเช่นนี้มาก่อนเลย, และเป็นการแน่นอนเหลือเกินที่พ่อค้าเหล่านั้นจะต้องรู้ราคาของไข่มุกดีกว่าพวกเขา.

“และพึงสังเกตด้วยว่า พวกพ่อค้าเหล่านั้นไม่ได้ถกเถียงกันถึงเรื่องนี้เลย. แต่ละคนในพวกสามคนนั้นรู้ดีว่าไข่มุกไม่มีราคาค่างวดอะไรเลย.”

“แต่สมมุติว่าพวกเขาได้เตรียมการไว้แล้วล่ะ?”

“ถ้าเป็นอย่างนั้น พวกเราทั้งหมดก็ถูกโกงตลอดมาด้วยกันหมดทุกคน.”

บางที, บางคนแย้งขึ้น, บางทีมันอาจจะเป็นการดีถ้าหากว่าคิโน่จะยอมรับเงินหนึ่งพันห้าร้อยเปโซ. นั่นก็เป็นเงินจำนวนมากโขอยู่, มันมากกว่าที่เขาเคยได้เห็นเสียอีก. บางทีคิโน่คงจะเป็นคนโง่ที่ดื้อรั้น. สมมุติว่าถ้าเขาไปยังเมืองหลวงจริง แต่หาคนซื้อไข่มุกไม่ได้ เขาก็จะต้องถูกคนหัวเราะเยาะเอาตลอดไป.

แล้วตอนนี้ล่ะ, อีกหลายต่อหลายคนที่มีความหวาดกลัวพากันเอ่ยขึ้น, ตอนนี้คิโน่ก็ไม่ยอมลงให้พวกพ่อค้า, พวกพ่อค้าเหล่านั้นก็คงไม่ต้องการที่จะติดต่อกับเขาอีกแล้ว. อาจจะเป็นได้ที่ว่าคิโน่ได้ตัดคอตัวเขาเอง เขาทำลายตัวของเขาเองเสียแล้ว.

และคนอื่นๆ พากันพูดว่า, คิโน่เป็นคนกล้าหาญ, เป็นคนดุร้าย, เขาทำถูกแล้ว. จากความห้าวหาญของเขาพวกเราทุกคนอาจจะได้รับผลกำไร. คนเหล่านี้พากันพูด ดังนั้นเนื่องจากเขาเป็นผู้ที่ภูมิใจในตัวของคิโน่.

ภายในกระท่อมของเขาคิโน่นั่งยองๆ อยู่อย่าง

เชื่องซึมบนเสื่อที่เขาปูนอน. เขาฝังไข่มุกไว้ใต้หินที่หลุมเตาไฟในกระท่อมของเขา, เขาจ้องที่ลายของเสื่อที่เขานอนจนกระทั่งลายของเสื่อเข้าไปเต้นระยิบอยู่ในสมองของเขา. เขาได้สูญเสียโลกหนึ่งไปแล้ว และก็ไม่ได้กำไรอะไรจากอีกโลกหนึ่ง. คิโน่รู้สึกกลัว, ตลอดชีวิตของเขา. เขาไม่เคยจากบ้านไปไกลเลย. เขารู้สึกหวาดกลัวคนแปลกหน้า เขารู้สึกหวาดกลัวสถานที่แปลกๆ เขากลัวสัตว์ร้ายแห่งความแปลกประหลาดที่เขาพากันเรียกว่าเมืองหลวง. มันตั้งอยู่ตามน้ำและผ่านไปตามภูเขาระยะทางนับเป็นพันๆ ไมล์ และแต่ละไมล์ที่แปลก และน่าหวาดกลัวก็ล้วนแต่น่าตกใจไปทั้งนั้น. แต่คิโน่ได้สูญสิ้นโลกเก่าของเขาไปแล้ว และเขาจะต้องตะเกียกตะกายไปสู่โลกใหม่. เพราะความฝันอันเกี่ยวกับอนาคตของเขาเป็นจริงและมันจะต้องไม่ถูกทำลายลง, และเขาได้พูดแล้วว่า “ฉันจะไป” และนั่นก็เป็นสิ่งที่จริงแท้ด้วยเหมือนกัน. การตัดสินใจที่จะไปและพูดเช่นนั้นก็เสมือนหนึ่งว่าเขาไปแล้วถึงครึ่งทาง.

วานน่าเฝ้ามองดูเขาอยู่ในขณะที่เขาฝังไข่มุก, หล่อนเฝ้าดูเขาในขณะที่หล่อนอาบน้ำและป้อนอาหารให้โคโยติโต้, และวานน่าทำข้าวโพดทอดสำหรับเป็นอาหารเย็นในวันนั้น.

วาน โทมัสเข้ามานั่งยองๆ ลงข้างๆ คิโน่และยังคงเงียบอยู่เป็นเวลานาน, จนกระทั่งในที่สุดคิโน่ร้องถาม

ความเห็นขึ้นมาว่า, “ฉันจะสามารถทำอย่างไรได้อีก? พวกมันเป็นคนโกง.”

วาน โทมัสพยักหน้าอย่างขรึมๆ. เขาอายุมากกว่า, และคิโน่ก็มองเห็นว่า เขามีความเฉลียวฉลาดเหนือกว่าตัวเขา. “ก็ออกจะรู้ยากอยู่” เขาบอก. “เรารู้ดีว่าเราถูกโกงมาตั้งแต่เกิด จนกระทั่งตาย แม้แต่ค่าโลงศพก็ถูกคิดแพงเกินราคา. แต่เราก็ยังรอดมาได้. แกไม่ยอมพวกพ่อค้าไข่มุก, ระบบต่างๆ ทั้งมวลล่ะ, แล้วก็ยังวิถีทางแห่งชีวิตทั้งหมดอีกล่ะ. ฉันรู้สึกกลัวแทนแกอยู่เหมือนกัน.”

“จะมีอะไรที่ฉันจะต้องกลัว นอกเหนือไปเสียจากการอดตายอีกล่ะ?” คิโน่ถาม.

แต่วาน โทมัส สั่นศีรษะของเขาอย่างช้าๆ. “นั่นเป็นสิ่งที่เราทุกคนจะต้องกลัว. แต่เอาล่ะสมมุติว่าแกคิดถูก สมมุติว่าไข่มุกของแกมีค่ามหาศาล – แกคิดหรือว่าทุกอย่างจะสิ้นสุดลงเพียงแค่นั้น?”

“พี่หมายความว่าอย่างไร?”

“ฉันเองก็ไม่รู้,” วาน โทมัส บอก, “แต่ว่าฉันรู้สึกกลัวแทนแก. แกกำลังเดินไปบนหนทางสายใหม่, แกไม่รู้จักทางเส้นนั้นเลย.”

“ฉันจะไป. ฉันจะไปในเร็วๆ นี้แหละ,” คิโน่บอก.

“ตกลง,” วาน โทมัส ยอม. “นั่นเป็นเรื่องที่แกต้องทำ. แต่ฉันก็ยังอดสงสัยอยู่ไม่ได้ว่า แกจะได้พบข้อแตกต่าง

อะไรบ้างในเมืองหลวง? ที่นี่, แกมีเพื่อนมากมายแล้วก็ยังมีฉันอีกคนหนึ่ง, ซึ่งเป็นพี่ชายของแก. ส่วนที่นั่น, แกจะไม่มีใครเลยสักคนเดียว."

"ฉันทำยังไงได้?" คิโน่ร้องขึ้นมา. "ที่นี่มีแต่ความแค้นเคืองซึ่งฝังลึกอยู่ภายใน. ลูกชายของฉันควรจะมีโอกาสบ้าง, นั่นเป็นสิ่งที่พวกเขาพากันต่อต้าน. เพื่อนๆ ของฉันจะช่วยป้องกันฉันได้."

"ตราบเท่าที่พวกเขายังไม่ตกอยู่ในอันตรายหรือว่าเขายังไม่ได้รับความลำบากจากมันเท่านั้นแหละ," วาน โทมัส บอกพร้อมกับลุกขึ้นและพูดต่อไปว่า, "ขอให้พระผู้เป็นเจ้าจงคุ้มครองแก."

คิโน่ตอบว่า, "ขอให้พระผู้เป็นเจ้าคุ้มครองพี่ด้วย," เขาพูดโดยไม่เงยหน้าขึ้น, เพราะคำพูดเหล่านั้นมันมีความเยือกเย็นอันแสนประหลาดอยู่ในตัวของมันเองอย่างไรพิกลอยู่.

เป็นเวลานานมากทีเดียวภายหลังจากที่ วาน โทมัส ได้กลับไปแล้ว และคิโน่ยังคงนั่งซึมอยู่บนเสื่อปูนอนของเขา. ความเซื่องซึมเข้าครอบคลุมตัวเขาเสียแล้ว, พร้อมกับความหมดหวังนิดหน่อย. ทางทุกสายดูเหมือนจะตันไปหมดสำหรับเขา. ภายในสมองของเขา เขาได้ยินแต่เสียงดนตรีอันดำสนิทของศัตรูเท่านั้นเอง. ความรู้สึกของเขาพลุ่งพล่านร้อนรน, แต่จิตใจของเขาหวนกลับไป

ยังความสัมพันธ์อันลึกซึ้งกับทุกสิ่งทุกอย่าง, นึกถึงของกำนัลซึ่งเขาได้รับจากพรรคพวกของเขา. เขาได้ยินเสียงอันแผ่วเบาซึ่งเกิดขึ้นทุกอย่างในยามราตรีที่กำลังรวมตัวกันเข้ามา, เสียงพวกนกที่เข้ารังแล้วละเมอออกมา, เสียงแสดงความรักของพวกแมว, เสียงระลอกคลื่นน้อยๆ ที่ซัดสาดเข้ามาและลดไปจากชายหาด, และเสียงหวีดหวิวทั่วๆ ไปในระยะไกล, และเขาสามารถได้กลิ่นอันฉุนเฉียวของสาหร่ายที่ค้างอยู่ตามชายหาดหลังจากที่กระแสน้ำลดลง. แสงสว่างวอบแวบของไฟที่ลุกติดกิ่งไม้ทำให้ลวดลายของเสื่อปูนอนของเขากระโดดโลดเต้นออกมาอยู่ต่อหน้า ทำให้เขาจ้องมองดูมันราวกับว่ากำลังถูกสะกดจิต.

วานน่าจ้องมองดูเขาอยู่อย่างกังวลใจ, แต่หล่อนรู้ใจเขาดีและหล่อนรู้ว่าหล่อนจะสามารถช่วยเขาได้เป็นอย่างมากและดีที่สุดโดยการอยู่เงียบๆ ใกล้ๆ ตัวเขา. และแม้แต่หล่อนเองก็ได้ยินเสียงดนตรีแห่งปีศาจร้ายเหมือนกัน. หล่อนต่อสู้กับมัน, หล่อนกำลังร้องเพลงเบาๆ สำเนียงเพลงอันเสนาะเพราะพริ้งของเพลงแห่งครอบครัว หล่อนอุ้มโคโยติโต้ไว้ในวงแขนและร้องเพลงกล่อมเขาเพื่อป้องกันและให้ปีศาจร้ายหนีไป, น้ำเสียงของหล่อนห้าวหาญต่อต้านการคุกคามของดนตรีอันดำมืดนั้น.

คิโน่ไม่ได้เคลื่อนไหวหรือร้องขออาหารเย็นของเขา หล่อนรู้ดีว่าเขาจะร้องขอเมื่อเขาต้องการมัน. ตาของเขา

ลืมโพลงเหมือนถูกสะกด, เขารู้สึกถึงความระมัดระวังและการจ้องมองของภูตผีปีศาจภายนอกกระท่อม, เขาสามารถสัมผัสเจ้าสิ่งที่กำลังคืบคลานอยู่ในความมืดและกำลังคอยเขาอยู่เพื่อให้เขาออกไปสู่ความมืดด้วยความรู้สึกของเขา. มันเป็นเงาสีดำน่ากลัว, ยิ่งกว่านั้นมันยังร้องเรียกเขา มันคุกคามและท้าทายเขา. เขาล้วงมือขวาเข้าไปในเสื้อจับมีดของเขาเอาไว้. นัยน์ตาของเขาเบิกกว้าง. เขายืนขึ้นและเดินตรงไปที่ประตู.

วานน่าตั้งใจจะห้ามเขาไว้, หล่อนยกมือขึ้นห้ามเขา, ริมฝีปากของหล่อนอ้าขึ้นด้วยความตกใจ. เป็นเวลาครู่ใหญ่ทีเดียวที่คิโน่ยืนมองออกไปในความมืดและแล้วเขาก็ก้าวออกไปข้างนอก, วานน่าได้ยินเสียงวิ่งเบาๆ, เสียงการต่อสู้และเสียงหายใจฟืดฟาด, เสียงกระหน่ำของไม้. หล่อนตัวแข็งด้วยความตกใจอยู่ครู่หนึ่ง, และแล้วหล่อนก็แสยะริมฝีปากดูราวเป็นปากของแมว. หล่อนวางโคโยติโต้ลงบนพื้น หล่อนคว้าหินก้อนหนึ่งขึ้นมาจากเตาไฟและวิ่งออกไปข้างนอก, แต่ทว่าขณะนั้นทุกอย่างสิ้นสุดลงแล้ว คิโน่นอนเหยียดอยู่บนพื้นดิน, พยายามดิ้นรนเพื่อจะลุกขึ้น, และไม่มีใครอยู่ใกล้ๆ กับเขาเลย. มีแต่เงาสีดำและเสียงกระแสคลื่นซึ่งสาดซัดเข้าหาชายหาดและเสียงหวีดหวิวซึ่งอยู่ในระยะไกลๆ เท่านั้นเอง. แต่ทว่าปีศาจร้ายนั้นสิงอยู่ทั่วไป, ซ่อนอยู่เบื้องหลังรั้ว, หมอบ

หลบอยู่ในเงามืดข้างกระท่อม, โบยบินอยู่ในอากาศ.

วานน่าปล่อยก้อนหินให้หล่นลงไปจากมือ, และหล่อนตรงเข้าไปประคองคิโน่ช่วยให้เขาลุกขึ้นยืนแล้วพยุงเขาเข้าไปในกระท่อม. รอยเลือดซึมลงมาจากรอยถลอกและมีรอยแผลลึกเป็นทางยาวที่แก้มข้างหนึ่งของเขาจากใบหูจรดคาง, มันเป็นแผลลึกและเลือดไหลออกมามากและคิโน่มีความรู้สึกเพียงครึ่งๆ กลางๆ เท่านั้น. เขาสลัดศีรษะไปทางโน้นทีทางนี้ที. เสื้อของเขาฉีกขาดและเสื้อผ้าของเขาหลุดลุ่ย. วานน่าให้เขานั่งลงบนเสื่อที่ปูนอนและหล่อนเช็ดเลือดที่เริ่มแห้งกรังจากใบหน้าของเขาด้วยกระโปรงของหล่อน. หล่อนนำเหยือกเหล้าพูลเค่ย์ใบเล็กๆ มาให้เขาดื่ม, ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังคงสลัดศีรษะของเขาเพื่อไล่ความมึนงงออกไป.

“ใคร?” วานน่าถามขึ้น

“ฉันไม่รู้,” คิโน่บอก “ฉันมองไม่เห็น”

ตอนนี้วานน่านำเอาหม้อดินใส่น้ำมาล้างแผลที่ใบหน้าของเขาในขณะที่เขากำลังจ้องมองออกไปข้างหน้าอย่างงงๆ.

“คิโน่, สามีของฉัน,” หล่อนร้อง, และสายตาของเขามองผ่านหล่อนไป. “คิโน่, เธอได้ยินฉันไหม?”

“ฉันได้ยินเธอ,” เขาตอบอย่างเลื่อนลอย.

“คิโน่, ไข่มุกเม็ดนี้เป็นสิ่งเลวร้าย. เราทำลายมัน

เสียเถิดก่อนที่มันจะทำลายเรา. เราเอาหินสองก้อนมากระแทกให้มันแหลกไปเสียเถิด, เรา - เราเอามันไปโยนกลับลงไปในทะเลซึ่งเป็นที่ของมันเสียเถิด. คิโน่, มันเป็นสิ่งเลวร้าย, มันเป็นสิ่งเลวร้าย."

และในขณะที่หล่อนพูดอยู่นั้นแสงเรืองก็กลับเข้ามาสู่ดวงตาของคิโน่จนกระทั่งมันส่งแสงวาวโรจน์อย่างดุร้าย กล้ามเนื้อทุกส่วนตึงเครียดและใจของเขาก็เกรี้ยวกราด.

"ไม่," เขาบอก. "ฉันจะสู้กับเจ้าสิ่งนี้. ฉันจะเอาชนะมันให้ได้. เราจะต้องมีโอกาสของเรา." กำปั้นของเขาฟาดโครมลงไปบนเสื่อปูนอน. "จะไม่มีใครแย่งเอาความโชคดีไปจากเราได้," เขาพูดต่อไป. สายตาของเขาอ่อนโยนลงกว่าเดิม และเขายกมือแตะที่ไหล่ของวานน่าอย่างทะนุถนอม. "เชื่อฉันเถิด" เขาปลอบ "ฉันเป็นลูกผู้ชาย," ใบหน้าของเขาเริ่มฉายแสงแห่งเล่ห์เหลี่ยมออกมา.

"ในตอนเช้าเราจะเอาเรือแคนูของเราไป และเราจะข้ามทะเลข้ามภูเขาไปยังเมืองหลวง, เธอกับฉัน. เราจะต้องไม่ถูกโกง. ฉันเป็นลูกผู้ชาย."

"คิโน่," หล่อนเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงที่ลึกอยู่ในลำคอ, "ฉันกลัว. ผู้ชายอาจจะถูกฆ่าได้. เราเอาไข่มุกโยนกลับลงไปในทะเลเสียเถิด."

“เงียบ,” เขาบอกหล่อนอย่างเหี้ยมเกรียม. “ฉันเป็นลูกผู้ชาย. เงียบ.” และหล่อนก็นิ่งเงียบ, เพราะเสียงของเขาเป็นคำสั่ง. “เรามานอนพักกันสักหน่อยเถอะ,” เขาบอก. “พอแสงของวันใหม่มาถึงเราก็จะเริ่มต้น. เธอไม่กลัวที่จะไปกับฉันใช่ไหม?”

“ไม่หรอก, สามีของฉัน.”

ดวงตาของเขาที่มองไปที่หล่อนนั้นกลับอ่อนโยนและอบอุ่นลงกว่าเดิม, เขาใช้มือแตะแก้มของหล่อนเบาๆ. “เรานอนพักกันสักหน่อยเถิด.” เขาเอ่ยขึ้นในที่สุด.

บทที่ 5

พระจันทร์ยามดึกลอยขึ้นฟ้าก่อนที่เสียงขานขันของพ่อไก่จะแว่วขึ้นเป็นครั้งแรก. คิโน่ลืมตาขึ้นท่ามกลางความมืด. เพราะเขารู้สึกว่ามีเสียงเคลื่อนไหวอยู่ใกล้ๆ กับตัวเขา, แต่เขาไม่ได้ขยับเขยื้อน. เพียงแต่เขาสอดส่ายสายตาค้นหาอะไรอยู่ในความมืดเท่านั้น, และจากแสงสลัวๆ ของดวงจันทร์ซึ่งสาดแสงลอดรอยโหว่ของกระท่อมเข้ามานั้น คิโน่มองเห็นวานน่าลุกขึ้นจากข้างตัวเขาอย่างเงียบๆ. เขาเห็นหล่อนเคลื่อนตรงไปยังเตาไฟ. หล่อนเคลื่อนไปอย่างระมัดระวังอย่างเหลือเกิน จนกระทั่งเขาได้ยินเสียงเบาที่สุดในขณะที่หล่อนเคลื่อนตรงไปยังก้อนหินที่เตาไฟ. และแล้วราวกับเงา หล่อนสืบเท้าอย่างแผ่วเบาตรงไปยังประตู, หล่อนหยุดที่ข้างลังไม้ที่แขวนอยู่

อันเป็นที่ซึ่งโคโยติโต้นอนอยู่ครู่หนึ่ง, และในวินาทีนั้นเอง ภาพของหล่อนก็เป็นเงาสีดำอยู่ที่ประตู, และแล้วหล่อนก็จากไป.

โทสะจริตบังเกิดขึ้นในตัวของคิโน่, เขาลุกขึ้นยืนและตามหล่อนไปอย่างเงียบๆ, เงียบเหมือนกับที่หล่อนจากไป และเขาสามารถได้ยินเสียงฝีเท้าก้าวอย่างรวดเร็วของหล่อนกำลังมุ่งตรงไปยังฝั่งทะเล. เขาสะกดรอยตามหล่อนไปอย่างเงียบๆ, ในสมองของเขาลุกโชติช่วงไปด้วยความโกรธแค้น. หล่อนพรวดพราดออกไปจากละเมาะไม้และสะดุดเข้ากับหินเล็กๆ มุ่งตรงไปยังชายน้ำ, และแล้วหล่อนก็ได้ยินเสียงของเขากำลังตามมา หล่อนจึงออกวิ่ง. แขนของหล่อนตั้งสูงขึ้นอยู่ในท่าเตรียมขว้าง ในขณะที่เขากระโดดพรวดเข้ามาจับแขนของหล่อนไว้ และบิดเพื่อแย่งเอาไข่มุกมาเสียจากหล่อน. เขาตบหน้าหล่อนด้วยมือที่กำแน่น ทำให้หล่อนล้มลงไประหว่างหมู่ก้อนหิน, เขาเตะหล่อนซ้ำเข้าไปที่ชายโครงอีกครั้งหนึ่ง. ภายใต้แสงสลัวๆ เขาสามารถมองเห็นระลอกคลื่นน้อยๆ ซัดสาดขึ้นมาท่วมร่างของหล่อน, ทำให้กระโปรงของหล่อนลอยขึ้นและกลับแนบสนิทเข้ากับขาของหล่อนในขณะที่กระแสคลื่นไหลกลับลงสู่ทะเล.

คิโน่ก้มลงมองดูหล่อนพลางแยกเขี้ยว. เขาทำเสียงขู่ฟ่อๆ ใส่หล่อนราวกับว่าเขาเป็นงู, วานน่าจ้องมองดูเขา

อย่างไม่ตกใจกลัวด้วยสายตาอันเบิกกว้าง, มองดูราวกับแกะซึ่งอยู่ต่อหน้าคนฆ่าสัตว์ หล่อนรู้ว่าเขากำลังตกอยู่ในอารมณ์ของฆาตกร, ทุกอย่างเป็นการถูกต้องแล้ว, หล่อนยอมรับ, และหล่อนจะไม่ขัดขวางหรือขอร้องแต่อย่างใดทั้งสิ้น. และแล้วโทสะก็จางหายไปจากตัวของคิโน่ แต่มีความหมดอาลัยตายอยากเอือมระอา และเบื่อหน่ายเข้ามาแทนที่. เขาเบือนหน้าหนีไปจากหล่อน และเดินขึ้นไปตามชายหาดผ่านไปตามละเมาะไม้. ความรู้สึกของเขาเฉื่อยชาลงเพราะอารมณ์ของเขาเอง.

เขาได้ยินเสียงวิ่งตามมาข้างหลัง, จึงกระชากมีดออกมาและแทงสวบเข้าไปที่ร่างดำๆ ร่างหนึ่ง และเขารู้สึกว่ามีดเข้าไปลึกจนสุดด้าม, และแล้วเขาก็ถูกฟาดเปรี้ยงเข้าถึงกับเข่าทรุด และอีกเปรี้ยงหนึ่งทำให้เขาล้มลงไปนอนแผ่อยู่บนพื้นดิน. มีนิ้วมือซึ่งเต็มไปด้วยความละโมบควานหาอยู่ตามเสื้อผ้าของเขา, มันค้นตามตัวของเขาราวกับจะบ้าคลั่ง, และไข่มุก, ถูกกระแทกให้หล่นไปจากมือของเขา, ลงไปวางส่งแสงระยับอยู่หลังก้อนหินเล็กๆ ก้อนหนึ่งซึ่งอยู่บนทางเดิน. มันส่งแสงเป็นประกายวาวอยู่ท่ามกลางแสงนวลสลัวของดวงจันทร์.

วานน่ากระเสือกกระสนพาร่างของหล่อนขึ้นมาจากหมู่ก้อนหินที่ชายน้ำ. ใบหน้าของหล่อนเจ็บจนชาและที่ชายโครงก็ปวดร้าวไปหมด. หล่นพยุงตัวของหล่อนขึ้น

มานั่งคุกเข่าอยู่ครู่หนึ่ง กระโปรงที่เปียกน้ำแนบสนิทอยู่กับตัวของหล่อน. หล่อนไม่ได้โกรธคิโน่เลย. เขาได้เคยบอกแล้วว่า, “ฉันเป็นลูกผู้ชาย,” และนั่นมันมีความหมายบางอย่างกับวานน่ามาก. มันหมายความว่าเขามีอารมณ์วิปริตและคุณธรรมอยู่ในตัวของเขาครึ่งต่อครึ่ง. มันหมายความว่าคิโน่จะใช้พลังทั้งหมดในร่างของเขาเข้าปะทะกับภูเขาหรือโผนลงสู่ท้องทะเลได้. วานน่า, ด้วยวิญญาณของสตรีเพศ, หล่อนรู้ได้เป็นอย่างดีว่า ภูเขาจะยังคงยืนตระหง่านง้ำอยู่ในขณะที่คนเราจะแหลกสลายลงไป, หล่อนรู้ดีว่าทะเลจะยังคงซัดเป็นระลอกอยู่ต่อไปในขณะที่คนเราจะจมหายลงไป, ถึงกระนั้นสิ่งเหล่านี้ยังทำให้เขาเป็นลูกผู้ชาย. ลูกผู้ชายซึ่งครึ่งหนึ่งเต็มไปด้วยอาการวิปริตและอีกครึ่งหนึ่งราวกับว่าเขาเป็นเทพเจ้า. และวานน่าเองก็ต้องการผู้ชายสักคนหนึ่ง. หล่อนจะมีชีวิตอยู่ไม่ได้โดยปราศจากผู้ชายสักคนหนึ่ง. แม้ว่าหล่อนออกจะงุนงงอยู่ในข้อแตกต่างเหล่านี้ระหว่างความเป็นผู้ชายและผู้หญิงอยู่ก็ตาม, หล่อนรู้จักพวกเขา หล่อนยอมรับพวกเขาและหล่อนก็ยังต้องการพวกเขาอยู่. แน่นอนที่ว่าหล่อนจะต้องทำตามเขา, ไม่มีปัญหาอะไรที่จะต้องถามกันอีกในเรื่องนี้ บางครั้งคุณสมบัติของผู้หญิง, เหตุผล, ความรอบคอบ. และสัญชาตญาณในการปกปักรักษา, จะมีอยู่ในท่าทีของคิโน่และเขาก็รักษาเอามันไว้ได้ทั้งหมดเสีย

ด้วย หล่อนตะเกียกตะกายลุกขึ้นยืนอย่างเต็มไปด้วยความเจ็บปวดรวดร้าว, หล่อนเอื้อมอุ้งมือลงไปในกระแสคลื่นน้อยๆ และชำระล้างรอยบาดแผลที่ใบหน้าของหล่อนด้วยน้ำทะเลอันแสนเค็มจนทำให้รู้สึกแสบไปหมด, และแล้วหล่อนก็โซซัดโซเซตามหลังคิโน่ขึ้นไปตามชายหาด.

กลุ่มเมฆซึ่งมีเกล็ดเป็นปุยกำลังลอยเคลื่อนอยู่บนท้องฟ้าจากทิศใต้. ดวงจันทร์สีนวลสลัวผลุบๆ โผล่ๆ อยู่ในระหว่างหมู่เมฆ จนกระทั่งทำให้วานน่าต้องเดินอยู่ในความมืดอยู่ครู่หนึ่งและอีกครั้งหนึ่งต่อมาก็เดินอยู่ในแสงสว่างสลับกันไป. หลังของหล่อนโค้งงอจากความเจ็บปวดศีรษะตก หล่อนเข้าไปในแนวละเมาะไม้ในขณะที่พระจันทร์ถูกเมฆบัง, และเมื่อพระจันทร์สาดแสงลงมาหล่อนก็มองเห็นแสงเป็นประกายวูบวาบของไข่มุกยักษ์ข้างก้อนหินบนทางเดิน. หล่อนทรุดตัวลงคุกเข่าแล้วหยิบเอามันขึ้นมา, และพระจันทร์ผ่านเข้าไปในความมืดของหมู่เมฆอีกครั้งหนึ่ง. วานน่ายังคงนั่งคุกเข่าอยู่เช่นนั้น ในขณะที่หล่อนกำลังพิจารณาอย่างครุ่นคิดว่าควรจะกลับไปยังทะเลเพื่อทำงานของหล่อนให้เป็นที่เรียบร้อยตามที่ได้ตั้งใจไว้หรือไม่, และในขณะที่หล่อนครุ่นคิดอยู่นั้น, พระจันทร์ก็สาดแสงลงมาอีก, และหล่อนมองเห็นร่างดำๆ สองร่างกำลังนอนเหยียดอยู่บนพื้นถัดออกไปทางเบื้องหน้า

ของหล่อน. หล่อนกระโจนพรวดไปข้างหน้าและเห็นว่า ร่างหนึ่งนั้นคือคิโน่ และอีกร่างหนึ่งนั้นเป็นคนแปลกหน้า มีเลือดสีเข้มเป็นประกายกำลังไหลออกมาจากลำคอของเขา.

คิโน่เคลื่อนไหวไปมาอย่างช้าๆ, แขนเขาขยับไปมาคล้ายกับแขนขาของตัวแมลงที่ถูกบดขยี้เสียจนแหลกเหลว, และมีเสียงคำรามออกมาจากปากของเขา. ตอนนี้, ชั่วขณะหนึ่ง, วานน่าก็รู้ได้ทันทีว่าชีวิตดั้งเดิมได้จากไปแล้วอย่างไม่มีวันกลับมา. ร่างคนตายซึ่งอยู่บนทางเดินและมีดซึ่งมีใบสีเข้มของคิโน่ซึ่งวางอยู่ข้างคนตาย, ทำให้หล่อนเกิดสำนึกเช่นนั้นขึ้นมา. ตลอดเวลาวานน่าได้พยายามที่จะจัดการบางอย่างเพื่อความสงบสุขดั้งเดิมจะได้คงอยู่ ก่อนที่ไข่มุกเม็ดนั้นจะเข้ามาพัวพัน. แต่เวลานี้มันได้จากไปเสียแล้ว, และไม่มีทางเลยที่จะนำเอามันกลับคืนมา. และจากการที่รู้เช่นนี้, หล่อนก็สลัดเอาความหลังทิ้งไปเสียโดยทันที. ไม่มีอะไรที่จะทำอีกแล้วนอกจากจะต้องหาความปลอดภัยให้กับทุกคนในครอบครัวของหล่อน.

ขณะนี้ความเจ็บปวดในตัวของหล่อนหายไปราวกับปลิดทิ้ง, แม้ว่าตัวหล่อนเองจะเชื่องช้า แต่ทว่าหล่อนก็ลากเอาร่างของคนตายจากทางเดินเข้าไปซ่อนไว้ในพุ่มไม้ได้อย่างรวดเร็ว. เสร็จแล้วหล่อนก็ตรงไปที่คิโน่เช็ดหน้าเขาด้วยกระโปรงที่เปียกของหล่อน. เขาเริ่มรู้สึก

ตัวพร้อมกับส่งเสียงคร่างออกมา.

“พวกมันเอาไข่มุกไปเสียแล้ว, ฉันทำมันหายไปเสียแล้ว. ทุกอย่างหมดสิ้นจบลงแล้ว.” เขาบอก “ไข่มุกหายไปเสียแล้ว”

วานน่าปลอบให้เขานิ่งราวกับว่าหล่อนกำลังปลอบโยนเด็กน้อยผู้กำลังไม่สบาย. “นิ่งเสียเถอะ,” หล่อนบอก “นี่ยังไงเล่าไข่มุกของเธอ. ฉันพบมันที่ทางเดิน. เธอได้ยินฉันหรือยังตอนนี้น่ะ? นี่ยังไงล่ะไข่มุกของเธอ เข้าใจไหม? เธอฆ่าชายคนหนึ่งตาย เราต้องไปเสียจากที่นี่. พวกเขาจะมาตามหาเรา, เธอเข้าใจหรือยัง? เราจะต้องไปเสียก่อนที่วันใหม่จะเริ่ม”

“ฉันถูกลอบทำร้าย” คิโน่พูดอย่างไม่สบายใจ. “ฉันแทงมันเพื่อป้องกันตัว.”

“เธอจำเมื่อวานนี้ได้หรือเปล่า?” วานน่าถามขึ้น. “เธอคิดว่านั่นเป็นเรื่องสำคัญหรือ? เธอจำผู้คนในเมืองได้ไหม? เธอคิดหรือว่าคำอธิบายของเธอจะช่วยตัวเธอเอาไว้ได้?”

คิโน่สูดลมหายใจเข้าปอดอย่างเต็มที่ และพยายามต่อสู้กับความอ่อนเพลีย. “มันช่วยอะไรไม่ได้,” เขาบอก. “เธอคิดถูกแล้ว.” จิตใจของเขาเริ่มเข้มแข็งขึ้น เขากลับเป็นลูกผู้ชายอีกครั้งหนึ่ง.

“ไปที่กระท่อมของเราอุ้มโคโยติโต้มา,” เขาบอก,

“แล้วก็เอาข้าวโพดที่มีอยู่ทั้งหมดมาด้วย. ฉันจะลากเรือแคนูลงไปในน้ำแล้วเราก็จะไปกัน.”

เขาหยิบมีดแล้วก็เดินจากหล่อนไป, เขาเดินโซซัดโซเซไปที่เรือแคนูของเขา. และเมื่อแสงจันทร์ส่องลงมาอีกครั้งหนึ่งเขาก็มองเห็นรูกว้างใหญ่ที่ท้องเรือแคนูและแล้วความโกรธจัดก็บังเกิดขึ้น แต่ทว่ามันก็ให้พลังใจแก่เขาไปพร้อมๆ กันด้วย. ขณะนี้ความมืดมิดกำลังเข้าครอบคลุมครอบครัวของเขาแล้ว, ขณะนี้เสียงดนตรีแห่งปีศาจร้ายอื้ออึงอยู่ในราตรีทั่วไป, กระหึ่มก้องไปทั่วหมู่ต้นโกงกางกรีดร้องอยู่ในเกลียวคลื่นที่สาดซัดเข้ามา. เรือแคนูของปู่ของเขา, เคยได้รับการยาแล้วยาอีก, แล้วมาเกิดเป็นรูขรุขระขึ้น. นี่มันแสนจะร้ายกาจเกินกว่าที่จะคิดถึงทีเดียว การฆ่าคนสักคนหนึ่งนั้นยังไม่ร้ายเท่ากับการทำลายเรือลำหนึ่ง. เพราะเรือออกลูกออกหลานไม่ได้, และเรือก็ยังป้องกันตัวของมันเองไม่ได้. เรือมีรอยรั่วแล้วนั้นเยียวยาไม่ได้เลยเสียด้วย. มีความเศร้าใจและเสียใจแฝงอยู่ในความโกรธแค้นของคิโน่, แต่เจ้าสิ่งสุดท้ายนี้มันทำให้เขาดิ้นไม่หลุด เกินกว่าที่จะคิดเลิกล้มเสียแล้ว. ขณะนี้เขาได้กลายเป็นสัตว์ร้ายไปเสียแล้ว, ในการซ่อนตัว ในการโจมตี, และเขามีชีวิตอยู่เพียงเพื่อปกป้องครอบครัวของเขาเท่านั้น เขาไม่รู้สึกถึงความเจ็บปวดที่ศีรษะของเขา. เขาวิ่งโลดขึ้นไปตามชายหาด, ผ่านไปตามแนวละเมาะไม้ตรงไปยัง

กระท่อมของเขา, และมันไม่ได้เกิดขึ้นในสมองของเขาเลย ในอันที่เขาจะคิดเอาเรือแคนูของเพื่อนสักลำหนึ่งไป. เจ้าความคิดเช่นนี้ไม่เคยผ่านเข้ามาในสมองของเขาแม้แต่สักครั้งเดียว, และยิ่งกว่านั้นเขาไม่เคยเลยในการที่จะคิดทำลายเรือแม้เพียงลำเดียว.

เสียงพ่อไก่ส่งเสียงขานขันขึ้นมาแล้ว และยามเช้าก็อยู่ไม่ไกลนัก. ควันของไฟแห่งแรกได้ลอยตัวออกมาจากฝากระท่อมหลายหลังด้วยกัน, และกลิ่นแรกของข้าวโพดก็ล่องลอยอยู่ในอากาศ, ฝูงนกยามเช้าพากันโผผินบินไปมาอยู่ตามหมู่พุ่มไม้แล้ว, ดวงจันทร์แสงเรื่อๆ เริ่มจางแสงของมันลงทุกที หมู่เมฆเป็นก้อนหนาทึบลอยอยู่เหนือฟ้าทางทิศใต้. ลมพัดอย่างสดชื่นผ่านไปทางปากอ่าว, เป็นกระแสลมที่แปรปรวนไม่หยุดหย่อน ภายในสายลมนั้นเต็มไปด้วยกลิ่นอายแห่งพายุซึ่งคละเคล้าอยู่ในตัวของมัน, อากาศเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ไม่ดีนัก.

คิโน่, กำลังรีบร้อนมุ่งตรงไปยังกระท่อมของเขา. เขารู้สึกมีกำลังใจขึ้นมาอย่างกะทันหัน ขณะนี้เขาไม่สับสนอีกแล้ว, เพราะมีเพียงสิ่งเดียวเท่านั้นที่จะต้องทำ, คิโน่ล้วงมือเข้าไปยังไข่มุกยักษ์ซึ่งอยู่ภายในเสื้อเป็นสิ่งแรก และก็เลื่อนมือของเขาลงไปจับมีดซึ่งแขวนเอาไว้ในเสื้อ.

เขาได้เห็นแสงไฟอันโชติช่วงอยู่ถัดไปทางเบื้องหน้าของเขา, และแล้วโดยไม่หยุดเลย แสงไฟก็พุ่งสูงขึ้นไป

ในความมืดพร้อมกับเสียงปะทุและคำรามอย่างกึกก้อง, แสงไฟสูงโพลงสาดไปยังทางเดิน. คิโน่ออกวิ่งทันที มันเป็นกระท่อมของเขานั่นเอง, เขารู้. และเขาสามารถรู้ด้วยว่ากระท่อมหลังนี้จะถูกเผาไหม้ทลายลงไปได้ในเวลาเพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น. และในขณะที่เขากำลังวิ่งอยู่นั้น ร่างๆ หนึ่งก็วิ่งเตลิดสวนทางกับเขาเข้ามา - วานน่า, พร้อมด้วยโคโยติโต้ในวงแขนของหล่อน และผ้าพาดไหล่ของคิโน่ถูกหล่อนกำเอาไว้แน่นในมือข้างหนึ่งของหล่อน, เจ้าหนูน้อยส่งเสียงร้องครางออกมาด้วยความตกใจ, ดวงตาของวานน่าเบิกโพลงเต็มไปด้วยความหวาดกลัว, คิโน่สามารถมองเห็นว่ากระท่อมหายไปแล้ว, และเขาไม่ได้เอ่ยปากถามวานน่า. เขารู้, แต่หล่อนบอกเขาว่า, “กระท่อมถูกรื้อกระจุยตามพื้นถูกขุดคุ้ยไปทั่ว - แม้แต่ลังไม้ของลูกก็กลิ้งลงมา, และขณะที่ฉันมองดูอยู่พวกมันก็จุดไฟเผาที่ข้างนอก.”

แสงอันร้อนแรงของไฟซึ่งกำลังเผาผลาญกระท่อมอยู่สาดเข้าไปที่ใบหน้าของคิโน่อย่างเต็มที่ “ใคร?” เขาถามขึ้น.

“ฉันไม่รู้,” หล่อนตอบ. “มันดำมืดมิดไปหมด.”

ตอนนี้พวกเพื่อนบ้านพากันถลันออกมาจากกระท่อมของพวกเขา, พวกเขาพากันเฝ้ามองดูประกายไฟที่ตกลงมาและใช้เท้ากระทืบประกายไฟเหล่านั้นเพื่อ

รักษากระท่อมของพวกเขาเองให้ปลอดภัย. คิโน่บังเกิดอาการหวาดกลัวขึ้นมาอย่างกะทันหัน แสงสว่างทำให้เขารู้สึกหวาดกลัว. เขาจำชายคนที่นอนตายอยู่ข้างพุ่มไม้บนทางเดินได้, และเขาจับมือของวานน่าและดึงหล่อนเข้ามาในเงาของกระท่อมให้ห่างไปเสียจากแสงสว่าง, เพราะแสงสว่างเป็นอันตรายต่อเขา. เขาหยุดพิจารณาอยู่ครู่หนึ่งแล้วเขาก็เดินไปตามเงาของกระท่อมจนกระทั่งเขามาถึงกระท่อมของวาน โทมัส, พี่ชายของเขา และเขาแอบเข้าไปในประตูพร้อมกับดึงวานน่าตามหลังเขาเข้าไปด้วย จากภายนอกเขาสามารถได้ยินเสียงเด็กร้องเสียงหลงและเสียงตะโกนของพวกเพื่อนบ้าน, เพราะว่าบรรดาเพื่อนฝูงของเขาต่างพากันคิดว่าเขาอาจจะติดอยู่ในกระท่อมซึ่งกำลังถูกไฟโหมอยู่.

กระท่อมของ วาน โทมัส เกือบจะคล้ายกับกระท่อมของคิโน่, กระท่อมพวกนี้ทั้งหมดคล้ายคลึงกัน, มีรอยโหว่เป็นทางของแสงและอากาศ, จนกระทั่งวานน่าและคิโน่, ซึ่งกำลังนั่งอยู่ที่มุมหนึ่งในกระท่อมของพี่ชายของเขา, สามารถมองเห็นเปลวไฟโชติช่วงได้จากรอยโหว่ตามฝากระท่อม. ทั้งสองคนเห็นเปลวไฟที่พุ่งขึ้นสูงอย่างดุร้าย ทั้งสองมองเห็นหลังคาพังโครมลงไปแล้วไฟก็สงบลงอย่างรวดเร็วราวกับไฟที่ติดฟืนชิ้นเล็กๆ ซึ่งมอดดับลงฉะนั้น. เขาได้ยินเสียงร้องเตือนของบรรดาเพื่อนๆ ของเขา,

เสียงตะโกน, เสียงร้องแหลมบาดหัวใจของ อโพโลเนีย, ภรรยาของวาน โทมัส. หล่อน, ผู้ซึ่งเป็นญาติผู้หญิงที่ใกล้ชิดที่สุดคนหนึ่ง, เต็มไปด้วยความเศร้าโศกในการตายของครอบครัวของคิโน่.

อโพโลเนียเพิ่งจะนึกได้ว่าหล่อนคลุมผมด้วยผ้าคลุมผมผืนที่ดีที่สุดเป็นที่สองรองลงมา หล่อนจึงรีบวิ่งกลับไปที่กระท่อมของหล่อนเพื่อไปเปลี่ยนผ้าผืนที่ใหม่และดีของหล่อนเอามา ในขณะที่หล่อนกำลังคุ้ยในหีบข้างฝาจนกระจุยกระจายอยู่นั้น, เสียงของคิโน่ก็พูดออกมาอย่างเบาๆ ว่า, “อโพโลเนีย, อย่าร้องเอะอะออกมานะ เราไม่ได้เป็นอันตรายอะไรหรอก.”

“เธอมาที่นี่กันได้อย่างไรนี่?” หล่อนร้องถาม.

“อย่าเพิ่งถามอะไรเลย.” เขาบอก. “ไปหาวาน โทมัสเดี๋ยวนี้และพาเขามาที่นี่อย่าได้บอกคนอื่นแม้แต่คนเดียว. นี่เป็นเรื่องสำคัญสำหรับเรามาก, อโพโลเนีย.”

หล่อนหยุดค้นของ, มือทั้งสองเปะปะอยู่ข้างหน้าของหล่อนเอง, และแล้ว, “ตกลง, น้องเขยของฉัน,” หล่อนบอก.

ในเวลาเพียงไม่นานนัก วาน โทมัส ก็กลับมาพร้อมกับหล่อน. เขาจุดเทียนขึ้นแล้วก็มาหาคนทั้งสองซึ่งกำลังหมอบหลบอยู่ที่มุมห้อง, และเขาพูดขึ้นว่า “อโพโลเนีย, เฝ้าประตูไว้, และอย่ายอมให้ใครเข้ามาเป็นอันขาด,”

วาน โทมัส ถือว่าเขาอายุมากกว่าจึงสั่งอย่างถืออำนาจ. “เอาล่ะ, น้องชายของฉัน,” เขาหันไปพูดกับคิโน่.

“ฉันถูกลอบทำร้ายท่ามกลางความมืด,” คิโน่เล่าให้ฟัง. “และในการต่อสู้นั้นฉันฆ่าผู้ชายคนหนึ่งตาย”

“ใครล่ะ?” วาน โทมัส ร้องถามอย่างรวดเร็ว.

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน. มันมืดทั่วไปหมด - มันมืดไปหมดและร่างของมันก็มืดๆ ดำๆ”

“เป็นเพราะไอ้ไข่มุกนั่นแหละ,” วาน โทมัสบอก. “มีปีศาจร้ายอยู่ในไข่มุกนี้. แกควรจะขายมัน เพื่อจะได้พ้นไปเสียจากเจ้าปีศาจร้าย. บางทีแกอาจจะยังสามารถขายมันได้ แล้วก็ซื้อเอาความสงบสุขเพื่อตัวของแกเองกลับคืนมา.”

คิโน่เอ่ยขึ้นว่า, “โอ...พี่ชายของฉัน, ฉันได้รับการสบประมาทอย่างมากมาย มันฝังลึกลงไปมากกว่าชีวิตของฉันเองเสียอีก. เพราะว่าบนชายหาดนั้นเรือแคนูของฉันก็ถูกทำลาย, กระท่อมของฉันก็ถูกเผา ในพุ่มไม้แห่งนั้นก็มีร่างของคนตายนอนอยู่. ทางหนีทุกทางถูกตัดหมดแล้ว. พี่ต้องซ่อนเราเอาไว้. พี่ชายของฉัน.”

แล้วคิโน่ก็จ้องมองดูอย่างใกล้ชิด, เขาได้มองเห็นความกังวลอย่างมากจากดวงตาของพี่ชายของเขา และเขารีบพูดตัดบทดักคอขึ้นมาก่อนที่จะได้รับการปฏิเสธว่า “ไม่นานนักหรอก,” เขาพูดอย่างรวดเร็ว. “จนกว่าวันนี้

จะผ่านไปและพรุ่งนี้มาถึงเท่านั้นแหละ. แล้วเราก็จะพากันไป."

"ฉันจะซ่อนแกเอาไว้," วาน โทมัส บอก.

"ฉันไม่ต้องการนำเอาอันตรายมาให้พี่หรอก," คิโน่บอก. "ฉันรู้ดีว่าฉันมันก็เหมือนโรคเรื้อนนั่นแหละ, ฉันจะไปคืนนี้แหละ พี่จะได้ปลอดภัย."

"ฉันจะป้องกันแกเอง," วาน โทมัส พูดขึ้นบ้าง, แล้วเขาก็ส่งเสียงเรียกภรรยา. "อโพโลเนียปิดประตูเสีย. อย่าได้ไปกระซิบกระซาบให้ใครรู้ล่ะว่าคิโน่อยู่ที่นี่."

พวกเขานั่งเงียบกันอยู่ทั้งวันในความมืดภายในกระท่อม, และทุกคนได้ยินเสียงเพื่อนบ้านพูดคุยกันถึงพวกเขา. ด้วยการมองผ่านรอยโหว่ของฝากระท่อม พวกเขาสามารถจะมองเห็นบรรดาเพื่อนบ้านของเขาพากันคุ้ยเขี่ยกองขี้เถ้าเพื่อค้นหากระดูก. ขณะที่คุดคู้ซ่อนตัวอยู่ในกระท่อมของวาน โทมัสนั้น พวกเขาได้ยินเสียงเอะอะตกใจจนแทบสิ้นสติของพวกเพื่อนบ้านเมื่อพวกเขาได้รับข่าวเรื่องเรือที่ถูกทำให้ทะลุ. วาน โทมัส จึงออกไปปะปนกับพวกเพื่อนบ้านที่ข้างนอกเพื่อหันเหความสงสัยของพวกเขาเหล่านั้น เขาอ้างทฤษฎีและความคิดของเขาให้เพื่อนบ้านฟังว่าอะไรได้เกิดขึ้นกับคิโน่ วานน่า และหนูน้อย. เขาพูดกับเพื่อนบ้านคนหนึ่งว่า "ฉันคิดว่าพวกเขาพากันไปทางใต้ตามชายทะเล เพื่อจะได้หนีไปเสียให้พ้นจาก

เจ้าปีศาจร้ายที่คุกคามพวกเขาอยู่." และกับคนอื่นๆ เขาบอกว่า "คิโน่คงไม่ยอมห่างทะเลแน่. บางทีเขาอาจจะหาเรือลำอื่นสักลำหนึ่งก็ได้." และเขายังบอกอีกว่า, "อโพโลเนียเสียใจมากจนเกิดไม่สบายไปเสียแล้ว."

และภายในวันนั้นลมพัดแรงขึ้น สายลมพัดกระหน่ำเข้ามาภายในอ่าว และพัดเอาสาหร่ายทะเลซึ่งติดอยู่ตามชายหาดทะเลปลิวว่อน, เสียงลมพัดผ่านกระท่อมดังหวีดหวิว ไม่มีเรือลำใดเลยที่จะปลอดภัยหากจะออกสู่ท้องทะเล ดังนั้น วาน โทมัส จึงบอกบรรดาเพื่อนบ้านของเขาว่า, "คิโน่ไปแล้ว. ถ้าหากเขาไปทางทะเล, ตอนนี้ก็เชื่อได้เลยทีเดียวว่าเขาได้จมน้ำตายไปแล้ว." และภายหลังจากการแวะเวียนไปตามกระท่อมของเพื่อนบ้านแต่ละครั้งแล้ว วาน โทมัส ก็กลับมาพร้อมกับของบางอย่างที่ได้หยิบยืมเอามา. เขานำเอาถุงฟางถักเล็กๆ ใบหนึ่งซึ่งบรรจุถั่วแดงเอาไว้มา และเขานำเอาข้าวมาหนึ่งกระชุเล็ก. เขาขอยืมเอาพริกไทยแห้งมาถ้วยหนึ่ง พร้อมกับเกลืออีกก้อนหนึ่ง, และเขายังได้นำเอามีดสำหรับทำงานเล่มยาว, ยาวสิบแปดนิ้วและหนักอึ้งมาด้วย มันเหมือนกับขวานเล็กๆ, เป็นเครื่องมือหรือเป็นอาวุธก็ได้และเมื่อคิโน่มองเห็นมันนัยน์ตาของเขาก็ส่งประกายออกมา, เขารู้สึกชอบใบมีดมากจนต้องใช้หัวแม่มือของเขาลองสัมผัสเข้ากับคมของมันดู.

ลมพัดจัดส่งเสียงหวีดหวิวไปทั่วทั้งอ่าว กระแสลมทำให้น้ำทะเลกลายเป็นสีขาว. หมู่ต้นโกงกางเอนลู่ไปตามลมมองดูราวกับฝูงวัวที่ตื่นตระหนกตกใจ, ละอองทรายลอยขึ้นจากพื้นขึ้นไปปลิวปนกับกลุ่มเมฆอันหนาทึบ ซึ่งลอยอยู่เหนือท้องทะเล. กระแสลมพัดพาเอาเมฆลอยไปจนท้องฟ้าโปร่งใส และยังพัดเอาทรายขึ้นไปปลิวว่อนอยู่ในอากาศทำให้มองดูราวกับหิมะ.

และเมื่อเวลาเย็นใกล้เข้ามา วาน โทมัส ก็ได้พูดคุยกับน้องชายของเขาอย่างยืดยาว. “แกจะไปไหน?”

“ไปทางเหนือ,” คิโน่บอก. “ฉันเคยได้ยินมาว่ามีเมืองอยู่หลายแห่งทางทิศเหนือ,”

“จงเลี่ยงให้ห่างจากฝั่งทะเล,” วาน โทมัส บอก. “พวกเขากำลังรวบรวมกันเพื่อออกค้นหาแกตามชายฝั่งทะเล พวกผู้คนในเมืองก็คงพากันเที่ยวตามหาแก. ไข่มุกยังอยู่กับแกหรือเปล่า?”

“ยังอยู่,” คิโน่บอก “และฉันจะเก็บมันไว้. ฉันอาจจะให้เป็นของขวัญเสียก็ได้, แต่ตอนนี้มันเป็นตัวโชคร้ายของฉัน มันเป็นชีวิตของฉัน ฉันจะรักษามันเอาไว้ก่อน.” ดาวตาของเขาแข็งกร้าว โหดเหี้ยมและขมขื่น.

โคโยติโต้ส่งเสียงคร่างหงิงๆ ขึ้นมา วานน่าจึงพึมพำคาถาขึ้นมาเพื่อทำให้เขาเงียบเสียงลง

“ลมพัดจัดดี,” วาน โทมัส บอก “จะไม่มีรอยเท้า

หลงเหลืออยู่,”

พวกเขาพากันจากไปอย่างเงียบๆ ท่ามกลางความมืดมิดก่อนที่พระจันทร์จะโคจรขึ้นสู่ท้องฟ้า. ทั้งครอบครัวยืนรวมกลุ่มกันอยู่ในกระท่อมของ วาน โทมัส. วานน่าสะพายโคโยติโต้ไว้บนหลังของหล่อน โดยใช้ผ้าคลุมผมคลุมและโยงเอาไว้, เจ้าหนูน้อยกำลังนอนหลับ, โดยหันแก้มข้างหนึ่งแนบอยู่กับไหล่ของหล่อน. ผ้าคลุมผมคลุมตัวเด็กน้อยไว้อย่างมิดชิด, และอีกปลายหนึ่งนั้นคลุมอยู่เหนือจมูกของวานน่า เพื่อป้องกันหล่อนให้พ้นจากอากาศอันเลวร้ายของยามค่ำคืน. วาน โทมัส สวมกอดน้องชายของเขาเสียจนเหมือนกับว่าจะรัดเขาเอาไว้พลางก็จูบแก้มของเขาทั้งสองข้าง “ขอให้พระผู้เป็นเจ้าจงคุ้มครองแก,” เขาอวยพร, และมันดูราวกับว่ามันเป็นสัญลักษณ์แห่งความตาย. “แกจะไม่ทิ้งไข่มุกของแกใช่ไหม?”

“ไข่มุกเม็ดนี้มันกลายเป็นวิญญาณของฉันไปแล้ว,” คิโน่บอก. “ถ้าหากว่าฉันทิ้งมันก็เท่ากับว่าฉันได้สูญเสียวิญญาณของฉันไป. ขอให้พระผู้เป็นเจ้าจงคุ้มครองพี่ด้วยเช่นเดียวกัน.”

บทที่ 6

ลมพัดกระหน่ำมาอย่างดุเดือด และรุนแรง, มันพัดพาเอาเศษกิ่งไม้เล็กๆ, เม็ดทรายและหินก้อนเล็กๆ มาปะทะกับร่างกายของคนทั้งสอง, วานน่า และคิโน่รวบเสื้อผ้าของเขาให้กระชับกับร่างของเขาทั้งสองให้แน่นขึ้นกว่าเดิม พร้อมทั้งปิดจมูกของเขาเอาไว้ด้วยและแล้วทั้งสองก็พากันเดินออกไปเผชิญโลก. กระแสลมพัดกวาดท้องฟ้าจนสะอาด ปราศจากเมฆหมู่ดาวมองดูแสนจะเยือกเย็นอยู่บนท้องฟ้าสีดำทะมึน ทั้งสองพากันเดินไปอย่างระมัดระวัง, ทั้งสองพยายามเลี่ยงให้ห่างจากกลางใจเมือง, อันเป็นที่ซึ่งคนบางคนออกมานอนหลับอยู่ที่หน้าประตูบ้าน และอาจจะมองเห็นเขาทั้งสองเดินผ่านไปได้. เพราะเมืองทั้งเมืองปิดตัวเองจนสงบเงียบในเวลากลางคืน, และ

ใครคนใดคนหนึ่งก็ตามซึ่งเคลื่อนไหวอยู่ในความมืดก็จะตกเป็นเป้าแห่งการสังเกตได้. คิโน่เดินวนเวียนลัดไปตามชานเมืองรอบนอกและมุ่งหน้าขึ้นสู่เหนือ, สู่ทิศเหนือโดยการนำของหมู่ดาว, และเขาก็ได้พบถนนขรุขระเต็มไปด้วยทรายนำไปสู่ถนนในชนบท ซึ่งเต็มไปด้วยหมู่ละเมาะไม้เตี้ยๆ อย่างหนาแน่น. ถนนซึ่งจะนำไปสู่ยังตัวเมืองโลเรโต้, อันเป็นสถานที่ซึ่งพระแม่เจ้ามารี อันมหัศจรรย์ประดิษฐานอยู่.

คิโน่สามารถรู้สึกได้ว่า ลมพัดเอาทรายขึ้นมาปะทะที่ข้อเท้าของเขาทั้งสองข้าง และเขารู้สึกดีใจ, เพราะเขารู้ว่าจะไม่มีรอยเท้าหลงเหลือทิ้งอยู่ทางเบื้องหลัง. แสงอันน้อยนิดจากหมู่ดาวช่วยให้เขาเห็นถนนแคบๆ ซึ่งผ่านไปตามชนบทที่เต็มไปด้วยละเมาะไม้เตี้ยๆ. และคิโน่สามารถได้ยินเสียงฝีเท้าของวานน่าอยู่ทางข้างหลังเขา. เขาเดินไปอย่างรวดเร็วและอย่างเงียบๆ วานน่าเดินตามมาข้างหลังเขาค่อนข้างเร็วเพื่อที่จะตามให้ทัน.

มีอะไรบางอย่างจากสมัยโบราณได้บังเกิดขึ้นในตัวของคิโน่. เพราะความกลัวความมืดมนและปีศาจร้ายซึ่งพากันสิงอยู่ในยามค่ำคืน, ความร่าเริงเปรมปรีดิ์พากันวิ่งพรูเข้ามาหาเขา บางอย่างนั้นดูราวกับว่าเป็นสัตว์ที่กำลังวิ่งพล่านอยู่ในตัวเขา จนกระทั่งเขาต้องระวังเฝ้าดูตัวของเขาเองซึ่งอาจจะเป็นอันตรายต่อผู้อื่นได้ บางสิ่ง

บางอย่างอันเก่าแก่ ในอดีตกาลเกี่ยวกับชนชาติของเขาได้ผุดขึ้นมามีชีวิตชีวาอยู่ในตัวของเขา. สายลมพัดอยู่ในตัวของเขา. สายลมพัดอยู่ทางเบื้องหลังของเขา และดวงดาวก็นำทางให้เขา, เสียงลมสะบัดโบก และส่งเสียงคราง หวีดหวิวไปตามละเมาะไม้เตี้ยๆ และทั้งครอบครัวก็ยังคงพากันเดินต่อไปอย่างน่าเบื่อหน่าย. ชั่วโมงแล้วชั่วโมงเล่า. ทั้งสองไม่ได้สวนทางหรือได้พบกับใครเลย. และในที่สุด, ทางด้านขวามือของเขาทั้งสองก็ได้เห็นพระจันทร์ข้างแรมโผล่ขึ้นมา, และเมื่อดวงจันทร์ขึ้นมาสูงสายลมก็หยุดนิ่ง, ผืนแผ่นดินสงบเงียบ.

พอมาถึงตอนนี้ ทั้งสองคนก็สามารถจะมองเห็นถนนสายเล็กๆ ทอดตัวอยู่ข้างหน้าของเขา มองเห็นรอยของล้อซึ่งถูกทรายกลบ. เนื่องจากลมสงบลงก็จะทำให้เกิดมีรอยเท้าเหลืออยู่, แต่เขาทั้งสองก็ออกห่างจากเมืองมาเป็นระยะทางไกลมากพอสมควรแล้ว และบางทีรอยเท้าของเขาทั้งสองอาจจะไม่เป็นที่สังเกตก็ได้. คิโน่เดินอย่างระมัดระวังไปตามร่องรอยล้อเกวียน, และวานน่าก็เดินตามโดยทับรอยเท้าเขาไป. รถลากใหญ่ๆ สักคันหนึ่งซึ่งจะเดินทางเข้าไปในเมืองตอนเช้า, สามารถจะลบร่องรอยทุกอย่างเกี่ยวกับการผ่านมาของเขาให้หมดไปได้.

ทั้งสองคนพากันเดินตลอดคืนโดยไม่เคยเปลี่ยนระยะการเดินของแต่ละก้าวเลย. โคโยติโต้ตื่นขึ้นมาครั้ง

หนึ่ง, วานน่าจึงเปลี่ยนให้เขามาอยู่ทางข้างหน้าของหล่อน พลางก็ปลอบประโลมเขาจนเขาหลับไปอีก. ความชั่วร้ายแห่งราตรีวนเวียนอยู่รอบๆ เขาทั้งสอง. เสียงหมาป่าโคโยเต้แห่งทะเลทรายร้องเสียงแหลมราวกับเสียงหัวเราะของคนดังก้องอยู่ในละเมาะไม้, นกเค้าแมวส่งเสียงกรีดร้องและทำเสียงฮือๆ อยู่เหนือศีรษะของเขาทั้งสอง. มีอยู่ครั้งหนึ่งที่สัตว์ใหญ่วิ่งโซเซผ่านไปทำให้ต้นไม้ใบหญ้าที่มันวิ่งผ่านไปเกิดเสียงกราวขึ้นมา คิโน่กำด้ามมีดสำหรับทำงานเล่มใหญ่ไว้แน่นและเขามีความรู้สึกว่ามันจะช่วยป้องกันตัวเขาได้.

เสียงดนตรีแห่งไข่มุกแผดสนั่นอยู่ในสมองของคิโน่, และเสียงอันไพเราะแผ่วๆ ของเพลงแห่งครอบครัวก็ประสานแทรกเข้ามา, เพลงทั้งสองประสานเข้ามากับเสียงของฝีเท้าที่สวมรองเท้าแตะ ในขณะที่กระทบลงไปบนพื้นถนนที่เต็มไปด้วยฝุ่น. ทั้งสองเดินกันตลอดทั้งคืน, และเมื่อแสงแรกของวันใหม่มาถึง คิโน่ก็เสาะหาพุ่มไม้ข้างถนนเพื่อจะนอนพักในระหว่างเวลากลางวัน, เขาได้ที่สำหรับตัวเขาเองที่ใกล้ๆ ถนน, เป็นที่เล็กๆ สะอาดเรียบร้อยซึ่งอาจจะเป็นที่ซึ่งกวางเคยมานอนอยู่แล้วก็ได้, มันเป็นที่ซึ่งมีต้นไม้แห้งเปราะหักง่ายต้นเล็กๆ ตามแนวถนนเป็นเสมือนม่านอันหนาทึบบังเอาไว้. และในขณะที่วานน่านั่งลงเพื่อให้ทารกน้อยดูดนมจากทรวงอกของหล่อนอยู่นั้น.

คิโน่ก็ได้ย้อนกลับไปที่ถนน. เขาหักกิ่งไม้ออกมา และปัดกวาดรอยเท้าซึ่งเขาทั้งสองได้แยกทางออกมาจากถนนอย่างระมัดระวัง. และแล้ว, ภายใต้แสงแรกแห่งวันนั้นเอง เขาก็ได้ยินเสียงเอี๊ยดอ๊าดของเกวียนเล่มหนึ่ง, เขาหมอบคุดคู้ลงข้างถนนและคอยเฝ้าดูเกวียนสองล้ออันหนักอึ้งซึ่งเทียบด้วยวัวหลังโกงคู่หนึ่งซึ่งกำลังผ่านไป. และเมื่อมันผ่านไปจนลับสายตาแล้ว, เขาก็ได้กลับไปที่ถนนและมองดูตามร่องล้อเกวียน และได้พบว่ารอยเท้าทั้งหมดหายไป. และอีกครั้งหนึ่งเขากวาดเกลี่ยร่องรอยของเขาแล้วก็กลับไปหาวานน่า.

หล่อนนำเอาข้าวโพดทอดอันอ่อนนุ่ม ซึ่งอโพโลเนียจัดมาสำหรับเขาทั้งสองออกมาให้เขา. และหลังจากนั้นครู่หนึ่งหล่อนก็หลับไปงีบหนึ่ง แต่คิโน่นั้นนั่งอยู่บนพื้นดินจ้องมองดูที่พื้นเบื้องหน้าของเขา. เขาเฝ้ามองดูฝูงมดซึ่งกำลังเคลื่อนไหว, ขบวนน้อยๆ ของพวกมันขบวนหนึ่งอยู่ใกล้กับเท้าของเขา, เขายื่นเท้าออกไปขวางทางเดินของพวกมันไว้. ดังนั้นขบวนของพวกมดจึงไต่ข้ามเท้าของเขาและเดินไปตามทางของพวกมัน, และคิโน่ยังคงวางเท้าของเขาอยู่ที่นั่นพร้อมกับจ้องมองดูพวกมันเคลื่อนตัวข้ามเท้าของเขาไป.

พระอาทิตย์ขึ้นมาพร้อมกับสาดแสงอันร้อนแรง ตอนนี้ทั้งสองไม่ได้อยู่ใกล้อ่าวอีกแล้ว อากาศแห้งและร้อน

จัดจนกระทั่งต้นไม้ใบหญ้าลั่นเพราะความร้อน และยางไม้ซึ่งมีกลิ่นหอมลอยออกมาจากต้นไม้. และเมื่อวานน่าตื่นขึ้น, เมื่อตอนที่พระอาทิตย์ลอยตัวสูงอยู่ในท้องฟ้านั้น, คิโน่บอกหล่อนถึงสิ่งต่างๆ หลายอย่างที่หล่อนรู้ดีอยู่แล้ว.

"ระวังต้นไม้ชนิดนั้นที่ขึ้นอยู่นั่นนะ," เขาบอกพลางชี้ให้ดู. "อย่าไปแตะต้องมันเข้า, เพราะถ้าเธอไปถูกมันเข้าแล้วมาแตะที่ตา, มันจะทำให้ตาบอด. แล้วก็ต้องระวังต้นไม้ที่มียางไหลเยิ้มออกมา. เห็นไหม, ต้นนั้น ที่โน่นน่ะ, เพราะถ้าหากเธอหักมันเข้าจะมีเลือดสีแดงไหลออกมาจากต้นของมัน, มันเป็นโชคร้าย." หล่อนพยักหน้าและยิ้มให้เขานิดหน่อย, เพราะหล่อนรู้เกี่ยวกับสิ่งนี้อยู่แล้ว.

"พวกเขาจะตามเรามาไหม?" หล่อนถาม. "เธอคิดไหมว่าพวกเขาจะต้องพยายามค้นหาตัวเรา?"

"พวกมันต้องพยายามแน่," คิโน่บอก. "ใครก็ตามที่มาพบเราเข้าจะต้องเอาไข่มุกไป. โอ..., พวกมันต้องพยายามอย่างแน่นอน."

และวานน่าเอ่ยขึ้นมาว่า "บางทีพวกพ่อค้าอาจจะถูกก็ได้ที่ว่าไข่มุกเม็ดนี้ไม่มีค่าอะไร. บางทีสิ่งที่เกิดขึ้นอาจจะเป็นแต่เพียงสิ่งลวงตาลวงใจเท่านั้นเอง."

คิโน่ล้วงเข้าไปในเสื้อของเขาและหยิบเอาไข่มุกออกมา. เขาให้ตะวันส่องแสงไปที่มันจนกระทั่งมันเกิดความสว่างขึ้นไปกระทบกับตาของเขา. "ไม่หรอก," เขา

บอก, “พวกมันจะไม่พยายามพากันมาขโมยมันหรอก ถ้าหากมันไม่มีค่า.”

“เธอรู้ไหมว่าใครเป็นคนลอบทำร้ายเธอ? เป็นพวกพ่อค้าหรือเปล่า?”

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน,” เขาบอก. “ฉันไม่เห็นพวกมันเลย.”

เขาจ้องมองลงไปในไข่มุกของเขาเพื่อจะมองภาพตัวของเขาเอง. “ในที่สุดเมื่อเราขายมันได้, ฉันจะซื้อปืนไรเฟิลสักกระบอกหนึ่ง,” เขาบอก, และเขาจ้องมองไปที่ผิวหน้าอันเป็นประกายของไข่มุกเพื่อมองดูปืนไรเฟิลของเขา, แต่เขามองเห็นแต่ภาพของร่างอันมืดมนคุดคู้อยู่บนพื้นดิน มีเลือดเป็นมันกำลังหยดลงมาจากคอของมันเท่านั้นเอง. และเขาพูดขึ้นอย่างรวดเร็วว่า, “เราจะแต่งงานกันในโบสถ์อันใหญ่โต.” และในไข่มุกเขาเห็นวานน่าพร้อมด้วยใบหน้าที่ถูกตบกำลังคลานกลับไปยังกระท่อมในยามราตรี. “ลูกชายของเราต้องเรียนอ่านหนังสือ” เขาพูดอย่างบ้าคลั่ง, และที่นั่นในไข่มุกหน้าของโคโยติโต้, บวมและมีอาการไข้จากฤทธิ์ของยาปรากฏขึ้น.

คิโน่สอดไข่มุกกลับเข้าไปในเสื้อของเขา, และเสียงดนตรีแห่งไข่มุกด้วยสำเนียงที่ฟังแล้วน่าขนลุกก็ดังก้องเข้ามาในหูของเขา, และมันพากันประสานเสียงไปพร้อมๆ กันกับเสียงดนตรีแห่งมารร้าย.

พระอาทิตย์อันร้อนแรงสาดแสงส่องลงมายังพื้นดินจนกระทั่งคิโน่และวานน่าต้องเคลื่อนหลบเข้าไปหาเงาไม้อันร่มรื่นของหมู่ละเมาะ, นกเล็กๆ สีเทาหลายตัวพากันกระโดดไปมาอยู่บนพื้นดินภายใต้เงาไม้. และภายใต้ความร้อนระอุของเวลากลางวันนั้นเอง คิโน่ก็ล้มตัวลงพักผ่อนปิดนัยน์ตาของเขาไว้ด้วยหมวก ใช้ผ้าคลุมใบหน้าเอาไว้เพื่อป้องกันแมลงวันและแล้วเขาก็หลับไป.

แต่วานน่าไม่ได้หลับ. หล่อนนั่งนิ่งราวกับก้อนหินและใบหน้าของหล่อนสงบนิ่ง. ปากของหล่อนซึ่งถูกคิโน่ตบเอานั้นยังบวมอยู่, แมลงตัวใหญ่บินหึ่งอยู่รอบๆ รอยแผลที่คางของหล่อน ถึงกระนั้นหล่อนก็ยังคงนั่งนิ่งเฉยอยู่ราวกับว่าเป็นคนยาม. และเมื่อโคโยติโต้ตื่นขึ้นหล่อนก็นำเขาวางลงบนพื้นข้างหน้าของหล่อนมองดูเขายกแขนยกขา, เขายิ้มพลางส่งเสียงอ้อแอ้กับหล่อนจนหล่อนต้องยิ้มกับเขา, หล่อนหยิบกิ่งไม้เล็กๆ ขึ้นมาจากพื้นดินพลางจั๊กจี้หนูน้อย. และหล่อนให้เขาดื่มน้ำจากขวดซึ่งทำด้วยเปลือกน้ำเต้า ซึ่งหล่อนได้แบกมากับสัมภาระอื่นๆ.

คิโน่พลิกตัวทั้งๆ ที่กำลังฝันอยู่, เขาส่งเสียงร้องออกมาจากลำคอ, มือของเขาเคลื่อนไหวไปมาในลักษณะของคนที่กำลังต่อสู้กัน. และแล้วเขาก็ร้องครางออกมาและลุกขึ้นนั่งโดยฉับพลัน, ดวงตาทั้งสองของเขาเบิกโพลงจมูกของเขาบาน. เขาเงี่ยหูฟังแต่เขาได้ยินเพียงเสียง

กรอบแกรบของกิ่งไม้แห้ง ซึ่งถูกความร้อนเผา และเสียงหวีดหวิวมาจากระยะไกลๆ เท่านั้นเอง,

“มีอะไรรึ?” วานน่าถามขึ้น.

“เงียบๆ,” เขาบอก

“เธอกำลังฝันไปน่ะ”

“ก็อาจจะเป็นได้.” แต่เขาไม่ยอมอยู่นิ่ง, และเมื่อวานน่านำเอาข้าวโพดทอดที่นำติดตัวมาออกมาให้เขา เขาก็ยังหยุดฟังเสียงทั้งๆ ที่เขากำลังเคี้ยวข้าวโพดค้างอยู่. เขารู้สึกอึดอัดและประหม่า, เขาชำเลืองมองข้ามไหล่ตัวเองออกไป. เขายกมีดเล่มใหญ่ขึ้นมาลูบคลำคมของมันดู. เมื่อโคโยติโต้ส่งเสียงอ้อแอ้อยู่ในลำคอขณะที่นอนอยู่บนพื้นดิน คิโน่ก็ร้องบอกว่า, “ทำให้เขาอยู่เงียบๆ,”

“มีเรื่องอะไรรึ?” วานน่าถาม

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน,”

เขาเงี่ยหูฟังเสียงต่อไปอีก, แสงแวบเหมือนกับสัตว์ผ่านสายตาของเขาไป. เขายืนขึ้นอย่างเงียบๆ เขาหมอบต่ำลง, และแหวกทางผ่านพุ่มไม้ตรงไปยังถนน. แต่เขาไม่ได้ขึ้นไปบนถนน. เขาคลานเข้าไปในกำบังของต้นไม้ที่เต็มไปด้วยหนามและเพ่งมองออกไปตามทางซึ่งเขาได้ผ่านมาแล้ว.

และแล้วเขาก็ได้เห็นพวกเขากำลังเคลื่อนไหวมาตามทาง. ร่างกายของเขาเครียดเขม็ง เขาก้มศีรษะให้ต่ำ

ลงมาและแอบมองออกไปจากใต้กิ่งไม้ที่หักลงมา. ในระยะไกลเขาสามารถมองเห็นร่างของชายสามคน สองคนเดินมาด้วยเท้าส่วนอีกคนหนึ่งนั้นนั่งอยู่บนหลังม้า. แต่เขารู้ว่าพวกนั้นเป็นใคร, ความกลัวอันเยือกเย็นวิ่งเข้ามาสู่ร่างกายของเขา. แม้แต่ในระยะไกลๆ เช่นนั้น เขาก็ยังสามารถเห็นได้ว่าสองคนเดินเท้านั้นเคลื่อนไหวไปมาอย่างช้าๆ อยู่ตลอดเวลา, ก้มต่ำลงไปบนพื้น. ที่นี่, คนหนึ่งจะหยุดแล้วมองลงไปที่พื้นดิน, ในขณะที่คนหนึ่งเข้ามาร่วมด้วย. ทั้งสองเป็นนักสะกดรอย, พวกเขาสามารถจะติดตามแกะรอยของแกะภูเขาตามภูเขาหินได้ พวกเขามีความรู้สึกดีราวกับว่าพวกเขาเป็นสุนัขล่าเนื้อ. ที่นี่, เขาและวานน่าอาจจะก้าวพลาดไปจากร่องล้อเกวียน, และคนพวกนี้ซึ่งลงมาจากแถบผืนแผ่นดินห่างไกลท้องทะเล, เจ้านักล่าพวกนี้, สามารถที่จะอ่านสิ่งเล็กๆ น้อยๆ หรือกองฝุ่นเล็กๆ ที่กระจัดกระจายได้เป็นอย่างดี. เบื้องหลังของคนทั้งสองนั้นบนหลังม้า, ชายคนหนึ่งผิวคล้ำ, จมูกของเขาถูกปกปิดไว้ด้วยผ้าห่ม, และบนอานม้ามีปืนไรเฟิลส่งแสงเป็นประกายอยู่กลางแสงแดดพาดขวางไว้.

คิโน่นอนราบนิ่งสนิทแข็งทื่อราวกับว่าเขาเป็นกิ่งไม้กิ่งหนึ่ง. เขาเกือบจะไม่หายใจ สายตาของเขากวาดไปยังที่ซึ่งเขาได้ทำการกลบเกลื่อนร่องรอยเอาไว้แม้แต่รอยไม้กวาดก็อาจจะเป็นร่องรอยสำหรับนักสะกดรอยพวกนี้

ได้. เขารู้จักนักล่าจากผืนแผ่นดินซึ่งห่างจากทะเลพวกนี้ได้ดี, แม้ในภูมิประเทศที่มีสัตว์น้อยมากสำหรับการล่าเช่นนี้, พวกเขาก็ยังสามารถที่จะหากินได้ เพราะพวกเขาล่าสัตว์เก่ง และพวกนั้นกำลังพากันออกล่าตัวเขาอยู่. พวกเขากำลังพากันวิ่งพล่านไปตามพื้นดินเหมือนพวกสัตว์และได้พบกับร่องรอยแล้วก็จับเขามัดคุดคู้เอาไว้ในขณะที่คนซึ่งอยู่บนหลังม้าคอยอยู่.

นักสะกดรอยทั้งสองส่งเสียงคร่างออกมานิดหน่อย, ดูเหมือนกับสุนัขที่กำลังตื่นเต้นในการที่ได้พบร่องรอยใหม่ๆ. คิโน่ค่อยๆ ดึงเอามีดเล่มใหญ่ออกมาอย่างช้าๆ และถือเอาไว้ในมือเพื่อให้มันอยู่ในสภาพที่เตรียมพร้อม เขารู้ว่าเขาจะต้องทำอะไรบ้าง. ถ้าหากว่านักสะกดรอยทั้งสองพบร่องรอยที่เขากลบเกลื่อนเอาไว้, เขาจะต้องกระโดดเข้าใส่เจ้าคนบนหลังม้า, ฆ่าเสียอย่างรวดเร็วแล้วยึดเอาปืนไรเฟิลไว้. นั่นมันเป็นเพียงโอกาสครั้งเดียวของเขาในโลกนี้. และในขณะที่ทั้งสามกำลังเดินอยู่บนถนนและใกล้เข้ามาทุกทีนั้น, คิโน่ใช้หัวแม่เท้าซึ่งสวมรองเท้าแตะอยู่ขุดหลุมเล็กๆ ที่พื้นเพื่อที่ว่าเขาจะสามารถกระโดดออกไปได้โดยฉับพลัน, เพื่อที่ว่าเท้าของเขาจะได้ไม่ลื่น.

ระหว่างนี้วานน่า, ถอยหลังเข้าไปในที่ซ่อนของหล่อน, ได้ยินเสียงฝีเท้าม้า, โคโยติโต้ส่งเสียงอ้อแอ้อยู่ในลำคอ. หล่อนรีบอุ้มเขาขึ้นมาอย่างรวดเร็วให้เขาอยู่

ภายใต้ผ้าคลุมผมของหล่อน พลางให้เขาดื่มนมจากถันของหล่อนและเขาก็นิ่งเงียบไป.

เมื่อนักสะกดรอยทั้งสองใกล้เข้ามา, คิโน่สามารถมองเห็นเพียงขาของพวกเขา และขาของม้าโดยการมองลอดออกไปจากกิ่งไม้ที่หักตกลงมาเท่านั้น. เขามองเห็นเท้าซึ่งมองดูคล้ายกับเขาสัตว์สีดำและเสื้อผ้าสีขาวอันกะรุ่งกะริ่งของนักสะกดรอยทั้งสอง, และเขาได้ยินเสียงเอี๊ยดของอานม้าซึ่งทำด้วยหนังและเสียงกรุ๋งกริ๋งของสเปอร์. นักสะกดรอยทั้งสองหยุดอยู่ที่รอยกวาดและพยายามค้นหาร่องรอยอยู่ และชายคนที่ขี่ม้าก็หยุดอยู่ด้วย ม้าสลัดหัวสูงขึ้นปะทะเข้ากับขลุมที่คาดปากอยู่ทำให้ขลุมเข้าไปติดอยู่ที่ใต้ลิ้นของมัน ทำให้มันส่งเสียงครืดคราดออกมาทางจมูก. และแล้วนักสะกดรอยผิวคล้ำทั้งสองก็หันไปดูที่ม้าพลางเฝ้ามองดูที่หูทั้งสองข้างของมัน.

คิโน่กำลังกลั้นหายใจ, แต่หลังของเขาก้มลงนิดหน่อยกล้ามเนื้อแขนขาเหยียดตรงเขม็ง และมีเหงื่อไหลลงมาเป็นทางที่ริมฝีปากบนของเขา. เป็นเวลานานทีเดียวที่นักสะกดรอยทั้งสองก้มลงมองดูที่ถนน, และแล้วทั้งสองก็เคลื่อนต่อไปอย่างช้าๆ, เพื่อตรวจดูตามพื้นดินซึ่งทอดยาวไปข้างหน้าของเขาต่อไป, และชายคนที่ขี่ม้าก็ขี่ม้าตามเขาทั้งสองไป. นักสะกดรอยทั้งสองกระจายกันออกไปบางครั้งก็หยุด, พลางก็มองดู, แล้วก็พากันไปอย่างรีบร้อน

ต่อไปอีก. พวกเขาคงจะกลับมาอีก, คิโน่รู้ถึงข้อนี้ดี. เขาคงจะเดินวกวนเพื่อค้นหา, แอบมอง, หยุดอยู่กับที่, และพวกเขาคงจะกลับมายังร่องรอยที่เขากลบเกลื่อนไว้อีกไม่ช้าก็เร็ว.

เขาเคลื่อนถอยหลังกลับไปและไม่สนใจในอันที่จะกลบเกลื่อนร่องรอยของเขา. เขาไม่สามารถจะทำได้, มีร่องรอยเล็กๆ น้อยๆ มากเหลือเกินได้เกิดขึ้น ณ ที่นั้น, มีกิ่งไม้หักตกอยู่มากมายและสถานที่ก็เต็มไปด้วยร่องรอยที่กระจาย ก้อนหินหลายก้อนเคลื่อนไปจากที่เดิม, และคิโน่เองก็กำลังตื่นตระหนกเป็นอย่างมาก. เป็นความตื่นตกใจในการที่จะหนี. นักสะกดรอยทั้งสองคงจะพบเส้นการเดินทางของเขา. เขารู้ดี. ไม่มีทางหลบเลี่ยงให้พ้นไปได้นอกจากจะต้องวิ่งหนีต่อไปอีก. เขาถอยห่างไปจากถนนและตรงไปยังสถานที่ซ่อนซึ่งวานน่าอยู่ที่นั้นอย่างรวดเร็วและเงียบกริบ. หล่อนเงยหน้าขึ้นมองเขานัยน์ตาเต็มไปด้วยคำถาม.

“พวกสะกดรอยสองคน,” เขาบอก. “มาเร็วๆ เข้า.”

และแล้วก็มีความรู้สึกว่าเขาจะช่วยตัวเองไม่ได้และความหมดหวังได้บังเกิดขึ้นในตัวเขา. ดวงหน้าของเขาปราศจากความรู้สึก ดวงตาของเขาเศร้าสร้อย. “บางทีฉันควรจะยอมให้เขาเอาตัวฉันไป.”

วานน่าลุกขึ้นยืนโดยทันทีหล่อนแตะไหล่เขาเบาๆ.

“เธอมีไข่มุก,” หล่อนร้องเสียงแหบพร่า. “เธอคิดหรือว่าเขาจะพาตัวเธอกลับไปโดยที่ยังมีชีวิตอยู่เพื่อที่จะให้เธอไปบอกใครต่อใครว่าพวกเขาได้ขโมยเอาไข่มุกไปจากเธอ?”

มือของเขาเปะปะอย่างปวกเปียกซุกเข้าไปยังที่ซ่อนของไข่มุกซึ่งอยู่ในเสื้อของตัวเอง “พวกมันจะต้องเจอไข่มุก,” เขาบอกอย่างอ่อนระโหย.

“มาเถอะ,” หล่อนร้องเรียก. “ไปกันเถอะ,”

และเมื่อเขาไม่ตอบหล่อน, “เธอคิดหรือว่าพวกเขาจะยอมให้ฉันมีชีวิตอยู่ต่อไป? เธอคิดหรือว่าเขาจะยอมให้ลูกน้อยของเรามีชีวิตอยู่?”

การกระตุ้นเตือนของหล่อนเข้าไปติดอยู่ในสมองของเขา, เขาแสยะริมฝีปาก ดวงตาของเขาฉายแสงแห่งความดุร้ายออกมาอีกครั้งหนึ่ง. “มา,” เขาบอก. “เราจะไปที่ภูเขา. บางทีเราอาจจะทำให้มันพลัดกับเราก็ได้บนภูเขานั่นน่ะ,”

เขารวบรวมขวดซึ่งทำจากเปลือกน้ำเต้าและถุงเล็กๆ ซึ่งเป็นสมบัติของเขาทั้งสองอย่างบ้าคลั่ง. คิโนใช้มือซ้ายถือสัมภาระ, ส่วนมีดเล่มใหญ่นั้นแกว่งไปมาอย่างเสรีอยู่ในมือขวาของเขา. เขาแหวกพุ่มไม้ให้วานน่าและแล้วทั้งสองก็ออกเดินทางมุ่งสู่ตะวันตก. เดินตรงไปยังภูเขาหินอันสูงตระหง่าน. ทั้งสองพากันเดินอย่างรวดเร็วเหยียบย่ำลงไปบนต้นหมากรากไม้ที่ขึ้นอยู่อย่างสับสน.

มันเป็นการหลบหนีที่น่าตื่นตกใจ. คิโน่ไม่ได้พยายามที่จะกลบเกลื่อนร่องรอยทางเดินของเขา. เขาเดินไปโดยเร็ว, เตะก้อนหินกระเด็นไป, เด็ดใบไม้มาจากต้นไม้เล็กๆ. ดวงอาทิตย์ซึ่งลอยสูงอยู่ในท้องฟ้าสาดแสงอันร้อนแรงลงมายังพื้นดินอันแตกระแหง จนกระทั่งบรรดาพืชพันธุ์ไม้ต่างๆ ซบเซาลงประหนึ่งว่าพวกมันจะกระทำการประท้วง. แต่เบื้องหน้าโน้นเป็นภูเขาหินแข็งแกร่งอันเปลือยเปล่าปราศจากต้นไม้, โผล่ขึ้นมาเหนือหินอื่นๆ สูงตระหง่านเสียดฟ้าอยู่อย่างโดดเดี่ยว. คิโน่วิ่งขึ้นไปยังยอดที่สูงที่สุด, เช่นเดียวกันกับบรรดาสัตว์ทั้งหลายกระทำในขณะที่พวกมันกำลังถูกติดตามล่าเอาชีวิต.

ผืนแผ่นดินแห่งนี้ปราศจากน้ำ, ปกคลุมไว้ด้วยต้นกระบองเพชรซึ่งสามารถจะเก็บน้ำเอาไว้ได้และถูกปกคลุมไว้ด้วยหมู่ละเมาะไม้เตี้ยๆ ซึ่งสามารถจะฝังรากของมันลึกลงไปในดิน จนถึงความชุ่มชื้นเพียงนิดหน่อยเพื่อที่จะมีชีวิตอยู่. และภายใต้เท้าลงไปนั้นไม่ใช่ดิน แต่ทว่ามันเป็นก้อนหินแตกๆ, แยกออกเป็นก้อนเล็กๆ, บ้างก็เป็นแผ่นใหญ่ๆ ไม่มีก้อนไหนเลยที่จะมีลักษณะกลมด้วยกระแสน้ำ. กลุ่มหญ้าอันแห้งพากันขึ้นอยู่ตามซอกหิน, ต้นหญ้าซึ่งมียอดหักพับลงมาเพราะการโผล่ขึ้นมาได้จากน้ำฝนเพียงหยดเดียว, หลังจากตกเมล็ดไว้แล้วก็ตายไป. ฝูงกบเฝ้ามองดูครอบครัวของคิโน่ขณะผ่านไปแล้วก็หันหัว

ซึ่งยื่นยาวราวกับหัวมังกรเล็กๆ ของพวกมันไปทางอื่น. บางครั้งบางคราวก็มีกระต่ายตัวผู้ตัวโตซึ่งมีรูปร่างผิดปกติตัวหนึ่งกระโดดเข้าไปซ่อนอยู่ข้างหลังก้อนหินซึ่งอยู่ใกล้ที่สุด. ความร้อนที่ราวกับว่าจะเผาทุกอย่างให้มอดไหม้ไปสาดแสงอยู่ทั่วไปในทะเลทรายแถบนี้, และเบื้องหน้าโน้นเทือกเขาหินมองดูร่มเย็นอย่างเชื้อเชิญ.

คิโน่คงหนีต่อไป. เขารู้ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น. พอเดินไปตามถนนอีกเล็กน้อย พวกนักสะกดรอยจะต้องรู้ว่าพวกเขาได้ผ่านเลยไปแล้ว, และพวกเขาก็จะกลับมา, ค้นหาและตัดสินใจ, และเพียงชั่วพักเดียว พวกเขาก็จะค้นพบที่ซึ่งคิโน่และวานน่าได้หยุดพักผ่อน. จากที่นั้นมันจะเป็นการง่ายสำหรับพวกเขา - หินก้อนเล็กๆ เหล่านี้, พวกใบไม้ที่ตกหล่นอยู่และกิ่งไม้ที่ตวัดไปจากที่เดิม, พื้นดินอันกระจัดกระจายเนื่องจากการก้าวพลาด คิโน่สามารถมองเห็นพวกเขาได้จากมโนภาพของเขา, พวกเขากำลังพากันเดินพลาดไปทางโน้นทางนี้มาตามทางเพื่อติดตามมาอย่างรวดเร็ว. ส่งเสียงร้องคร่างอย่างกระหาย, และเบื้องหลังสองคนนั้น, คือชายคนที่ขี่ม้าพร้อมกับปืนไรเฟิล. งานของเขาจะตามมาหลังสุด, เพราะว่าเขาจะไม่นำครอบครัวของคิโน่กลับไป. โอ, ตอนนี้เสียงดนตรีแห่งปีศาจร้ายร้องก้องสนั่นเข้ามาในสมองของคิโน่อีกแล้ว เสียงมันดังประสานกับเสียงครวญครางของความร้อน และเสียงกระดิกหาง

สั่นระรัวของงู. แม้ว่าเพลงแห่งปีศาจร้ายจะไม่ยิ่งใหญ่หรือมีชัยอย่างล้นเหลือก็ตาม. แต่ทว่ามันก็ออกจะลึกลับและเป็นพิษอยู่ไม่น้อยพร้อมๆ กับเสียงเหล่านั้นเสียงเต้นของหัวใจของเขาก็ดูราวกับว่ามีกังวานแผ่วๆ เสมือนดังจะให้จังหวะกับเสียงเหล่านั้นไปในตัวด้วย.

ทางเดินเริ่มลาดชันขึ้น, และตามทางลาดนั้นก้อนหินก็ใหญ่ขึ้นด้วย. แต่ในขณะนี้คิโน่ได้ทิ้งระยะระหว่างครอบครัวของเขากับผู้ติดตามไว้ห่างพอสมควรทีเดียว. เอาล่ะ, บนเนินแรก, เขาหยุดพัก. เขาปีนขึ้นไปบนก้อนหินใหญ่ และมองกลับลงไปยังภูมิประเทศเบื้องล่างซึ่งเต็มไปด้วยประกายวะวับของแดด, แต่เขาไม่สามารถจะมองเห็นศัตรูของเขา, ไม่เห็นแม้แต่ชายร่างสูง ซึ่งกำลังขี่ม้าผ่านไปในหมู่ละเมาะไม้, วานน่านั่งยองๆ พักอยู่ภายในร่มเงาของหินใหญ่ก้อนนั้น. หล่อนยกขวดน้ำจ่อเข้าที่ริมฝีปากของโคโยติโต้, ลิ้นเล็กๆ อันแห้งผากของเขาดูดมันอย่างกระหาย. เมื่อคิโน่กลับมา หล่อนก็เงยหน้าขึ้นมองดูเขา, หล่อนเห็นเขาตรวจดูข้อเท้าของหล่อนซึ่งเป็นแผลและรอยขีดข่วนอันเกิดจากก้อนหินและกิ่งไม้ใบหญ้า, หล่อนรีบดึงกระโปรงปิดมันเสียอย่างรวดเร็ว. แล้วหล่อนก็ยื่นขวดน้ำให้เขา, แต่เขาสั่นหัว, ดวงตาของหล่อนเป็นประกายแจ่มใสอยู่บนใบหน้าอันอิดโรย. คิโน่ใช้ลิ้นเลียริมฝีปากอันแตกและแห้งผากของเขา.

"วานน่า," เขาร้องเรียก "ฉันจะเดินทางต่อไปแต่เธอจะต้องซ่อนตัวอยู่. ฉันจะพาพวกมันให้ขึ้นไปบนภูเขาเหล่านั้น, และเมื่อพวกมันผ่านไปแล้ว เธอจะต้องไปทางเหนือ ไปยังเมืองโลเรโต้ หรือไม่ก็ไปที่เมืองซันตา โรซาเลีย. หลังจากนั้น, ถ้าหากว่าฉันหนีจากพวกมันไปได้, ฉันจะไปหาเธอ. มันเป็นทางเดียวเท่านั้นที่จะปลอดภัย,"

หล่อนจ้องมองเข้าไปในดวงตาของเขาอย่างเต็มตาอยู่ครู่หนึ่ง. "ไม่," หล่อนเอ่ยขึ้น, "เราจะไปกับเธอด้วย."

"ฉันไปคนเดียวได้เร็วกว่า," เขาพูดเสียงห้าวๆ "เธอจะทำให้ลูกของเราตกอยู่ในอันตรายมากขึ้น ถ้าเธอไปกับฉัน."

"ไม่," วานน่ายืนกราน.

"เธอต้องทำ. มันเป็นการฉลาดที่จะทำและมันเป็นความปรารถนาของฉัน," เขาบอก.

"ไม่," วานน่ายืนยัน.

ดังนั้นเขาจึงมองเพื่อค้นหาความอ่อนแอบนดวงหน้าของหล่อน, มองหาความหวาดกลัวหรือความลังเลไม่แน่ใจ. แต่ว่าไม่มีสิ่งเหล่านั้นเลย. ดวงตาของหล่อนแจ่มใส. ดังนั้นเขาจึงต้องยักไหล่อย่างช่วยไม่ได้, แต่เขากลับได้พลังเพิ่มจากหล่อน. ขณะเมื่อเขาเดินทางต่อไปนั้นมันไม่ได้เป็นการหนีที่ตื่นตระหนกตกใจอีกต่อไปแล้ว.

ภูมิประเทศ. ขณะที่เป็นทางลาดชันขึ้นไปตาม

ภูเขานั้น. เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว. ภูมิประเทศตอนนี้เต็มไปด้วยหินแกรไฟต์ยาวโผล่พ้นจากพื้นดินขึ้นมา โดยมีเหวลึกๆ อยู่ระหว่างกลาง. คิโน่เดินไปบนหินอันเกลี้ยงเกลาซึ่งไม่เหลือร่องรอยอะไรไว้เลย ขณะเมื่อเขาสามารถจะกระโดดจากลาดผาแห่งหนึ่งไปยังอีกแห่งหนึ่ง. เขารู้ดีว่าที่ไหนก็ตามเมื่อผู้ติดตามได้พลัดหลงทางกันกับเขา พวกเขาก็ต้องวนเวียนไปมา อันจะทำให้เสียเวลาก่อนที่พวกเขาจะได้พบกับร่องรอยใหม่อีกครั้งหนึ่ง. ดังนั้นเขาจึงไม่เดินเป็นเส้นตรงโดยมุ่งหน้าไปยังภูเขาแต่อย่างเดียวอีกต่อไป. เขาเดินวกวนไปมา, และบางครั้งเขาตัดลงสู่ทางใต้โดยทิ้งหลักฐานร่องรอยเอาไว้และแล้วเขาก็วกกลับโดยมุ่งไปยังภูเขาโดยเดินไปบนแผ่นหินอันเปลือยเปล่าอีก. และเนื่องจากในตอนนี้ทางเริ่มชันขึ้นอีกจนกระทั่งมันทำให้เขาถึงกับต้องหายใจหอบเล็กน้อยในขณะที่เขาเดินขึ้นไป.

พระอาทิตย์เคลื่อนต่ำลงไปทางภูเขาซึ่งรอยแหลมเรียงรายอยู่, คิโน่กำหนดทิศทางเดินของเขาให้มุ่งตรงไปยังสถานที่อันมืดครึ้มและร่มเงาของรอยแยกระหว่างหินในบริเวณนั้น. ถ้าหากจะมีน้ำอยู่บ้าง, มันก็ควรจะอยู่ที่นั่น, ในที่ซึ่งเขาสามารถมองเห็นได้, แม้แต่จะเป็นระยะทางไกลๆ ก็ตาม, โดยมองเห็นว่ามีพืชพันธุ์ไม้อยู่บ้างเล็กน้อย และถ้าหากจะมีทางเดินทางใดทางหนึ่ง ซึ่งจะผ่านลอดไป

ตามหินอันราบเรียบในอาณาบริเวณนี้บ้าง, มันก็ควรจะเป็นที่ในหุบเขาอันลึกแห่งเดียวกันนี้. มันมีอันตรายอยู่ในตัวของมันเอง, เพราะผู้ติดตามก็จะคิดถึงที่แห่งนี้เหมือนกัน. แต่ขวดน้ำอันว่างเปล่าไม่ยอมให้การพิจารณาได้มีโอกาสแทรกตัวเข้ามา. และขณะเมื่อพระอาทิตย์ต่ำลง, คิโน่กับวานน่าก็พากันตะเกียกตะกายอย่างอ่อนระโหยขึ้นไปบนหน้าผาอันลาดชันมุ่งตรงไปยังหุบเขา.

สูงลิ่วขึ้นไปบนภูเขาสีเทาหม่น. ภายใต้ยอดเขาอันเงื้อมง้ำ, มีน้ำพุผุดพลุ่งขึ้นมาจากรอยแยกของก้อนหิน. มันเป็นน้ำพุซึ่งเกิดจากหิมะที่ความร่มเย็นได้ช่วยรักษามันเอาไว้ในระหว่างฤดูร้อน, บางครั้งบางคราวมันก็แห้งสนิทจนมีแต่ก้อนหินอันเปลือยเปล่าและพวกสาหร่ายเท่านั้นที่เหลืออยู่ก้นแอ่งน้ำ, แต่มันมักจะไหลพลุ่งอยู่เกือบจะตลอดเวลา, เย็นฉ่ำสะอาดใสและน่ารัก. ในระหว่างที่ฝนตกหนัก, มันจะกลายเป็นน้ำจืดและส่งกระแสเป็นลำยาวของสายน้ำสีขาวลงกระแทกกับหุบเหวที่ภูเขา. แต่ส่วนใหญ่มันมักจะเป็นแต่เพียงน้ำพุสายเล็กๆ อยู่เสมอ มันจะพลุ่งออกมาและตกไปยังแอ่งแห่งหนึ่งและแล้วก็จะตกลิ่วจากผาลงมาเป็นระยะทางถึงร้อยฟุต กว่าจะมาถึงยังอีกแอ่งหนึ่ง, และจากแอ่งน้ำแห่งนี้จะไหลบ่าและตกลงไปอีก, และมันจะเป็นเช่นนี้ติดต่อกันไปเรื่อยๆ, ไหลลงไปและไหลลงไป, จนมันหายลับไปด้วยกัน. แต่ถึงอย่างไรก็ตามก็ยังมีน้ำ

เหลืออยู่ไม่มากนักอยู่ดี, เพราะทุกครั้งที่น้ำตกลงมาบนเนินอันลาดชัน อากาศอันแห้งแล้งก็จะซับดูดเอาน้ำไปเสียหมด, ที่เหลืออยู่บ้างก็กระจายจากแอ่งน้ำไปยังกลุ่มต้นไม้ใบหญ้าที่เหี่ยวแห้ง. ยังมีสัตว์อีกนานาชนิดจากระยะทางนับเป็นไมล์รอบอาณาบริเวณนั้นพากันมาดื่มน้ำจากแอ่งเล็กๆ เหล่านี้, และ แกะป่า, กวาง, เสือพูม่า, ตัวแร็กคูน รวมทั้งหนู - ทั้งหมดนี้ต่างก็พากันมาดื่มน้ำ ฝูงนกซึ่งในตอนกลางวันพากันบินอยู่ตามพุ่มไม้ก็จะพากันมากินน้ำในแอ่งเล็กๆ ซึ่งมีอยู่เป็นชั้นๆ ตามหุบเขาแห่งนี้ในเวลากลางคืน. ข้างลำธารเล็กๆ ที่ไหนก็ตามที่มีดินอยู่พอที่รากจะหยั่งลงไปได้ ณ ที่นั้นก็จะมีหมู่ต้นไม้ขึ้นอยู่เต็ม, มีทั้งอุ่นป่า, ต้นปาล์มต้นเล็กๆ, ต้นเฟิร์น, ชบาป่า, ต้นหญ้าสูงๆ ในทุ่งกว้างซึ่งมีขนขึ้นอยู่เต็มตามใบอันแหลมเหมือนเดือย. ภายในสระก็มีสัตว์อาศัยอยู่เช่นพวกกบ แมลงเล็กๆ ซึ่งลื่นไถลไปบนผิวน้ำอย่างรวดเร็ว ไส้เดือนพากันคลานอยู่ที่ก้นสระ ทุกสิ่งทุกอย่างที่ชอบน้ำจะพากันมายังที่ตื้นๆ ซึ่งมีอยู่เพียงสองสามแห่ง ณ ที่นี้. พวกแมวป่าพากันมาหาเหยื่อ, ที่นั่น, มันพากันมาทำให้ที่นั่นเกลื่อนกลาดไปด้วยขนสัตว์และพากันดื่มน้ำทั้งๆ ที่ตามฟันของพวกมันเต็มไปด้วยเลือดสดๆ. แอ่งเล็กๆ เหล่านี้เป็นสถานที่สำหรับสิ่งมีชีวิตก็เนื่องมาจากน้ำนั่นเองและมันเป็นสถานที่ซึ่งเกิดการฆ่ากันขึ้นก็เพราะน้ำอีกนั่นแหละ.

ชั้นต่ำที่สุด, อันเป็นที่ซึ่งลำธารมารวมกันก่อนที่จะกระโจนจากหน้าผาลงไปเป็นระยะสูงถึงหนึ่งร้อยฟุตแล้วก็หายไปในทะเลทรายอันเต็มไปด้วยกรวดทรายนั้นเป็นลานหินปนทรายไม่ใหญ่นัก. มีสายน้ำเพียงเล็กน้อยเท่านั้นที่ตกลงไปในแอ่งน้ำ, แต่มันก็ยังเพียงพอที่จะทำให้แอ่งนั้นเต็มอยู่เสมอและทำให้พวกเฟิร์นมีสีเขียวสดอยู่ได้ภายใต้หน้าผาซึ่งยื่นล้ำออกมา, เถาองุ่นป่าพากันเลื้อยอยู่ตามก้อนหิน และพวกต้นไม้เล็กๆ ก็สดชื่นดีในสถานที่แห่งนี้. สายฝนทำให้เกิดหาดทรายเล็กๆ ซึ่งสายน้ำในแอ่งไหลผ่านลงมา, พืชน้ำต้นเล็กๆ ต่างๆ ชนิดขึ้นอยู่บนพื้นทรายอันชุ่มชื้น. หาดทรายแห่งนี้เต็มไปด้วยรอยเหยียบย่ำของสัตว์ ซึ่งพากันมาดื่มน้ำและล่าเหยื่อ.

พระอาทิตย์ตกลับเหลี่ยมเขาไปแล้วในขณะที่คิโน่และวานน่าตะเกียกตะกายขึ้นมาจนถึงหน้าผาชันอันผุกร่อนและในที่สุดทั้งสองก็มาถึงแอ่งน้ำ. จากชั้นนี้เขาทั้งสองสามารถมองข้ามทะเลทรายซึ่งถูกแสงอาทิตย์สาดอยู่ทั่วไป, สามารถมองเห็นอ่าวสีน้ำเงินอยู่ในระยะไกลๆ ทั้งสองพากันมาถึงที่แอ่งน้ำอย่างอ่อนระโหยโรยแรงเต็มที, วานน่าทรุดตัวลง ก่อนอื่นหล่อนล้างใบหน้าให้โคโยติโต้เป็นสิ่งแรก และแล้วหล่อนจึงเอาน้ำใส่ขวดแล้วก็ให้เขาดื่มน้ำ. เจ้าหนูน้อยก็รู้สึกอ่อนเพลียและออกจะอ้อนนิดหน่อย, เขาร้องเบาๆ จนกระทั่งวานน่าต้องให้เขา

ดื่มนมจากถันของหล่อน, นั่นแหละจึงทำให้เขาส่งเสียงอ้อแอ้อยู่ในลำคอและหัวเราะกับหล่อน. คิโน่ดื่มน้ำที่แอ่งด้วยความกระหายอยู่เป็นเวลานาน. หลังจากนั้นเล็กน้อย. เขาก็เหยียดแข้งเหยียดขาอยู่ที่ข้างแอ่งน้ำเพื่อพักกล้ามเนื้อทุกส่วนพลางก็จ้องมองดูวานน่าให้อาหารกับเจ้าหนูน้อย. และแล้วเขาก็ลุกขึ้นยืนและเดินตรงไปยังริมหน้าผาอันเป็นที่ซึ่งสายน้ำไหลตกลงไปเบื้องล่าง, เขาสอดส่ายตามองไปในระยะไกลอย่างระมัดระวัง ดวงตาของเขามองเห็นจุดๆ หนึ่ง มันทำให้เขาเกร็งไปหมดทั้งตัว. ไกลลงไปตามลาดเขานั้น เขาสามารถมองเห็นนักสะกดรอยสองคนนั้น, ทั้งสองคนมองดูเล็กยิ่งกว่าจุดหรือมดสองตัวที่กำลังวิ่งพล่านอยู่เสียอีก และเบื้องหลังมดสองตัวนั้นมีมดตัวใหญ่กว่าอีกตัวหนึ่งตามมา.

วานน่าหันไปมองดูเขาและหล่อนเห็นเขายืนตัวตรงแข็ง,

“ไกลเท่าไร?” หล่อนถามเบาๆ.

“พวกเขาจะมาถึงที่นี่ในราวตอนเย็น,” คิโน่บอก. เขาแหงนหน้าขึ้นมองไปยังหินที่ตั้งชันเป็นแนวสูงขึ้นไปเหนือหุบเขาอันเป็นที่ซึ่งสายน้ำตกลงมา. “เราจะต้องลงไปทางทิศตะวันตก,” เขาบอก, ส่วนสายตาของเขาก็สอดส่องมองหาไหล่เขาเบื้องล่างหุบเหว. และเบื้องบนเหนือขึ้นไปสามสิบฟุต ที่บนไหล่เขาสีเทาหม่นนั้นเขาได้

เห็นถ้ำเล็กๆ ซึ่งเกิดขึ้นจากการผุกร่อนเพราะแรงลมอยู่ติดกันเป็นแนวยาวหลายถ้ำด้วยกัน เขาสลัดรองเท้าแตะทิ้งไปและไต่ขึ้นไปยังถ้ำเหล่านั้น. ถ้ำเหล่านั้นมีความลึกเพียงสองสามฟุตเท่านั้นเอง, มันเป็นถ้ำที่เกิดขึ้นเพราะแรงเซาะของลมเท่านั้นเอง. แต่ทว่ามันลาดเอียงลงไปด้านหลังเล็กน้อย คิโน่คลานเข้าไปในถ้ำที่ใหญ่ที่สุดเขานอนลงไปและรู้ว่าจะไม่มีใครสามารถมองเห็นเขาได้จากภายนอก. เขารีบกลับไปหาวานน่าอย่างรวดเร็ว.

"เธอต้องขึ้นไปข้างบนโน้น. บางทีพวกมันจะค้นเราไม่พบที่บนโน้น," เขาบอก.

โดยไม่เอ่ยปากถามอะไรทั้งสิ้นหล่อนจัดการบรรจุน้ำลงไปในขวดจนเต็ม, และแล้วคิโน่ก็ช่วยให้หล่อนขึ้นไปอยู่ยังถ้ำแคบๆ ไม่ลึกนักแห่งนั้น พร้อมกับนำเอาห่ออาหารส่งขึ้นไปให้หล่อน. วานน่านั่งอยู่ที่ปากทางเข้าถ้ำพลางมองดูภูเขา. หล่อนมองเห็นว่าเขาไม่ได้พยายามที่จะลบรอยเท้าซึ่งปรากฏอยู่บนพื้นทราย. แทนที่จะทำดังนั้น, เขากลับไต่ขึ้นไปตามรอยแยกของหินที่เต็มไปด้วยต้นไม้ซึ่งขึ้นอยู่ตามริมน้ำ, พลางกระชากทิ้งต้นเฟิร์นและเถาองุ่นป่าลงมาในขณะที่เขาผ่านไป. และเมื่อเขาไต่ไปได้ไกลถึงหนึ่งร้อยฟุตและมาถึงแผ่นหินอีกแห่งหนึ่งแล้ว, เขาก็กลับลงมาอีก. เขามองดูที่ไหล่หินอันราบเรียบ ซึ่งทอดตรงมายังปากถ้ำด้วยความระมัดระวังเพื่อให้แน่ใจว่ามี

ร่องรอยการเดินผ่านหลงเหลืออยู่, และในที่สุดเขาก็ไต่กลับขึ้นมาแล้วก็คลานเข้าไปในถ้ำข้างๆ วานน่า.

"เมื่อพวกมันพากันขึ้นไปข้างบน" เขาพูดขึ้น, "เราก็จะหลบออกไป, แล้วลงไปยังที่ราบข้างล่างอีก, ฉันกลัวอยู่อย่างเดียวเท่านั้นกลัวลูกจะร้องขึ้นมา. เธอต้องคอยดูแลอย่าให้เขาร้องขึ้นมาได้,"

"เขาจะไม่ร้อง," หล่อนบอก, หล่อนประคองใบหน้าของทารกน้อยขึ้นมาแนบไว้กับใบหน้าของหล่อนและมองเข้าไปในดวงตาของเขาและทารกน้อยก็จ้องมองประสานตาตอบหล่อนอย่างเงียบๆ.

"เขารู้" วานน่าบอก.

ตอนนี้คิโน่ล้มตัวลงนอนที่ปากทางเข้าถ้ำ คางของเขาวางพาดอยู่บนแขนทั้งสองซึ่งวางประสานกันอยู่, เขาเฝ้ามองดูเงาสีน้ำเงินของภูเขาที่เคลื่อนตัวผ่านไปตามท้องทะเลทรายที่เต็มไปด้วยพุ่มไม้เบื้องล่าง จนกระทั่งเงานั้นเคลื่อนตัวไปถึงอ่าว, และในที่สุดเงาของสนธยาอันยาวนานก็ครอบคลุมไปทั่วผืนแผ่นดินนั้น.

นักสะกดรอยทั้งหมดใช้เวลานานพอดูในการติดตามขึ้นมา, พวกเขาได้รับความยุ่งยากมากในร่องรอยการเดินทางที่คิโน่ทิ้งหลงเหลือเอาไว้. ในที่สุดเมื่อพวกเขามาถึงยังแอ่งน้ำเล็กๆ นั้น มันก็เป็นเวลาเย็นแล้ว ตอนนี้ทั้งสามคนพากันเดินด้วยเท้า, เนื่องจากม้าไม่สามารถที่จะ

ปีนป่ายหน้าผาอันสูงชันขึ้นมาได้. เมื่อมองจากเบื้องบน ในเวลาเย็นเช่นนี้มองเห็นคนทั้งสามเป็นเพียงร่างผอมๆ เท่านั้นเอง นักสะกดรอยทั้งสองคนพากันวิ่งพล่านไปตามชายหาดเล็กๆ. และทั้งสองก็พบรอยการเดินทางล่วงหน้าขึ้นไปบนหน้าผาของคิโน่ ก่อนที่เขาทั้งสองคนจะได้ดื่มน้ำเสียอีก. ส่วนชายคนที่ถือปืนไรเฟิลนั้นได้นั่งลงเพื่อพักผ่อน, และนักสะกดรอยทั้งสองก็นั่งยองๆ ลงข้างเขาด้วย, ในตอนเย็นเช่นนี้แสงบุหรี่ที่พวกเขาสูบส่งแสงแดงวาบแล้วก็วูบลงสลับกัน. และแล้วคิโน่ก็สามารถมองเห็นได้ว่าพวกเขากำลังกินอาหารกัน, เสียงแผ่วๆ ของพวกเขาได้ยินขึ้นมาถึงข้างบน.

และแล้วความมืดก็โรยตัวเข้ามา, ภายในหุบเขานั้นลึกและมืดตื้อ. พวกสัตว์ทั้งหลายซึ่งเคยใช้น้ำในแอ่งต่างก็พากันมาใกล้ๆ แต่เมื่อได้กลิ่นสาบมนุษย์อยู่ ณ ที่นั้น, พวกมันก็พากันโจนหายไปในความมืด.

เขาได้ยินเสียงพึมพำอยู่ในลำคอมาจากเบื้องหลังของเขา. วานน่ากำลังกระซิบกระซาบ “โคโยติโต้” หล่อนกำลังวอนให้เขาเงียบ. คิโน่ได้ยินเสียงทารกร้องครางหงิงๆ, และเขารู้ได้จากน้ำเสียงอันอู้อี้ว่าวานน่าใช้ผ้าคลุมผมของหล่อนคลุมศีรษะของโคโยติโต้เอาไว้.

เบื้องหลังที่ชายหาดมีแสงไม้ขีดไฟสว่างวาบขึ้น. และภายใต้แสงที่วาบขึ้นเพียงแผล็บเดียวนั้น คิโน่มองเห็น

ว่าชายสองคนกำลังนอนหลับ, ขดตัวงอเหมือนสุนัขสองตัว. ในขณะที่คนที่สามอยู่ยาม, และเขามองเห็นแสงสะท้อนเป็นเงาวับของปืนไรเฟิลท่ามกลางแสงของไม้ขีดไฟด้วย. และแล้วแสงจากไม้ขีดไฟก็ดับวูบลง. แต่ทว่าภาพที่เห็นยังคงถูกทิ้งติดตาของคิโน่อยู่. เขาสามารถมองเห็นมัน เขามองเห็นท่าทางของแต่ละคนว่าเป็นอย่างไร, สองคนกำลังนอนหลับขดตัวงอ ส่วนคนที่สามกำลังนั่งยองๆ อยู่บนพื้นทรายโดยมีปืนไรเฟิลวางอยู่ระหว่างเข่าทั้งสอง.

คิโน่ถอยกลับเข้าไปในถ้ำอย่างเงียบๆ. ดวงตาทั้งสองของวานน่าส่องแสงสะท้อนเป็นประกาย มองดูราวกับดวงดาวที่ขึ้นอยู่ในระดับต่ำ. คิโน่คลานเข้ามาใกล้หล่อนอย่างเงียบๆ พลางสัมผัสริมฝีปากของเขาไปที่แก้มของหล่อน,

“พอจะมีทางอยู่บ้าง,” เขาบอก.

“แต่ว่าพวกนั้นจะฆ่าเธอ.”

“ถ้าหากว่าฉันไปถึงตัวของคนที่มีปืนไรเฟิลได้ก่อน” คิโน่อธิบาย, “ฉันจะต้องไปที่เขาก่อน. แล้วฉันก็จะไม่เป็นอะไร. อีกสองคนกำลังนอนหลับ.”

หล่อนยื่นมือออกมาจากผ้าคลุมของหล่อนพลางกำมือของเขาไว้แน่น, “พวกเขาจะมองเห็นเสื้อผ้าสีขาวของเธอในแสงดาว,”

“ไม่หรอก,” เขาบอก. “ฉันจะต้องลงไปก่อนที่

พระจันทร์จะขึ้น.”

เขาพยายามค้นหาคำพูดอันอ่อนหวานเพื่อปลอบวานน่าแต่แล้วเขาก็หยุดคิด. “ถ้าหากพวกมันฆ่าฉัน.” เขาบอก, “จงนอนเงียบๆ และเมื่อพวกมันพากันไปที่อื่นแล้ว. จงมุ่งไปยังเมืองโลเรโต้.”

มือของหล่อนสั่นน้อยๆ. ในขณะที่กำลังจับข้อมือของเขาอยู่.

“ไม่มีทางเลือก.” เขาบอกต่อไป. “มันเป็นทางเดียวเท่านั้น. พวกมันจะต้องหาเราพบแน่นอนในตอนเช้า.”

เสียงของหล่อนสั่นนิดหน่อย, “ขอให้พระผู้เป็นเจ้าจงคุ้มครองเธอ.” หล่อนอวยพร.

เขาจ้องมองเข้าไปจนใกล้หล่อนมากที่สุดจนเขาสามารถเห็นดวงตาอันกลมโตของหล่อน, มือของเขาคลำเปะปะออกไปจนไปสัมผัสกับร่างของโคโยติโต้. เป็นเวลาชั่วขณะหนึ่งที่เขาปล่อยให้ฝ่ามือของเขาวางอยู่บนศีรษะของโคโยติโต้. และแล้วคิโน่ก็ยกมือขึ้นมาแตะที่แก้มของวานน่า. หล่อนกลั้นหายใจสงบนิ่ง.

จากปากทางเข้าถ้ำซึ่งไกลออกไปเป็นท้องฟ้านั้นวานน่าสามารถมองเห็นว่าคิโน่ได้ถอดเสื้อผ้าสีขาวของเขาออกหมด, แม้ว่าจะสกปรกและกะรุ่งกะริ่งก็ตามแต่มันก็จะมองเห็นได้ชัดเจนในท่ามกลางราตรีอันมืดมิด. ผิวกายสีน้ำตาลของตัวเขาเองจะเป็นเครื่องป้องกันที่ดีกว่า

สำหรับตัวเขาเอง. และแล้วหล่อนก็ได้เห็นว่าเขาแขวนเครื่องรางไว้รอบคอด้วยเชือกอยู่กับด้ามมีดเล่มใหญ่ของเขาอย่างไร, จนกระทั่งมันแขวนลงไปอยู่ข้างหน้าของเขา อันทำให้มือทั้งสองข้างเป็นอิสระ, เขาไม่ได้ย้อนกลับมาหาหล่อนอีก. ชั่วขณะหนึ่งที่ร่างของเขาดำทะมึนอยู่ที่ปากทางเข้าถ้ำหมอบคุดคู้เงียบ, และแล้วเขาก็หายไป.

วานน่าเลื่อนตัวไปที่ปากทางเข้าและมองออกไปข้างนอก. หล่อนจ้องมองออกไปเหมือนกับนกเค้าแมวจากซอกเขา, ส่วนทารกน้อยนั้นนอนหลับอยู่ภายใต้ผ้าคลุมบนหลังของหล่อน, ใบหน้าของเขาหันไปทางด้านข้างแนบอยู่กับต้นคอและไหล่ของหล่อน หล่อนสามารถรู้สึกถึงลมหายใจอันอบอุ่นของเขาที่ลอยมาปะทะกับผิวของหล่อน, วานน่าออกเสียงแผ่วๆ ในการสวดมนต์และท่องเวทมนตร์ไปพร้อมๆ กัน, คำสวดของหล่อนและการร้องขอวิงวอนอันดั้งเดิมของหล่อน, เพื่อต่อต้านปวงภูตผีปีศาจทั้งมวล.

เวลากลางคืนดูเหมือนจะมืดน้อยลงกว่าเดิม ในขณะที่หล่อนมองออกไปภายนอก, ทางทิศตะวันออกมีแสงฟ้าแลบเกิดขึ้นบนท้องฟ้า, มันเกิดขึ้นตอนใกล้กับขอบฟ้าเบื้องล่างอันเป็นที่ซึ่งพระจันทร์จะโผล่ขึ้นมา. และ, ขณะที่หล่อนกำลังมองไปข้างล่างนั้น หล่อนก็ได้เห็นแสงไฟจากบุหรี่ของคนที่กำลังเฝ้ายามอยู่.

คิโน่เลื่อนตัวต่ำลงไปตามไหล่เขาอันราบเรียบ

เหมือนกับว่าเขาเป็นจิ้งเหลนอันเชื่องช้า, เขาจับเชือกที่คล้องคอให้หมุนไปจนกระทั่งมีดเล่มใหญ่นั้นไปแขวนห้อยอยู่ข้างหลังและมันไม่สามารถจะกระทบกับหินได้. นิ้วมือทั้งหมดที่กางออกไปนั้นจับมั่นอยู่กับภูเขา, และหัวแม่เท้าอันเปล่าเปลือยของเขาหาที่ยันได้จากความรู้สึกในการสัมผัส แม้แต่หน้าอกของเขาก็แนบสนิทอยู่กับแผ่นหินจนกระทั่งเขาจะไม่พลาดตกลงไป. เพราะว่าไม่ว่าจะเป็นเสียงหนึ่งเสียงใด, เสียงหินเพียงก้อนเดียวที่กลิ้งไป, หรือเสียงถอนหายใจ, การลื่นพลาดเพียงนิดหน่อยตามส่วนร่างกายและก้อนหิน, จะทำให้ผู้ที่เฝ้าอยู่เบื้องล่างตื่น. เสียงหนึ่งเสียงใดก็ตามที่ไม่เกี่ยวข้องกับเวลากลางคืนจะทำให้พวกเขาเตรียมพร้อม แต่เวลากลางคืนเองก็ไม่ใช่ว่าจะเงียบสนิท, กับต้นไม้เล็กๆ ซึ่งพากันอาศัยอยู่ใกล้กับลำธารส่งเสียงจ้อกแจ้กคล้ายเสียงนก. เสียงระรัวราวกับเสียงโลหะกระทบกันของพวกจักจั่นดังระงมไปทั่วหุบเขา. และเสียงดนตรีของคิโน่เองก็ดังก้องอยู่ในสมองของเขา, มันเป็นดนตรีแห่งศัตรู, เสียงมันต่ำและเต้นระรัว, เสมือนดังหนึ่งว่าจะหลับลงไป. แต่เสียงเพลงแห่งครอบครัวได้ก้องกังวานขึ้นด้วยสำเนียงอันดุดันแหลมคมราวกับการข่วนและกัดของเสือพูม่าตัวเมีย เสียงเพลงแห่งครอบครัวมีชีวิตชีวาขึ้นมาเพื่อจะไล่ให้เขาลงไปหาศัตรูมืดของเขา. จักจั่นดูเหมือนจะประสานเสียงขึ้นมา, และเสียงร้องของ

พวกกบต้นไม้ก็เสมือนดั่งว่าเป็นส่วนหนึ่งของเพลงนั้นด้วยเหมือนกัน.

คิโน่คลานเงียบๆ คล้ายกับเงาลงไปตามผิวหน้าอันราบเรียบของภูเขา. เท้าอันเปล่าเปลือยข้างหนึ่งเลื่อนลงไปสองสามนิ้วฟุตหัวแม่เท้าก็สัมผัสเข้ากับก้อนหินแล้วก็จิกลงไป. และเท้าอีกข้างหนึ่งก็เลื่อนต่ำลงไปอีกสองสามนิ้วฟุต, และแล้วก็มาถึงอุ้งมือข้างหนึ่งก็เลื่อนต่ำลงไปเล็กน้อย. และแล้วก็มืออีกข้างหนึ่ง, จนกระทั่งมาถึงร่างกายทุกส่วน. ดูเสมือนราวกับว่าไม่ได้กำลังเคลื่อนไหวไปเลย, ปากของคิโน่อ้าขึ้นจนกระทั่งแม้แต่เสียงลมหายใจของเขาก็จะไม่ทำให้เกิดเสียงขึ้น, เพราะเขารู้ตัวว่าเขาไม่สามารถจะหายตัวได้, ถ้าหากว่าผู้ที่กำลังเฝ้าดูอยู่, ไหวตัวขึ้นมาว่ามีการเคลื่อนไหว, แล้วก็มองขึ้นมายังที่มืดทางก้อนหินซึ่งมีร่างของเขาอยู่, เขาก็จะสามารถมองเห็นตัวของเขาได้. คิโน่ต้องเคลื่อนไหวไปอย่างช้าที่สุดเขาจะต้องไม่เป็นที่ดึงดูดต่อสายตาของคนที่เฝ้าอยู่. มันกินเวลานานมากทีเดียวกว่าจะลงไปถึงก้นหุบเขาและไปหมอบอยู่หลังต้นปาล์มเล็กๆ ต้นหนึ่ง, หัวใจของเขาส่งเสียงอยู่ในทรวงอกดังสะท้านราวกับเสียงฟ้าร้องและที่มือกับใบหน้าของเขาเต็มไปด้วยเหงื่อ. เขาหมอบลงเพื่อสูดลมหายใจอย่างช้าๆ และนานอย่างเต็มที่เพื่อทำจิตใจให้สงบลง.

ขณะนี้เป็นระยะอีกเพียงยี่สิบฟุตเท่านั้นที่แยกตัว

เขาไว้จากศัตรู, เขาพยายามจดจำพื้นดินในระยะนี้ไว้. จะมีก้อนหินอันอาจจะทำให้เขาสะดุดในขณะรีบร้อนบ้างหรือไม่? เขานวดขาทั้งสองข้างเพื่อป้องกันการเป็นตะคริว และก็ได้พบว่ากล้ามเนื้อของเขากำลังกระตุกภายหลังจากที่เกิดอาการเครียดมาเป็นเวลานาน. และแล้วเขาก็มองไปทางทิศตะวันออกด้วยความหวาดกลัว. พระจันทร์อาจจะขึ้นมาในอีกไม่กี่นาทีนี้, และเขาจะต้องเข้าจู่โจมก่อนพระจันทร์ขึ้น. เขาสามารถมองเห็นร่างอันเลือนๆ ของผู้ที่เฝ้าอยู่, แต่คนที่กำลังหลับอยู่นั้นอยู่ต่ำลงไปเกินระยะสายตา. มันเป็นคนเฝ้ายามที่คิโน่ต้องหาให้พบ – ต้องค้นพบโดยเร็วและโดยปราศจากการลังเล. เขาดึงเชือกเครื่องลางของเขาออกมาสะพายไว้ที่ไหล่พร้อมกับขยายห่วงให้หลวมจากมีดเล่มใหญ่ซึ่งด้ามทำด้วยเขาสัตว์.

เขาช้าเกินไปเสียแล้ว, เพราะในขณะที่เขาลุกขึ้นจากการหมอบนั้นสีเงินยวงของดวงจันทร์ได้โผล่พ้นขึ้นมาทางขอบฟ้าด้านตะวันออกแล้ว, และคิโน่ต้องทิ้งตัวลงไปในพุ่มไม้ใหม่อีก.

มันเป็นพระจันทร์ดวงเก่าที่ขรุขระนั่นแหละ. แต่ทว่ามันสาดแสงแรงจ้าและเงาทะมึนลงไปยังหุบเขา. ตอนนี้เองที่คิโน่มองเห็นรูปร่างของคนเฝ้ายามที่นั่งอยู่บนหาดทรายเล็กๆ ที่ข้างแอ่งน้ำ. คนเฝ้ายามจ้องมองไปยังดวงจันทร์อย่างเต็มตา, เขาจุดบุหรี่อีกมวนหนึ่ง, และแสง

ของไม้ขีดไฟ ส่องกระทบกับใบหน้าอันคล้ำของเขาอยู่ครู่หนึ่ง. ขณะนี้ไม่สามารถจะรอคอยอีกต่อไปได้แล้ว, ขณะที่คนเฝ้ายามหันหน้าไป, คิโน่จะต้องกระโจน. เท้าทั้งสองของเขาตึงเขม็งอยู่ในลักษณะที่เตรียมพร้อม.

และแล้วก็มีเสียงร้องพึมพำเล็กน้อยดังมาจากข้างบน. คนยามหันไปฟังเสียงแล้วก็ยืนขึ้น. และคนหนึ่งที่นอนหลับอยู่ขยับตัวอยู่ที่พื้นดิน พลางก็ตื่นขึ้นและถามเบาๆ ว่า, “อะไรกัน?”

“ฉันไม่รู้.” คนยามบอก. “มันเหมือนกับเสียงร้อง, เกือบจะเหมือนเสียงคนทีเดียวแหละ - มันเหมือนกับเสียงเด็กเล็กๆ.”

ชายคนที่นอนหลับมาแล้วพูดขึ้นว่า, “บอกไม่ได้หรอก, อาจจะเป็นหมาป่าโคโยเต้ตัวเมียซึ่งมีลูกอ่อน, ฉันเคยได้ยินเสียงของลูกหมาป่าโคโยเต้ มันร้องเสียงเหมือนเด็กทารก.”

เหงื่อรวมตัวกันเป็นหยดอยู่บนหน้าผากของคิโน่แล้วก็ไหลเข้าไปในดวงตาทั้งสองข้าง มันทำให้เขารู้สึกแสบตา. เสียงร้องดังขึ้นมาอีกและคนเฝ้ายามแหงนมองไปยังภูเขาซึ่งเป็นถ้ำอันมืดมิด.

“อาจจะเป็นหมาป่าโคโยเต้ก็ได้,” เขาพูด, และคิโน่ได้ยินเสียงกังวานของง้างนกปืน.

“ถ้าเป็นหมาป่า, ปืนนี้ก็จะหยุดมันได้,” คนเฝ้ายาม

พูดพลางยกปืนขึ้น.

คิโน่กระโจนลงมาได้ครึ่งทางแล้ว ในขณะที่เสียงปืนลั่นขึ้นลำกล้องของปืนเกิดเป็นภาพขึ้นอยู่ในดวงตาของเขา. มีดเล่มใหญ่เหวี่ยงเขวี้ยงขว้างไปอย่างเปะปะแต่มันก็ได้ตัดคอและสะพายแล่งลงไปจนถึงหน้าอก, และขณะนี้คิโน่ก็กลายเป็นเครื่องจักรอันน่ากลัว. เขากระชากเอาปืนไรเฟิลมาถือไว้ในขณะที่เหวี่ยงมีดทิ้งไป. พลังของเขา การเคลื่อนไหวของเขาและรวดเร็วในตัว เขาเป็นประดุจดังเครื่องจักร. เขาหมุนคว้างและฟาดหัวของชายคนที่นั่งอยู่ราวกับทุบแตงโม, ชายคนที่สามคลำหาทางเปะปะเพื่อจะหนีมองดูคล้ายกับปูตัวหนึ่ง. และก็ลื่นพลัดตกลงไปในแอ่งน้ำ. เขาพยายามที่จะปีนป่ายขึ้นมาอย่างบ้าคลั่ง, พยายามจะปีนขึ้นไปบนหน้าผาซึ่งน้ำไหลบ่าลงมา. มือและเท้าของเขาเข้าไปพันอยู่กับเถาองุ่นป่าจนยุ่งเหยิง. เขาส่งเสียงร้องครวญครางจนเสียงหลงในขณะที่เขาพยายามจะลุกขึ้น. แต่คิโน่กลายเป็นคนที่เย็นชา และแข็งแกร่งเด็ดเดี่ยวราวกับเหล็กกล้า. เขาเหนี่ยวไกปืนอย่างจงใจ. และแล้วเขาก็ยกปืนขึ้นเล็งอย่างตั้งใจแล้วก็ยิงออกไปในแอ่งน้ำ คิโน่เดินไปจนถึงชายน้ำ, ท่ามกลางแสงจันทร์เขาสามารถมองเห็นดวงตาที่ตื่นตระหนกแทบจะคลั่ง, คิโน่เล็งและยิงเข้าไประหว่างนัยน์ตาคู่นั้น.

และแล้วคิโน่ก็ยืนขึ้นอย่างงงๆ. มีอะไรผิดพลาดไป

แล้ว, อะไรสักอย่างหนึ่งกำลังพยายามที่จะแทรกตัวมันเอง เข้ามาในสมองเขา, กบต้นไม้และจักจั่นพากันเงียบเสียง. สมองของคิโน่ชัดเจนแจ่มใสขึ้นจากการรวมจุดสีแดงจัด. เขาก็รู้จักเสียงนั้น - มันแหลมคมครวญคราง, เป็นเสียงหวีดสูงแหลมแสดงออกถึงการตกใจอย่างสุดขีดจากถ้ำเล็กๆ ข้างภูเขาหินนั้น. มันเป็นเสียงร้องแห่งความตาย.

ทุกๆ คน ในเมือง ลา พาช จำได้ถึงการกลับมาของครอบครัว, อาจจะมีคนแก่บางคนซึ่งได้มองเห็นภาพนั้น, แต่ทุกๆ คนซึ่งได้ฟังจากการบอกเล่าของบิดาหรือปู่ของพวกเขานั้นต่างก็พากันจำได้นับตั้งแต่วันที่ได้ฟัง. มันเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับทุกๆ คน.

มันเป็นตอนบ่ายจัดอันเต็มไปด้วยแสงสีทองของดวงอาทิตย์ ขณะเมื่อเด็กเล็กๆ กลุ่มแรกพากันวิ่งร้องตะโกนเอะอะเข้ามาในเมืองและพากันกระจายข่าวออกไปว่า คิโน่และวานน่า กำลังพากันกลับมา. และทุกๆ คนต่างก็พากันรีบร้อนมาดูเขาทั้งสอง. พระอาทิตย์กำลังเคลื่อนต่ำลงไปทางภูเขาด้านทิศตะวันตก, เงาต่างๆ ซึ่งทอดไปบนพื้นดินนั้นยาว. และบางทีนั่นเองที่เป็นสิ่งที่ทำให้เกิดความประทับใจอันลึกซึ้งต่อผู้ที่ได้พบเห็น

เขาทั้งสอง.

ทั้งสองเดินมาจากถนนอันขรุขระมุ่งสู่ตัวเมือง, และเขาทั้งสองไม่ได้กำลังเดินตามกันมา, โดยคิโน่เดินหน้าและวานน่าเดินข้างหลัง, เหมือนดังที่เคยเป็นมา, แต่ทว่าทั้งสองเดินเคียงข้างกันมา. พระอาทิตย์อยู่ทางด้านของคนทั้งสอง และเงาของเขาทอดยาวไปข้างหน้า, และมองดูเสมือนว่า ทั้งสองได้พากันแบกเอาหอแห่งความมืดมาด้วย. คิโน่มีปืนไรเฟิลวางพาดอยู่ที่แขน วานน่าแบกผ้าคลุมผมซึ่งมองดูราวกับเป็นถุงอยู่บนบ่าของหล่อน. และภายในถุงนั้นเป็นของเล็กๆ ที่อ่อนปวกเปียกแต่หนักห่อเอาไว้. ผ้าคลุมผมมีรอยเลือดแห้งกรังเปรอะเต็มไปหมด, ห่อนั้นแกว่งไปมาน้อยๆ ในขณะที่หล่อนก้าวเดิน. ใบหน้าของหล่อนเครียดเต็มไปด้วยริ้วรอย และกร้านราวกับแผ่นหนังเต็มไปด้วยความเหน็ดเหนื่อย และอึดอัดในขณะที่หล่อนต้องต่อสู้กับความอ่อนระโหย, ดวงตาอันเบิกโพลงของหล่อนนั้นจ้องมองอย่างเต็มไปด้วยความครุ่นคิดถึงตัวเอง. หล่อนดูเลื่อนลอยเสมือนดังอยู่ในที่อันไกลแสนไกลราวกับว่ากำลังล่องลอยอยู่ในสรวงสวรรค์ ริมฝีปากของคิโน่บาง ขากรรไกรขบกันแน่น, ฝูงชนพากันกล่าวว่าเขาพกเอาความกลัวติดตัวเขามาด้วย. และพากันพูดว่าเขาเป็นอันตรายอันร้ายกาจเหมือนกับพายุที่กำลังโหมกระหน่ำ. ฝูงชนพากันกล่าวว่าทั้งสองดูเสมือนหนึ่งว่าได้

พ้นไปจากชีวิตปกติของมนุษย์สามัญไปเสียแล้ว, พากันพูดว่าทั้งสองได้ผ่านพ้นไปแล้วจากความเจ็บปวดรวดร้าว และได้พากันออกมายังอีกด้านหนึ่งซึ่งราวกับว่า มีเวทมนตร์ที่คอยปกป้องคุ้มครองเขาทั้งสองเอาไว้. และพวกฝูงชนที่พากันวิ่งมาอย่างรีบเพื่อจะคอยดูเขานั้นพากันถอยหลังไปรวมกันเป็นกลุ่ม เพื่อจะให้ทั้งสองผ่านไปและไม่ได้เอ่ยปากพูดกับคนทั้งสองเลย.

คิโน่ และ วานน่า เดินผ่านตัวเมืองไปเรื่อยๆ ราวกับว่าตัวเมืองไม่ได้อยู่ ณ ที่นั้น. สายตาของคนทั้งสองไม่ได้ชำเลืองไปทางขวาหรือว่าทางซ้าย หรือว่าข้างบนหรือข้างล่างเลย. แต่ทว่ามันจ้องไปข้างหน้าตรงแน่วแน่. เท้าของเขาก้าวกระตุกนิดหน่อย, มองดูคล้ายกับตุ๊กตาไม้ที่ได้รับการประดิษฐ์ขึ้นมาอย่างดี, และพวกเขาพากันพูดว่าทั้งสองได้แบกเอาความกลัวอันดำมืดมากับเขาทั้งสองด้วย. และในขณะที่ทั้งสองเดินผ่านไปตามตึกรามบ้านช่องในเมืองนั้น พวกนายหน้าซื้อขายพากันจ้องมองดูเขาทั้งสองจากหน้าต่างซึ่งมีลูกกรงกั้นไว้ และพวกคนใช้ก็ดูโดยการแนบตาข้างหนึ่งเข้ากับช่องโหว่ของประตู บรรดาหญิงผู้เป็นมารดาทั้งหลายพากันจับใบหน้าของพวกเด็กๆ บุตรของพวกหล่อนให้หันกลับเข้าไปแนบอยู่กับกระโปรงยาวของพวกหล่อน. คิโน่และวานน่าพากันเดินก้าวยาวๆ เคียงคู่กันไปตามตึกรามบ้านช่องในเมือง

และมุ่งลงไปยังหมู่กระท่อม บรรดาพวกเพื่อนบ้านพากันถอยหลังและเปิดทางให้ทั้งสองผ่านไป. วาน โทมัส ยกมือขึ้นเป็นการทักทายแต่ไม่ได้เอ่ยคำทักทายออกมา เขายกมือโบกไปมาอยู่ในอากาศครู่หนึ่งอย่างลังเล.

ภายในโสตประสาทของคิโน่เพลงแห่งครอบครัวดังขึ้นอย่างดุร้ายราวกับเสียงร้อง. เขาได้หลุดพ้นไปจากอันตรายและความน่ากลัว, เพลงของเขาได้กลายมาเป็นเพลงแห่งการณรงค์. ทั้งสองพากันเดินอย่างเหน็ดเหนื่อยผ่านที่ซึ่งถูกเผาเป็นเถ้าถ่านอันเป็นที่ซึ่งบ้านของเขาทั้งสองเคยตั้งอยู่โดยไม่ได้มองดูมันเลยแม้แต่สักนิด. ทั้งสองเดินผ่านหมู่ละเมาะไม้ซึ่งขึ้นเป็นแนวอยู่ตามชายหาด และเลือกทางเดินลงไปยังฝั่งทะเลจนถึงชายน้ำ, ทั้งสองไม่ได้มองไปที่เรือที่ชำรุดของคิโน่เลย.

และเมื่อทั้งสองพากันมาถึงยังชายน้ำ เขาก็หยุดและจ้องมองออกไปเหนืออ่าว. และแล้วคิโน่ก็วางปืนลง, เขาควานหาลงไปในเสื้อของเขา. และแล้วเขาก็หยิบเอาไข่มุกมหึมาออกมาไว้ในมือ. เขามองลงไปบนผิวหน้าของมัน มองเห็นว่ามันเป็นสีเทาหม่นและขรุขระเหมือนแผลพุพอง. ใบหน้าของพวกปีศาจร้ายกาจภายในพากันจ้องมองเข้าไปในดวงตาของเขา. เขาเห็นแสงไฟที่กำลังไหม้อยู่. บนผิวหน้าของไข่มุกเขาได้เห็นดวงตาทั้งคู่ที่เกือบจะบ้าคลั่งของชายที่อยู่ในแอ่งน้ำ. และบนผิวหน้าของไข่มุก

นั้นเขามองเห็นภาพของโคโยติโต้กำลังนอนอยู่ในถ้ำเล็กๆ โดยมีส่วนบนสุดของศีรษะถูกยิงหายไป. ไข่มุกน่าเกลียด, มันเป็นสีเทาหม่น, เหมือนกับเนื้องอกร้ายที่เกิดขึ้น. และคิโน่ได้ยินเสียงเพลงแห่งไข่มุก, ด้วยลีลาอันแผกและอย่างบ้าคลั่ง, มือของคิโน่สั่นเล็กน้อย เขาหันหน้าไปหาวานน่าและยื่นไข่มุกให้หล่อน. หล่อนยืนอยู่ข้างๆ เขา, ยังคงแบกถุงร่างอันไร้วิญญาณไว้บนบ่า, หล่อนจ้องมองดูไข่มุกที่อยู่ในมือของเขาชั่วขณะหนึ่ง และแล้วหล่อนก็จ้องมองเข้าไปในดวงตาทั้งสองของคิโน่ และเอ่ยออกมาด้วยสำเนียงอันแผ่วเบาว่า, “ไม่ล่ะ, เธอเถิด.”

คิโน่ค่อยๆ หดมือกลับเข้ามาแล้วก็ขว้างไข่มุกออกไปอย่างสุดแรงเกิด. คิโน่และวานน่าเฝ้ามองตามมัน. มันส่องแสงระยิบระยับและเป็นประกายวาววามอยู่ภายในแสงอาทิตย์ซึ่งกำลังจะลาโลก. ทั้งสองมองเห็นน้ำแตกกระจายอยู่ในระยะไกล, และทั้งสองยืนเคียงข้างกันอยู่เพื่อจ้องมองดูสถานที่นั้นอยู่ด้วยกันเป็นเวลานาน...

ไข่มุกตกลงไปในน้ำทะเลสีเขียวสดอันแสนจะน่ารักและค่อยๆ ลอยหล่นลงไปยังก้นทะเล. สาหร่ายทะเลซึ่งกำลังไหวอยู่ไปมาพากันลอยกระเพื่อมเข้ามาหามัน. แสงบนผิวหน้าของมันเป็นสีเขียวสดสวยแสนน่ารัก มันจมลงไปบนพื้นทรายที่ก้นทะเลในระหว่างกลางของหมู่ไม้ต่างๆ ซึ่งมีลักษณะคล้ายต้นเฟิร์น. ส่วนเบื้องล่างนั้นเล่า,

ผิวพื้นของท้องทะเลนั้น น้ำเป็นสีเขียวใสราวกับกระจกส่องหน้า. ไข่มุกนอนนิ่งอยู่ที่ก้นทะเล. ปูตัวหนึ่งวิ่งพล่านอยู่ที่ก้นทะเลทำให้เกิดกลุ่มทรายลอยตัวขึ้น และเมื่อทรายจมตัวลงไปตามเดิม ไข่มุกก็หายไปด้วย.

และเสียงเพลงแห่งไข่มุกก็เบาลงจนเป็นเสมือนหนึ่งเสียงกระซิบ และแล้วก็จางหายไป.

ไข่มุกมหาภัย (The Pearl) ได้รับคำชมว่าเป็นงานประพันธ์ชิ้นเล็กๆ ที่ยอดเยี่ยม จากการเลือกใช้ถ้อยคำที่เรียบง่าย ทว่าสวยงาม บทสนทนามีความบริสุทธิ์ เปิดเผยและตรงไปตรงมา รวมทั้งการประพันธ์ของจุดคลี่คลายต่างๆ อย่างชำนาญการ ทั้งหมดนี้เป็นลักษณะของ จอห์น สไตน์เบค (John Steinbeck) นักเขียนที่ได้รับการนิยามว่าเป็นบุคคลที่มีความเข้าใจอะไรอย่างลึกซึ้งและมีปัญญาในด้านการสังเกตการณ์อันเป็นลักษณะที่เด่นที่สุดของกวีผู้ซึ่งเป็นกวีอันแท้จริง

ไข่มุกมหาภัย เล่าเรื่องราวชีวิตครอบครัวของชาวประมงผู้ยากจน ซึ่งประสบโชคมหาศาลจากการพบไข่มุกอันหาค่ามิได้ หากทว่าในที่สุด...กลับกลายเป็นโชคที่นำเอาความวิบัติมาสู่ครอบครัวเล็กๆ จนพวกเขาต้องสูญเสียทุกอย่างไปหมดสิ้น ไม่เว้นแม้กระทั่งชีวิตของลูกน้อยผู้น่าสงสาร

Praphansarn.com

Praphansarn

PraphansarnPublisher
www.praphansarn.com